

GOVERNMENT OF INDIA
ARCHÆOLOGICAL SURVEY OF INDIA
CENTRAL
ARCHÆOLOGICAL
LIBRARY

ACCESSION NO. 9015

CALL No. Sa8 km / Vya / K.v

SRIMANMAHABHARATAM

A NEW EDITION

MAINLY BASED ON

THE SOUTH INDIAN TEXTS,

With footnotes and Readings.

ĀŚHRAMAVĀSIKAPARVA XV.

7 5815

EDITED BY

T. R. KRISHNACHARYA & T. R. VYASACHARYA,

Proprietors, Madhva Vilās Book Depot, Kumbakonam.

3a8Km
Vya/K.V.

Printed by B. R. Ghanskar for the proprietors,

at Tukaram Javaji's "Nirnaya-sagar" Press,

BOMBAY.

1910.

(Registered according to the Act XXV of 1867.)

[All rights reserved by the publisher.]

॥ श्रीः ॥

श्रीमन्महाभारतम् ।

सटिप्पणम् ।

आश्रमवासिकपर्व १५.

एतच्च

कुम्भघोणस्थेन श्रीमन्मध्वविलासपुस्तकालयाधिपतिना

टी. आर्. कृष्णाचार्येण टी. आर्. व्यासाचार्येण च

अनेकेषां विदुषां साहाय्येन दाक्षिणात्यबहुकोशानुसारेण

संशोध्य

मुंबापुर्यां

जावजी दादाजी इत्येतेषां निर्णयसागरमुद्रणयन्त्रे मुद्रयित्वा प्रकाशितम् ।

शके १८३२ साधारणनामसंवत्सरे ।

CENTRAL
 1.1
 Acc. 9015
 Date 23-7-57
 Call No. 3a 8 Km
 Vya/K.V.

इदं पुस्तकं १८६७ संख्याकानियमस्य २५ संख्याविभागानुसारतो लेखाखत

कृत्वास्य सर्वेऽधिकाराः प्रसिद्धिकर्ता साधीना रक्षिताः ।

आश्रमवासिकपर्वः

श्रीः ।

श्रीमन्महाभारतम् ।

आश्रमवासिकपर्व १५ ।

(अथाश्रमवासपर्व ॥ १ ॥)

प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

युधिष्ठिरेण राज्यपरिपालनम् ॥ १ ॥ कुन्तीद्रौपद्यादिभिर्गान्धार्यां यशूवद्वर्तनम् ॥ २ ॥ भीमवर्जमर्जुनादिभिर्बुधिष्ठि-
रशासनेन विशेषतो धृतराष्ट्राजुवर्तनम् ॥ ३ ॥

श्रीवेदव्यासाय नमः ।

नारायणं नमस्कृत्य नरं चैव नरोत्तमम् ।
देवीं सरस्वतीं व्यासं ततो जयमुदीरयेत् ॥ १ ॥
जनमेजय उवाच ।
प्राप्य पैतामहं राज्यं मम पूर्वपितामहाः ।
कथमासन्महाराजे धृतराष्ट्रे महात्मनि ॥ २ ॥
स तु राजा हतामात्यो हतपुत्रो निराश्रयः ।
कथमासीद्वैश्वर्यो गान्धारी च तपस्विनी ॥ ३ ॥
कियन्तं चैव कालं ते मम पूर्वपितामहाः ।
स्थिता राज्ये महात्मानस्तन्मे व्याख्यातुमर्हसि ॥ ४ ॥
वैशंपायन उवाच ।
प्राप्य राज्यं महात्मानः पाण्डवा हतशत्रवः ।
धृतराष्ट्रं पुरस्कृत्य पृथिवीं पर्यपालयन् ॥ ५ ॥
धृतराष्ट्रमुपातिष्ठद्विदुरः संजयस्तथा ।
वैश्यापुत्रश्च मेधावी युयुत्सुः कुरुसत्तम ॥ ६ ॥
पाण्डवाः सर्वकार्येषु पर्यपृच्छन्त तं नृपम् ।
चक्रुस्तेनाभ्यनुज्ञाता वर्षाणि दश पञ्च च ॥ ७ ॥
सदाऽभिगम्य ते वीराः पर्युपासन्त तं नृपम् ।
पादाभिवादनं कृत्वा धर्मराजमते स्थिताः ॥ ८ ॥

ते मूर्ध्नि समुपाग्राताः सर्वकार्याणि चक्रिरे ।
कुन्तिभोजमुता चैव गान्धारीमन्ववर्तत ॥ ९ ॥
द्रौपदी च सुमद्रा च याश्चान्याः पाण्डवस्त्रियः ।
समां वृत्तिमवर्तन्त तयोः श्वश्र्वोर्यथाविधि ॥ १० ॥
शयनानि महार्हाणि वासांस्त्याभरणानि च ।
राजार्हाणि च सर्वाणि भक्ष्यभोज्यान्मनेकशः ॥ ११ ॥
युधिष्ठिरो महाराज धृतराष्ट्रेऽभ्युपाहरत् ।
तथैव कुन्ती गान्धार्या गुरुवृत्तिमवर्तत ॥ १२ ॥
विदुरः संजयश्चैव युयुत्सुश्चैव कौरव ।
उपासते स्म तं वृद्धं हतपुत्रं जनाधिपम् ॥ १३ ॥
श्यालो द्रोणस्य यथासीदयितो ब्राह्मणो महान् ।
स च तस्मिन्महेष्वासः कृपः समभवत्तदा ॥ १४ ॥
व्यासश्च भगवानित्यमासांचक्रे नृपेण ह ।
कथाः कुर्वन्पुराणर्षिर्देवर्षिपितृरक्षसाम् ॥ १५ ॥
धर्मयुक्तानि कार्याणि व्यवहारान्वितानि च ।
धृतराष्ट्राभ्यनुज्ञातो विदुरस्तान्यकारयत् ॥ १६ ॥
सामन्तेभ्यः प्रियाण्यस्य कार्याणि सुबहून्यपि ।
प्राप्यन्तेऽर्थैः सुलघुभिः सुनयाद्विदुरस्य वै ॥ १७ ॥
अकरोद्धन्धमोक्षं च वध्यानां मोक्षणं तथा ।

गान्धारी च यशस्विनीति स. थ. पाठः ॥ २ ॥ उपातिष्ठ-
दाराधितवान् ॥ ५ ॥ सतां वृत्तिमवर्तन्तेति थ. पाठः ॥ ९ ॥
तस्मिन्धृतराष्ट्रे समभवत्तन्निकटे अभवत् ॥ १३ ॥ वासं चक्रे
आश्रम ० १

नृपेण हेति क. थ. पाठः ॥ १४ ॥ प्रभावाद्बिदुरस्य वै इति
क. थ. पाठः ॥ १६ ॥

न च धर्मसुतो राजा कदाचित्किंचिदब्रवीत् ॥ १७
 विहारयात्रासु पुनः कुरुराजो युधिष्ठिरः ।
 सर्वान्कामानुपस्थाप्य धृतराष्ट्रे न्यवेदयत् ॥ १८
 आरालिकाः सूपकारा रागषाडविकास्तथा ।
 उपातिष्ठन्त राजानं धृतराष्ट्रं यथापुरम् ॥ १९
 वासांसि च महार्हाणि माल्यानि विविधानि च ।
 उपाजहुर्यथाकालं धृतराष्ट्रस्य पाण्डवाः ॥ २०
 मैरेयमधुमांसानि पानकानि लघूनि च ।
 चित्रान्मह्यविकारांश्च चक्रुस्तस्य यथा पुरा ॥ २१
 ये चापि पृथिवीपालाः समाजगुस्ततस्ततः ।
 उपातिष्ठन्त ते सर्वे कौरवेन्द्रं यथापुरा ॥ २२

कुन्ती च द्रौपदी चैव सात्वती च यशस्विनी ।
 उलूपी नागकन्या च देवी चित्राङ्गदा तथा ॥ २३
 वृष्टकेतोश्च भगिनी जरासन्धसुता तथा ।
 एताश्चान्याश्च बह्व्यो वै योषितः पुरुषर्षभ ॥
 किंकराः पर्युपातिष्ठन्सर्वाः सुबलजां तथा ॥ २४
 यथा पुत्रवियुक्तोऽयं न किंचिदुःखमाप्नुयात् ।
 इति तानन्वशाद्वाटभित्तमेव युधिष्ठिरः ॥ २५
 एवं ते धर्मराजस्य श्रुत्वा वचनमर्थवत् ।
 सविशेषमवर्तन्त भीममेकं तदा विना ॥ २६
 न हि तत्तस्य वीरस्य हृदयादपसर्पति ।
 धृतराष्ट्रस्य दुर्बुद्ध्या यद्वृत्तं द्यूतमण्डले ॥ २७

॥ इति श्रीमन्महाभारते आश्रमवासिकपर्वणि आश्रमवासपर्वणि प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

युधिष्ठिरेण नागराणां धृतराष्ट्रानुशासनपूर्वकं सङ्ग्राहमिरममादेशं तत्परितोषणम् ॥ १ ॥

वैशंपायन उवाच ।
 एवं संपूजितो राजा पाण्डुवैरंबिकासुतः ।
 विजहार यथापूर्वमृषिभिः पर्युपस्थितः ॥ १
 ब्रह्मदेयाग्रहारांश्च प्रददौ स कुरुद्वहः ।
 तस्य कुन्तीसुतो राजा सर्वमेवान्वमोदत ॥ २
 आनृशंस्यपरो राजा प्रीयमाणो युधिष्ठिरः ।
 उवाच ॥ तदा आरुणमाल्यांश्च महीपतिः ।
 मया चैव भवद्भिश्च मान्य एष नराधिपः ॥ ३
 निदेशे धृतराष्ट्रस्य यस्तिष्ठति स मे सुहृत् ।
 विपरीतश्च मे शत्रुर्नियम्यश्च भवेन्नरः ॥ ४
 परिवृत्तेषु चाहःसु पुत्राणां श्राद्धकर्मणि ।
 ददौ च राजा वित्तानि यावदस्य चिकीर्षितम् ५
 ततः स राजा कौरव्यो धृतराष्ट्रो महामनाः ।
 ब्राह्मणेभ्यो यथार्हेभ्यो ददौ वित्तान्यनेकशः ॥ ६
 धर्मराजश्च भीमश्च सन्वसाची यमावपि ।
 तत्सर्वमन्ववर्तन्त धृतराष्ट्रव्यपेक्षया ॥ ७

कथं नु राजा बृद्धः स पुत्रपौत्रवधादितः ।
 शोकमसत्कृतं प्राप्य न त्रियेतेति चिन्त्य ते ॥ ८
 यावद्वि कुरुवीरस्य जीवत्पुत्रस्य वै सुखम् ।
 तावत्सुखमवाप्नोति भोगाश्चैव व्यवस्थितान् ॥ ९
 ततस्ते सहिताः पञ्च भ्रातरः पाण्डुनन्दनाः ।
 तथाशीलाः सभातस्थुर्धृतराष्ट्रस्य शासने ॥ १०
 धृतराष्ट्रश्च तान्सर्वान्विनीताभियमे स्थितान् ।
 शिष्यवृत्तिं समापन्नान्गुरुवत्प्रत्यपद्यत ॥ ११
 गान्धारी चैव पुत्राणां विविधैः श्राद्धकर्मभिः ।
 आनृण्यमगमत्कामान्विमेष्यः प्रतिपाद्य सा ॥ १२
 एवं धर्मभृतांश्रेष्ठो धर्मराजो युधिष्ठिरः ।
 भ्रातृभिः सहितो धीमान्पूजयामास तं नृपम् ॥ १३
 स राजा सुमहातेजा बृद्धः कुरुकुलोद्वहः ।
 न ददर्श तदा किंचिदग्रिमं पाण्डुनन्दने ॥ १४
 वर्तमानेषु सद्गुतिं पाण्डवेषु महात्मसु ।
 प्रीतिमानभवद्वाजा धृतराष्ट्रोऽविकासुतः ॥ १५

अस्या शङ्खविशेषेण ह्यनं छिन्नं श्वाकदि अराडं तत्संस्कुर्वन्ति
 ते आरालिकाः श्वाकविशेषकर्तारः रागषाडविकास्तमेति श.
 पाठः । रागषाडवं पिप्पलीशुवीशर्करोपेतो सुद्वयुषस्तर्कतारो

रागषाडविकाः ॥ १९ ॥ अन्वशात् अनुशिक्षितवान् ॥ २५ ॥
 प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

निरस्यश्च भवेन्नर इति क. थ. पाठः ॥ ४ ॥ द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

सौमलेयी च गान्धारी पुत्रशोकमपास्य तम् ।
 सदैव प्रीतिमत्यासीत्तनयेषु निजेष्विव ॥ १६
 प्रियाण्येव तु कौरव्यो नाप्रियाणि कुरुद्वहः ।
 वैचित्रवीर्ये नृपतौ समाचरत सर्वदा ॥ १७
 यद्यहूते च किंचित्स घृतराष्ट्रो जनाधिपः ।
 गुरु वा लघु वा कार्यं गान्धारी च तपस्विनी १८
 तं स राजा महाराज पाण्डवानां धुरंधरः ।
 पूजयित्वा वचस्तत्तदकार्षीत्परवीरहा ॥ १९
 तेन तस्याभवत्प्रीतो वृत्तेन स नराधिपः ।
 अन्वतप्यत संस्मृत्य पुत्रं तं मन्दचेतसम् ॥ २०
 सदा च प्रातरुत्थाय कृतजप्यः शुचिर्नृपः ।
 आशास्ते पाण्डुपुत्राणां समरेष्वपराजयम् ॥ २१
 ब्राह्मणान्सस्तिवाच्याथ हुत्वा चैव हुताशनम् ।
 आयुंषि पाण्डुपुत्राणामाशंसत नराधिपः ॥ २२
 न तां प्रीतिं परामाप पुत्रेभ्यः स तदा पुरा ।

यां प्रीतिं पाण्डुपुत्रेभ्यः सदाऽवाप नराधिपः २३
 ब्राह्मणानां यथा वृत्तः क्षत्रियाणां यथाविद्यः ।
 तथा विदुःसद्ब्रह्मणामभवत्स प्रियस्तदा ॥ २४
 यच्च किंचित्तदा पापं घृतराष्ट्रसुतैः कृतम् ।
 अकृत्वा हृदि तत्पापं तं नृपं सोन्ववर्तत ॥ २५
 यः कश्चिदपि यत्किंचित्प्रमादादविकासुते ।
 कुरुते द्वेष्यतामेति स कौन्तेयस्य धीमतः ॥ २६
 न राज्ञो घृतराष्ट्रस्य न च दुर्योधनस्य वै ।
 उवाच दुष्कृतं कश्चिदुधिष्ठिरभयात्तरः ॥ २७
 धृत्या तुष्टो नरेन्द्रः स गान्धारी विदुरस्तथा ।
 अज्ञातशत्रोर्वृत्तेन न तु भीमस्य पार्थिवः ॥ २८
 अन्ववर्तत भीमोपि निश्चितो धर्मजं नृपम् ।
 घृतराष्ट्रं च संप्रेक्ष्य सदा भवति दुर्मनाः ॥ २९
 राजानमनुवर्तन्त धर्मपुत्रममित्रहा ।
 अन्ववर्तत संक्रुद्धो हृदयेन पराश्रुतः ॥ ३०

॥ इति श्रीमन्महाभारते आश्रमवासिकपर्वणि आश्रमवासपर्वणि द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

भीमसेनपुरुषभाषणश्रवणाक्षिर्वेदमुपगतवता घृतराष्ट्रेण सहगान्धार्या जनगमनाध्यवसायः ॥ १ ॥ तथा सकलपौरानय-
 नेन तेषु स्वाध्यवसायनिवेदनम् ॥ २ ॥

वैशंपायन उवाच ।
 युधिष्ठिरस्य नृपतेर्दुर्योधनपितुस्तदा ।
 नान्तरं दृष्ट्वा राज्ये पुरुषाः प्रणयं प्रति ॥ १
 यदा तु कौरवो राजा पुत्रं ससार बालिशम् ।
 तदा भीमं हृदा राजन्मपध्याति स पार्थिवः ॥ २
 कौरवश्चैव भीमश्च हृदाऽन्योन्यमवर्तताम् ।
 ध्यायन्तौ श्लक्ष्णया वाचा सन्त्योन्यमभितिष्ठत ३
 अप्रकाशं व्यलीकानि चकारास्य वृकोदरः ।
 आज्ञां प्रत्यहरचापि कृतकैः पुरुषैः सदा ॥ ४
 सरन्दुर्मन्त्रितं तस्य वृत्तान्यप्यस्य कानिचित् ।
 'असकृच्चाप्युवाचेदं हतास्ते मन्दचेतसः ॥' ५
 अथ भीमः सुहृन्मध्ये बाहुशब्दं तथाऽकरोत् ।
 संश्रवे घृतराष्ट्रस्य गान्धार्याश्चाप्यमर्षणः ॥ ६

स्मृत्वा दुर्योधनं शत्रुं कर्णदुःशासनावपि ।
 शोवाचेदं सुसंरब्धो भीमः सपरुषं वचः ॥ ७
 अन्धस्य नृपतेः पुत्रा मया परिधबाहुना ।
 नीता लोकमग्नं सर्वे नानाशस्त्रास्त्रयोधिनः ॥ ८
 ह्यमौ तौ परिधपरुषौ श्रुजौ मम दुरासदौ ।
 ययोरन्तरमासाद्य धार्तराष्ट्राः क्षयं गताः ॥ ९
 ताविमौ चन्दनेनाक्तौ वन्दनीयौ च मे श्रुजौ ।
 याभ्यां दुर्योधनो नीतः क्षयं ससुतबान्धवः १०
 एताश्चान्याश्च विविधाः शल्यभृता नराधिपः ।
 वृकोदरस्य ता वाचः श्रुत्वा निर्वेदमागमत् ॥ ११
 सा च बुद्धिमती देवी कालपर्यायवेदिनी ।
 गान्धारी सर्वधर्मज्ञा तान्यलीकानि शुश्रुवे ।
 'कुन्तीं वर्यां तु संवीक्ष्य क्षापे नास्याकरोन्मतिं' १२

तथैव भीमसेनोऽपि घृतराष्ट्रं जनाधिपम् । नामर्षयत

राजेन्द्र सदैव दुष्टमनुदेति श. पाठः ॥ ३ ॥

ततः पञ्चदशे वर्षे समतीते नराधिपः ।
 राजा निर्वेदमापेदे भीमवाग्वाणपीडितः ॥ १३
 'सुखासक्तं कृच्छ्रपरं ज्ञात्वा चैव युधिष्ठिरम् ।
 तपोयोगात्तपस्तप्तुं मनश्चक्रे महामतिः ॥' १४
 नान्वबुध्यत तद्राजा कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः ।
 श्वेताश्वो वाऽथ कुन्ती वा द्रौपदी वा यशस्विनी १५
 माद्रीपुत्रौ च भीमस्य मतं तावन्ववर्तताम् ।
 राज्ञस्तु चित्तं रक्षन्तौ नोचतुः स्वयमभियम् ॥ १६
 ततः समानयामास धृतराष्ट्रः सुहृज्जनम् ।
 बाष्पसंदिग्धमत्यर्थमिदमाह च तान्भृशम् ॥ १७
 निदितं भयतामेतद्यथा वृत्तः कुरुक्षयः ।
 ममापराधात्तत्सर्वमिति ज्ञेयं तु कौरवाः ॥ १८
 शोऽहं दुष्टमतिं मन्दो ज्ञातीनां भयवर्धनम् ।
 दुर्योधनं कौरवाणामाधिपत्येऽभ्यषेचयम् ।
 यच्चाहं वासुदेवस्य नाश्रौषं वाक्यमर्थवत् ॥ १९
 बध्यतां साध्वर्यं पापः सामात्य इति दुर्मतिः ।
 पुत्रस्नेहाभिभूतस्तु हितयुक्तो मनीषिभिः ॥ २०
 विदुरेणाथ भीष्मेण द्रोणेन च कृपेण च ।
 पदेपदे मगवता व्यासेन च महात्मना ।
 संजयेनाथ गान्धार्या तदिदं तप्यते मया ॥ २१
 यच्चाहं पाण्डुपुत्रेषु गुणवत्सु महात्मसु ।
 न न्यस्तवाञ्छिश्रयं दीप्तां पितृपैतामहीमिमाम् २२
 विनाशं पश्यमानो हि सर्वराज्ञां भद्राग्रजः ।
 एतच्छ्रेयस्तु परममन्यत जनार्दनः ॥ २३
 सोहमेतान्यलीकानि दुष्टैरुत्तान्यात्मनस्तदा ।
 हृदये शल्यभूतानि धारयामि सहस्रशः ॥ २४
 विशेषतस्तु दहामि वर्षे पञ्चदशेऽथ वै ।
 अस्य पापस्य शुद्ध्यर्थं नियतोऽसि सुदुर्मतिः ॥ २५
 चतुर्थे नियते काले कदाचिदपि चाष्टमे ।
 तृष्णाविनयनं भुञ्जे गान्धारी वेद तन्मम ॥ २६

करोत्याहारमिति मां सर्वः परिजनः सदा ।
 युधिष्ठिरभयादेति भृशं तप्यति पाण्डवः ॥ २७
 भूमौ शये जप्यपरो दर्भेष्वजिनसंवृतः ।
 नियमव्यपदेशेन गान्धारी च यशस्विनी ॥ २८
 अहं पुत्रशतं वीरं संग्रामेष्वपलायिनम् ।
 नानुत्तप्ये हतं तत्र क्षत्रधर्मं हि तं विदुः ॥ २९
 इत्युक्त्वा धर्मराजानमभ्यभाषत कौरवः ।
 भद्रं ते यादवीमातर्वचश्चेदं निबोध मे ॥ ३०
 सुखमध्वुषितः पुत्र त्वया सुपरिपालितः ।
 मया दानानि दत्तानि श्राद्धानि च पुनःपुनः ३१
 प्रकुष्टं च मया पुत्र पुण्यं चीर्णं यथाबलम् ।
 गान्धारी हतपुत्रेयं धैर्येणोदीक्षते च माम् ॥ ३२
 द्रौपद्या ह्यपकर्तारस्तव चैश्वर्यहारिणः ।
 समतीता नृशंसास्ते स्वधर्मेण हता युधि ॥ ३३
 न तेषु प्रतिकर्तव्यं पश्यामि कुरुनन्दन ।
 सर्वे शस्त्रजिताल्लोकान्यतास्तेऽभिमुखं हताः ॥ ३४
 आत्मनस्तु हितं पुण्यं प्रतिकर्तव्यमद्य ते ।
 गान्धार्याश्चैव राजेन्द्र तदनुज्ञातुमर्हसि ॥ ३५
 त्वं तु शस्त्रभृतां श्रेष्ठः सततं धर्मवत्सलः ।
 राजा गुरुः प्राणभृतां तस्मादेतद्भवीम्यहम् ॥ ३६
 अनुज्ञातस्त्वया वीर संश्रयेयं वनान्यहम् ।
 चीरवल्कलभृद्राजन्गान्धार्या सहितोऽनया ॥ ३७
 तवाशिषः प्रयुञ्जानो भविष्यामि वनेचरः ।
 उचितं नः कुले तात सर्वेषां भरतर्षभ ।
 पुत्रेष्वैश्वर्यमाधाय वयसोन्ते वनं नृप ॥ ३८
 तत्राहं वायुभक्षो वा निराहारोऽपि वा वसन् ।
 पश्या सहानया वीर चरिष्यामि तपः परम् ॥ ३९
 त्वं चापि फलभाक्तात तपसः पार्थिवो ह्यसि ।
 फलभाजो हि राजानः कल्याणसेतरस्य वा ॥ ४०

॥ इति श्रीमन्महाभारते आश्रमवासिकपर्वणि आश्रमवासपर्वणि तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

धृतराष्ट्रेण युधिष्ठिरं प्रति स्वस्य वनगमनाभ्यनुज्ञाप्रार्थना ॥ १ ॥ युधिष्ठिरेण धृतराष्ट्रानुशोचनपूर्वकं शरणतिथेयने व्यासेन युधिष्ठिरचोदनाय तत्रागमनम् ॥ २ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

न मां ग्रीणयते राज्यं त्वय्येवं दुःखिते नृप ।
धिक्कामस्तु मुदुर्बुद्धिं राज्यसक्तं प्रमादिनम् ॥ १
गृहे वसन्तं दुःखार्तमुपवासकुशं भृशम् ।
यताहारं क्षितिशयं नाविदं भ्रातृभिः सह ॥ २
अहोसि वञ्चितो मूढो भवता गूढबुद्धिना ।
विश्वासयित्वा पूर्वं मां यदिदं दुःखमश्रुताः ॥ ३
किं मे राज्येन भोगैर्वा किं यज्ञैः किं सुखेन वा ।
यस्य मे त्वं महीपाल दुखान्येतान्यवाप्तवान् ॥ ४
पीडितं चापि जानामि राज्यमात्मानमेव च ।
अनेन वचसा तेऽद्य दुःखितस्य जनेश्वर ॥ ५
भवान्पिता भवान्माता भवान्नः परमो गुरुः ।
भवता विप्रहीणा वै कनु तिष्ठामहे वयम् ॥ ६
औरसो भवतः पुत्रो युयुत्सुर्नृपसत्तम ।
अस्तु राजा महाराज यमन्यं मन्यते भवान् ॥ ७
अहं वनं गमिष्यामि भवान्राजा प्रशास्तिवदम् ।
नमामयशसा दग्धं भूयस्त्वं दग्धमर्हसि ॥ ८
नाहं राजा भवान्राजा भवता परवानहम् ।
कथं गुरुं त्वां धर्मज्ञमनुज्ञातुमिहोत्सहे ॥ ९
न मन्युर्हृदि नः कश्चित्सुयोधनकृतेऽनघ ।
भवितव्यं तथा तद्धि वयं चान्ये च मोहिताः ॥ १०
वयं पुत्रा हि भवतो यथा दुर्योधनादयः ।
गान्धारी चैव कुन्ती च निर्विशेषे मते मम ॥ ११
स मां त्वं यदि राजेन्द्र परित्यज्य गमिष्यसि ।
प्रुष्टतस्त्वनुयास्यामि सत्यमात्मानमालमे ॥ १२
इयं हि वसुसंपूर्णा मही सागरमेखला ।
भवता विप्रहीणस्य न मे ग्रीतिकरी भवेत् ॥ १३
भवदीयमिदं सर्वं शिरसा त्वां प्रसादये ।
त्वदधीनाः स्य राजेन्द्र ज्येतु ते मानसो ज्वरः ॥ १४
भवितव्यमनुप्राप्तो मन्ये त्वं वसुधाधिप ।
दिष्ट्या शुश्रूषमाणस्त्वां मोक्षिष्ये मनसो ज्वरं ॥ १५

धृतराष्ट्र उवाच ।

तापस्ये मे मनस्तात वर्तते कुलनन्दन ।
उचितं च कुलेऽस्माकमरण्यगमनं प्रभो ॥ १६
चिरमध्युषितः पुत्र चिरं शुश्रूषितस्त्वया ।
बुद्धं मामप्यनुज्ञातुमर्हसि त्वं नराधिप ॥ १७
वैशंपायन उवाच ।
इत्युक्त्वा धर्मराजानं वेपमानं कृताञ्जलिम् ।
उवाच विदुरं राजा धृतराष्ट्रोऽबिकासुतः ॥ १८
संजयं च महात्मानं कृपं चापि महारथम् ।
अनुनेतुमिहेच्छामि भवद्भिर्बन्धुधाधिपम् ॥ १९
म्लायते मे मनो हीदं मुखं च परिशुष्यति ।
वयसा च प्रकृष्टेन वाग्व्यायामेन चैव ह ॥ २०
इत्युक्त्वा स तु धर्मात्मा बृद्धो राजा कुरुद्रहः ।
गान्धारीं शिश्रिये धीमान्सहसैव गतासुवत् ॥ २१
तं तु दृष्ट्वा समासीनं विसंज्ञमिव कौरवम् ।
आर्तिं राजाऽगमन्तीनां कौन्तेयः परवीरहा ॥ २२
युधिष्ठिर उवाच ।
यस्य नागसहस्रेण शतसङ्ख्येन वै बलम् ।
सोयं नारीं व्यपाश्रित्य शेते राजा गतासुवत् ॥ २३
आयसी प्रतिमा येन भीमसेनस्य सा पुरा ।
चूर्णीकृता बलवता सोबलमाश्रितः स्त्रियम् ॥ २४
धिगस्तु मामधर्मज्ञं धिगुद्धिं धिक् मे श्रुतम् ।
यत्कृते पृथिवीपालः शेतेऽयमतथोचितः ॥ २५
अहमप्युपवत्स्यामि यथैवायं गुरुर्मम ।
यदि राजा न भुङ्क्षेऽयं गान्धारी च यशस्विनी ॥ २६
वैशंपायन उवाच ।
ततोऽस्य पाणिना राजञ्जलशीतेन पाण्डवः ।
उरो मुखं च शनकैः पर्यमार्जत धर्मवित् ॥ २७
तेन रत्नौषधिमता पुण्येन च सुगन्धिना ।
पाणिस्पर्शेन राज्ञः स राजा संज्ञामवाप ह ॥ २८
स्पृशन्तं पाणिना भूयः परिष्वज्य च पाण्डवम् ।

‘उवाच राजा धर्मज्ञो धृतराष्ट्रः शुभं वचः ॥’ २९
 जीवामीवातिसंस्पर्शाच्च राजीवलोचन ।
 मूर्धानं च तवाध्यातुमिच्छामि मनुजाधिप ।
 पाणिभ्यां हि परिस्पृष्टुं प्राणानां हितमात्मनि ॥ ३०
 अष्टमो ह्यव कालोऽयमाहारस्य कृतस्य मे ।
 येनाहं कुरुशार्दूल शक्नोमि न विचेष्टितम् ॥ ३१
 ध्यायामश्चायमत्यर्थं कृतस्त्वामभियाचता ।
 ततो ग्लानमनास्तात नष्टसंज्ञ इवामवम् ॥ ३२
 तवामृतसुखस्पर्शं हस्तस्पर्शमिमं प्रभो ।
 लब्ध्वा संजीवितोऽसीति मन्ये कुरुकुलोद्भव ॥ ३३
 वैशंपायन उवाच ।
 एवमुक्तस्तु कौन्तेयः पित्रा ज्येष्ठेन भारत ।
 पस्पर्श सर्वगात्रेषु स्नेहाद्रस्तं शनैस्तदा ॥ ३४
 उपलभ्य ततः प्राणान्धृतराष्ट्रो महीपतिः ।
 बाहुभ्यां संपरिष्वज्य मूर्ध्नाजिघ्रत पाण्डवम् ॥ ३५
 विदुरादयश्च ते सर्वे रुरुदुर्दुःखिता भृशम् ।
 अतिदुःखात्तु राजानं नोचुः किञ्चन पाण्डवम् ॥ ३६
 गान्धारी त्वेव धर्मज्ञा मनसोद्भवती भृशम् ।
 दुःखान्यधारयद्राजनैवमित्येव चाब्रवीत् ॥ ३७
 इतरास्तु स्त्रियः सर्वाः कुन्त्या सह सुदुःखिताः ।

नेत्रैरागतनिकेदैः परिवार्य स्थिताऽभवन् ॥ ३८
 अथाब्रवीत्पुनर्वान्हं धृतराष्ट्रो युधिष्ठिरम् ।
 अनुजानीहि मां राजंस्तापस्ये भरतर्षभ ॥ ३९
 ग्लायते मे मनस्तात भूयोभूयः प्रजल्पतः ।
 न मामतः परं पुत्र परिकेष्टुमिहार्हसि ॥ ४०
 तस्मिंस्तु कौरवेन्द्रे तं तथा ब्रुवति पाण्डवम् ।
 सर्वेषामवरोधानामार्तनादो महानभूत् ॥ ४१
 दृष्ट्वा कृशं विवर्णं च राजानमतथोचितम् ।
 उपवासपरिश्रान्तं त्वगस्थिपरिवारितम् ॥ ४२
 धर्मपुत्रः स्वपितरं परिष्वज्य महाप्रभुम् ।
 शोकजं बाष्पमृत्युज्य पुनर्वचनमब्रवीत् ॥ ४३
 न कामये नरश्रेष्ठ जीवितं पृथिवीं तथा ।
 यथा तव प्रियं राजंश्चिकीर्षामि परंतप ॥ ४४
 यदि चाहमनुग्राह्यो भवतो दयितोऽपि वा ।
 क्रियतां तावदाहारस्ततो वेत्स्याम्यहं परम् ॥ ४५
 ततोऽब्रवीन्महातेजा धृतराष्ट्रो युधिष्ठिरम् ।
 अनुज्ञातस्त्वया पुत्र भृञ्जीयामिति कामये ॥ ४६
 इति ब्रुवति राजेन्द्रे धृतराष्ट्रे युधिष्ठिरम् ।
 ऋषिः सत्यवतीपुत्रो व्यासोऽभ्येत्य वचोऽब्रवीत् ॥

॥ इति श्रीमन्महाभारते आश्रमवासिकपर्वणि आश्रमवासपर्वणि चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

व्यासेन युधिष्ठिरं प्रति सहैतूपन्यासं धृतराष्ट्रस्य वनगमनाभ्यनुज्ञानचोदनापूर्वकं स्वाश्रमगमनम् ॥ १ ॥ युधिष्ठिरेण धृतराष्ट्रं प्रति कृष्णेण तदभ्यनुज्ञानाङ्गीकरणम् ॥ २ ॥

व्यास उवाच ।
 युधिष्ठिर महाबाहो यथाऽऽह कुरुनन्दनः ।
 धृतराष्ट्रो महातेजास्तत्कुरुष्वविचारयन् ॥ १
 अयं हि दृढो नृपतिर्हृत्पुत्रो विशेषतः ।
 नेदं कृच्छ्रं चिरतरं सहेदिति मतिर्मम ॥ २
 गान्धारी च महाभागा प्राज्ञा करुणवेदिनी ।
 पुत्रशोकं महाराज धैर्येणोद्भवते भृशम् ॥ ३
 अहमप्येतदेव त्वां ब्रवीमि कुरु मे वचः ।
 अनुज्ञां लभतां राजा मा द्रुहेह मरिष्यति ॥ ४

‘स्वस्थो भवत्वयं धीमान्वनेषु मधुगन्धिषु ।’
 राजर्षीणां पुराणानामनुयातु गतिं नृपः ।
 राजर्षीणां हि सर्वेषामन्ते वनमुपाश्रयः ॥ ५
 वैशंपायन उवाच ।
 इत्युक्तः स तदा राजा व्यासेनाद्भुतकर्मणा ।
 प्रत्युवाच महातेजा धर्मराजो महाशुनिम् ॥ ६
 भगवानेव नो मान्यो भगवानेव नो गुरुः ।
 भगवानस्य राज्यस्य कुलस्य च परायणम् ॥ ७
 अहं तु पुत्रो भगवन्पिता राजा गुरुश्च मे ।

निदेशवतीं च पितुः पुत्रो भवति धर्मतः ॥ ८
वैशंपायन उवाच ।

इत्युक्तः स तु तं ग्राह व्यासो वेदविदांवरः ।
युधिष्ठिरं महातेजाः पुनरेव महाकविः ॥ ९
एवमेतन्महाभाग यथा वदसि भारत ।
राजाऽयं पृथ्वीं प्राप्नोति प्रमाणे परमे स्थितः ॥ १०
सोऽयं मयाऽभ्यनुज्ञातस्त्वया च पृथिवीपतिः ।
करोतु स्वमभिप्रायं मा स विघ्नकरो भव ॥ ११
एष एव परो धर्मो राजर्षीणां युधिष्ठिर ।
समरे वा मनेन्मृत्युर्वने वा विधिपूर्वकम् ॥ १२
पित्रा तु तव राजेन्द्र पाण्डुना पृथिवीक्षिता ।
शिष्यभूतेन राजाऽयं गुरुवत्पर्युपासितः ॥ १३
ऋतुभिर्दक्षिणावल्ली रत्नपर्वतशोभितैः ।
महन्निरिष्टं गौर्ध्रुक्ता प्रजाश्च परिपालिताः ॥ १४
पुत्रसंस्थं च विपुलं राज्यं विप्रोषिते त्वयि ।
त्रयोदशसमा भुक्तं दत्तं च विविधं वसु ॥ १५

त्वया चायं नरव्याघ्र गुरुशुश्रूषयाऽनघ ।
आराधितः स भृत्येन गान्धारी च यशस्विनी ॥ १६
अनुजानीहि पितरं समयोऽस्य तपोविधौ ।
न मनुर्विद्यते चास्य सुसूक्ष्मोऽपि युधिष्ठिर ॥ १७
वैशंपायन उवाच ।
एतावदुक्त्वा वचनमनुमान्य च पार्थिवम् ।
तथाऽस्त्विति च तेनोक्तः कौन्तेयेन ययौ वनम् ॥ १८
गते भगवति व्यासे राजा पाण्डुस्तत्तदा ।
प्रोवाच पितरं हृदं मन्दंमन्दमिवानतः ॥ १९
यदाह भगवान्व्यासो यच्चापि भवतो मतम् ।
यथाऽऽह च महेष्वासः कृपो विदुर एव च ॥ २०
युयुत्सुः संजयश्चैव तत्कर्तास्म्यहमञ्जसा ।
सर्व एव हि मान्या मे कुलस्य हि हितैषिणः ॥ २१
हदं तु याचे नृपते त्वामहं शिरसा नतः ।
क्रियतां तावदाहारस्ततो गच्छाश्रमं प्रति ॥ २२

॥ इति श्रीमन्महाभारते आश्रमवासिकपर्वणि आश्रमवासपर्वणि पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

कर्म विद्यासुखा धतराष्ट्रेण युधिष्ठिराय राज्ञीत्युपवेशः ॥ १ ॥

वैशंपायन उवाच ।
ततो राज्ञाऽभ्यनुज्ञातो धृतराष्ट्रो महामनाः ।
ययौ स्वभवनं राजा गान्धार्याऽनुगतस्तदा ॥ १
मन्दप्राणगतिर्धर्मान्कृच्छ्रादिव समुद्रहन् ।
पदानि स महीपालो जीर्णो गजपतिर्यथा ॥ २
तमन्वगच्छद्विदुरो विद्वान्सूतश्च संजयः ।
स चापि परमेष्वासः कृपः शारद्वतस्तथा ॥ ३
स प्रविश्य गृहं राजा कृतपूर्वाह्निकक्रियः ।
तर्पयित्वा द्विजश्रेष्ठानाहारमकरोत्तदा ॥ ४
गान्धारी चैव धर्मज्ञा कुन्त्या सह मनस्विनी ।
वधूभिरुपचारेण पूजिताऽभुक्त्वा भारत ॥ ५
कृताहारं कृताहाराः सर्वे ते विदुरादयः ।
पाण्डवाश्च कुरुश्रेष्ठमुपातिष्ठन्त तं नृपम् ॥ ६

ततोऽब्रवीन्महाराजः कुन्तीपुत्रमुपहरे ।
निषण्णं पाणिना पृष्ठे संस्पृशन्विकासुतः ॥ ७
अप्रमादस्त्वया कार्यः सर्वथा कुरुनन्दन ।
अष्टाङ्गे राजशार्दूल राज्ये धर्मपुरस्कृते ॥ ८
तत्तु शक्यं महाराज रक्षितुं पाण्डुनन्दन ।
राज्यं धर्मेण कौन्तेय विद्वानसि निबोध तत् ॥ ९
विद्यावृद्धान्सदैव त्वमुपासीथा युधिष्ठिर ।
ऋणुयास्ते च यद्भूयुः कुर्याच्चैवाविचारयन् ॥ १०
प्रातरुत्थाय ताम्राजन्पूजयित्वा यथाविधि ।
कृत्यकाले समुत्पन्ने पृच्छेथाः कार्यमात्मनः ॥ ११
ते तु संमानिता राजस्त्वया लोकहितार्थिना ।
प्रवक्ष्यन्ति हितं तात सर्वथा तव भारत ॥ १२

तपोविधौ तपःकरणे ॥ १७ ॥ पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

अभुक्त्वा भुक्तवती ॥ ५ ॥ अष्टाङ्गे स्वाम्यमात्माविपुले ॥ ८ ॥

इन्द्रियाणि च सर्वाणि वाजिवत्परिपालय ।
 हितायैव भविष्यन्ति रक्षितं द्रविणं यथा ॥ १३
 अमात्यानुपधातीतान्पितृपैतामहाशुचीन् ।
 दान्तान्कर्मसु सर्वेषु मुख्यान्मुख्येषु योजये ॥ १४
 चारयेथाश्च सत्ततं चारैरविदितः परैः ।
 परीक्षितैर्बहुविधैः स्वराष्ट्रेषु परेषु च ॥ १५
 पुरं च ते सुगुप्तं स्थादृढभाकारतोरणम् ।
 अट्टाट्टालकसंवाहं वदपदं सर्वतो दिशम् ॥ १६
 तस्य द्वाराणि सर्वाणि पर्याप्तानि बृहन्ति च ।
 सर्वतः सुविभक्तानि यत्रैरारक्षितानि च ॥ १७
 पुरुषैरलमर्थस्ते विदितैः कुलशीलतः ।
 आत्मा च रक्ष्यः सत्ततं भोजनादिषु भारत ।
 विहारहारकालेषु माल्यशय्यासनेषु च ॥ १८
 स्त्रियश्च ते सुगुप्ताः स्युर्द्वैरासैरधिष्ठिताः ।
 शीलवद्भिः कुलीनैश्च विद्वद्भिश्च युधिष्ठिर ॥ १९
 मन्त्रिणश्चैव कुर्वीथा द्विजान्विधाविशारदान् ।
 विनीतांश्च कुलीनांश्च धर्मार्थकुशलानृज्ज्वन् ॥ २०
 तैः सार्धं मन्त्रयेथास्त्वं नात्यर्थं बहुभिः सह ।
 समस्तैरपि च व्यस्तैर्व्यपदेशेन केनचित् ॥ २१
 सुसंवृतं मन्त्रगृहं स्थलं चारुह्य मन्त्रयेः ।
 अरण्ये निःशलाके वा न च रात्रौ कथंचन ॥ २२
 वानराः पक्षिणश्चैव ये मनुष्यानुकारिणः ।
 सर्वे मन्त्रगृहे वर्ज्या ये चापि जडपद्मवः ॥ २३
 मन्त्रमेदे हि ये दोषा भवन्ति पृथिवीक्षिताम् ।
 न ते शक्याः समाधातुं कथंचिदिति मे मतिः ॥ २४
 दोषांश्च मन्त्रमेदस्य श्रूयास्त्वं मन्त्रिमण्डले ।
 अभेदे च गुणा राजन्पुनः पुनररिदम ॥ २५
 पौरजानपदानां च शौचाशौचे युधिष्ठिर ।
 यथा स्थाद्विदितं राजस्तथा कार्यं कुरुद्वह ॥ २६
 व्यवहारश्च ते राजभित्तमासैरधिष्ठितः ।
 योज्यस्तुष्टैर्हितैः राजभित्तं चारैरनुष्ठितः ॥ २७

परिमाणं विदित्वा च दण्डं दण्ड्येषु भारत ।
 मणयेयुर्यथान्यायं पुरुषास्ते युधिष्ठिर ॥ २८
 आदानरुचयश्चैव परदारभिमर्शिनः ।
 उग्रदण्डप्रधानाश्च मिथ्याव्याहारिणस्तथा ॥ २९
 आक्रोष्टारश्च लुब्धाश्च हर्तारः साहसप्रियाः ।
 सभाविहारभेत्तारो वर्णानां च प्रदूषकाः ।
 हिरण्यदण्ड्या वध्याश्च कर्तव्या देशकालतः ॥ ३०
 'अवरोधभूमौ भृत्यैश्च पानं सह निवर्जयेत् ।
 आक्रोशन्त्यनुमत्तास्ते कलत्रं वाऽपि गृह्णते ॥ ३१
 जिघांसन्त्यपि शस्त्रेण नष्टाः क्रीडन्ति चोत्कटाः ।
 नानाक्षेपा व्याहरन्ति गम्यागम्यं न जानते ॥ ३२
 अतिपानेन राजाऽपि सर्वं कोशं विनाशयेत् ।
 वितरेद्वायुकेभ्यश्च वृथा च द्रव्यसंचयम् ॥ ३३
 शब्दमात्मनि दोषांश्च पिबेदेकश्च जायया ।
 युक्त्या प्रकाशमयति सुवीर्यस्य विद्वद्वये ॥ ३४
 प्रातरेव हि पश्येथा ये कुर्युः प्रियकर्म ते ।
 अलंकारमथो भोज्यमत ऊर्ध्वं समाचरेः ॥ ३५
 पश्येथाश्च ततो योधान्सदा त्वं प्रतिहर्षयन् ।
 दूतानां च चराणां च प्रदोषस्ते सदा भवेत् ॥ ३६
 सदा चापररात्रान्ते भवेत्कार्यार्थनिर्णयः ।
 मध्यरात्रे विहारस्ते मध्याह्ने च सदा भवेत् ॥ ३७
 सर्वे त्वौपयिकाः कालाः कार्याणां भरतर्षभ ।
 तथैवालंकृतः काले तिष्ठेथा भूरिदक्षिणः ॥ ३८
 'न विद्रान्धश्च तिष्ठेत् परिहार्यं विभूषणम् ।
 प्रयोज्यं सर्वदैवेह मङ्गल्यं पापनाशनम् ॥ ३९
 चक्रवर्त्तात् कार्याणां पर्यायो दृश्यते सदा ।
 कोशस्य निचये यत्नं कुर्वीथा न्यायतः सदा ।
 विविधस्य महाराज विपरीतं विवर्जयेः ॥ ४०
 चारैर्विदित्वा शत्रूंश्च ये राज्ञामन्तरैषिणः ।
 तानासैः पुरुषैर्दूराद्वातयेथा नराधिप ॥ ४१
 कर्म दृष्ट्वाऽथ भृत्यास्त्वं वरयेथाः कुरुद्वह ।

राज्यवत्परिपालयेति क. थ. पाठः ॥ १३ ॥ अष्टा दुर्योधि-
 भागे संचारस्थानानि । वदपदं वद्विः पदैः पदनीयैः स्थानैर्भु-
 कम् । तेन सप्तप्राकारमिति गम्यते । तत्र सप्तमखान्तःपुर-
 लात् पदेवान्येषां पदनीयानि स्थानानि ॥ १६ ॥ निःशलाके

अतृणे । सतृणे ह्यासन्नः परचारो ज्ञातुमद्यक्य इति ॥ २२ ॥
 आदानरुचयः उत्कोचोपजीविनः ॥ २९ ॥ प्रदोषो रजनीमुखं
 दूतादीनां दर्शनकालः । प्रदेयस्ते सदा भवेदिति क. थ. पाठः
 ॥ ३६ ॥

कारयेथाश्च कर्माणि युक्तायुक्तैरधिष्ठितैः ॥ ४२
 सेनाप्रणेता च भवेच्च तात दृढव्रतः ।
 शूरः केशसहस्रैव हितो भक्तश्च पूरुषः ॥ ४३
 सर्वे जनपदाश्चैव तव कर्माणि पाण्डव ।
 गोवद्रासभवचैव कुर्युर्ये व्यवहारिणः ॥ ४४
 खरन्ध्रं परन्ध्रं च खेषु चैव परेषु च ।

उपलक्षयितव्यं ते नित्यमेव युधिष्ठिर ॥ ४५
 देशजाश्चैव पुरुषा विक्रान्ताः खेषु कर्मसु ।
 यात्राभिरनुरूपाभिरनुग्राह्या हितास्त्वया ॥ ४६
 गुणार्थिनां गुणः कार्यो विदुषा वै जनाधिप ।
 अविचार्याश्च ते ते स्युरचला इव नित्यशः ॥ ४७

॥ इति श्रीमन्महाभारते आश्रमवासिकपर्वणि आश्रमवासपर्वणि षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

धृतराष्ट्रेण युधिष्ठिरं प्रति राजनीतिकथनम् ॥ १ ॥

धृतराष्ट्र उवाच ।
 मण्डलानि च बुध्येथाः परेषामात्मनस्तथा ।
 उदासीनगुणानां च मध्यस्थानां च भारत ॥ १
 चतुर्णां शत्रुजातानां सर्वेषामाततायिनाम् ।
 मित्रं चामित्रमित्रं च बोद्धव्यं तेऽरिर्कश्चन ॥ २
 अथ नानाजनपदा दुर्गाणि विविधानि च ।
 बलानि च कुरुश्रेष्ठ भवत्येषां यथेच्छकम् ॥ ३
 ते च द्वादश कौन्तेय राजानो विविधात्मकाः ।
 मन्थिप्रधानाश्च गुणाः षष्टिर्द्वादश च प्रभो ॥ ४
 एतन्मण्डलमित्याहुराचार्या नीतिकोविदाः ।
 अत्र बाहुष्यमायत्तं युधिष्ठिर निबोध तत् ॥ ५
 वृद्धिक्षयौ च विज्ञेयौ स्थानं च कुरुसत्तम ।
 द्विसप्तत्यां महाबाहो ततः पाहुष्यजा गुणाः ॥ ६
 यथा स्वपक्षो बलवान्परपक्षस्तथा बलः ।
 विगृह्य शत्रून्कौन्तेय यायात्क्षितिपतिस्तदा ॥ ७
 यदा परे च बलिनः स्वपक्षश्चैव दुर्बलः ।
 सार्धं विद्वांस्तदा क्षीणः परैः सन्धिं समाश्रयेत् ॥ ८
 द्रव्याणां संचयश्चैव कर्तव्यः सुमहांस्तथा ।

यदा समर्थो यानाय नचिरेणैव भारत ॥ ९
 तदा सर्वं विधेयं सात्स्थानेन स विचारयेत् ।
 भूमिरल्पफला देया विपरीतस्य भारत ॥ १०
 हिरण्यरूप्यभूयिष्ठं मित्रं क्षीणमकोशमृत् ।
 विपरीतं निगृह्णीयात्स्वयं सन्धिविशारदः ॥ ११
 सन्ध्यर्थं राजपुत्रं वा लिप्सेथा भरतर्षभ ।
 विपरीतं न तच्छ्रेयः पुत्र कस्यांचिदापदि ॥ १२
 तस्याः प्रमोक्षे यत्नं च कुर्याः सोपायमश्रवित् ।
 प्रकृतीनां च राजेन्द्र राजा दीनान्विभावयेत् ॥ १३
 क्रमेण युगपद्बुद्ध्या व्यसनानां बलावलम् ।
 पीडनं स्तम्भनं चैव कोशभङ्गस्तथैव च ॥ १४
 कार्यं यत्नेन शत्रूणां स्वराज्यं रक्षता स्वयम् ।
 न च हिंस्योऽभ्युपगतः सामन्तो वृद्धिमिच्छता ॥
 कौन्तेय तद्वितं ते सात्पृथिवीं विजिगीषतः ।
 गुणानां भेदने योगमीप्सेथाः सह मन्त्रिभिः ॥ १६
 साधुसंग्रहणाच्चैव पापनिग्रहणाच्चथा ।
 आत्मसात्करणे नित्यं पालनानि गृहे तथा ।
 दुर्बलाश्चैव सततं नान्वेष्टव्या बलीयसा ॥ १७

गवादिभक्ष्य आहारमाश्रयेतनाः । व्यवहारिणः कारुण्येतिप्रसू-
 तयः ॥ ४४ ॥ षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

मण्डलानि क्षरिमित्रमित्यादीनि ॥ १ ॥ यथेच्छकं परैर्भे-
 यत्वमभेद्यत्वं च भवति तस्मादवहितस्त्रिष्टेन । तथायात्य
 जनपदा इति श्रु. पाठः । भवत्येषां स्वकं परमिति ध. पाठः
 ॥ ३ ॥ द्वादश चत्वारः शत्रुजाताः । षट् आततायिनः ।
 मित्रं अमित्रमित्रं चेति षष्टिगुणाः । कृष्यादीन्यष्टौ संघान-

कर्माणि । बालादयो विवाहिरसंधेयाः । नास्तिक्यादयश्चतुर्विंश
 दोषाः । मन्त्रादीन्यष्टादश तीर्थादीनि । एतेषु केचित् हानार्थ
 शातव्याः केचिदुपादानार्थम् ॥ ४ ॥ अत्र प्राप्नुय्यमायत्तमिति
 य. पाठः ॥ ५ ॥ ततः बाहुष्यचारिण इति क. य. पाठः ॥ ६ ॥
 द्रव्याणां संचये चैव यत्नः कार्यः सदा भवेत् इति क. पाठः
 ॥ ९ ॥ दीनान् अन्धवधिरादीन् विभावयेत्पूजयेत् ॥ १३ ॥

विष्टेथा राजशार्दूल वैतसीं वृत्तिमास्थितः ।
यद्येनमभियायाच्च बलवान्दुर्बलं नृपः ॥ १८
सामादिभिरुपायैस्तं क्रमेण विनिवर्तये ।
अशक्नुवंश्च युद्धाय निष्पतेत्सह मश्रिमिः ॥ १९

कोशेन पौरैर्दण्डेन ये चास्य प्रियकारिणः ।
असंभवे तु सर्वस्य यथा मुख्येन निष्पतेत् ।
क्रमेणानेन मोक्षः स्याच्छरीरं प्रति केवलम् ॥ २०

॥ इति श्रीमन्महाभारते आश्रमवासिकपर्वणि आश्रमवासपर्वणि सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

अष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

धृतराष्ट्रेण युधिष्ठिरं प्रति राजनीतिकथनम् ॥ १ ॥

धृतराष्ट्र उवाच ।
सन्धिनिग्रहमप्यत्र पश्येथा राजसत्तम ।
द्वियोनिं विविधोपायं बहुकल्पं युधिष्ठिर ॥ १
कौरव्य पर्युपासीथाः स्थित्वा द्वैविध्यमात्मनः ।
तुष्टपुष्टजनः शत्रुरर्थवानिति च खरेत् ॥ २
पर्युपासनकाले तु विपरीतं विधीयते ।
आमर्दकाले राजेन्द्र व्यवसायस्ततोऽपरः ॥ ३
व्यसनं भेदनं चैव शत्रूणां कारयेत्ततः ।
कर्षणं भीषणं चैव युद्धे चैव बहुक्षयम् ॥ ४
प्रयासमानो नृपतिस्त्रिविधं परिचिन्तयेत् ।
आत्मनश्चैव शत्रोश्च शक्तिं शास्त्रविशारदः ॥ ५
उत्साहश्रद्धाशक्तिभ्यां मन्त्रशक्त्या च भारत ।
उपयन्नो नृपो यायाद्विपरीतं च वर्जयेत् ॥ ६
आददीत बलं राजा मौलं मित्रबलं तथा ।
अटवीबलं भृतं चैव तथा श्रेणीबलं प्रभो ॥ ७
'मित्रामित्रबलं राजक्यायाद्बुद्ध्युदये धृतः ।'
तत्र मित्रबलं राजन्मौलं चैव विशिष्यते ।
श्रेणीबलं भृतं चैव तुल्ये एवेति मे मतिः ॥ ८
तथाऽऽचारबलं चैव परस्परसमं नृप ।
विज्ञेयं बलकालेषु राज्ञा काल उपस्थिते ॥ ९
आपदश्चापि बोद्धव्या बहुरूपा नराधिप ।

भवन्ति राज्ञा कौरव्य यास्ताः पृथगतः शृणु १०
विकल्पा बहुधा राजत्रापदां पाण्डुनन्दन ।
सामादिभिरुपन्यस्य गमयेत्तानृपः सदा ॥ ११
यात्रां गच्छेद्बलैर्युक्तो राजा पङ्क्तिः परंतप ।
युक्तश्च देशकालाभ्यां बलैरात्मगुणैस्तथा ॥ १२
हृष्टपुष्टबलो गच्छेद्राजा हृष्ट्युदये रतः ।
अक्रुशश्चाप्यथो यायादनृतावपि पाण्डव ॥ १३
तूणाश्मानं वाजिरथमवाहां
ध्वजद्रुमैः संवृतकूलरोधसम् ।
पदातिनागैर्बहुकर्दमां नदीं
सपत्ननाशे नृपतिः प्रयोजयेत् ॥ १४
अथोपपत्त्या शकटं पद्मचक्रं च भारत ।
उशना वेद यच्छास्त्रं तत्रैतद्विहितं विभो ॥ १५
चारयित्वा परबलं कृत्वा स्वबलदर्शनम् ।
स्वभूमौ योजयेद्युद्धं परभूमौ तथैव च ॥ १६
बलं प्रसादयेद्राजा निक्षिपेद्बलिनो नरान् ।
ज्ञात्वा स्वविषयं तत्र सामादिभिरुपक्रमेत् ॥ १७
सर्वथैव महाराज शरीरं धारयेदिह ।
प्रेत्य चेह च कर्तव्यमात्मनिःश्रेयसं परम् ॥ १८
एवं कुर्वन्शुभा वाचो लोकेऽस्मिच्छृणु ते नृप ।
प्रेत्य स्वर्गमवाप्नोति प्रजा धर्मेण पालयन् ॥ १९

एवं त्वाम् ॥ १८ ॥ सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

प्रबलप्रतियोगिकौ दुर्बलप्रतियोगिकौ चेति द्वियोनी संधि-
विग्रहौ ॥ १ ॥ स्थित्वा स्थितो भूत्वा । द्वैविध्यं बलबलं
ज्ञात्वा शत्रुं पर्युपास्तेति भावः । खरेजयोपायं विचारयेत्
त्वक्कासप्रयायात् । जित्वा द्विविधमात्मनेति क. पाठः ॥ २ ॥

विपरीतमतुष्टपुष्टबलं प्रयायादित्यर्थः ॥ ३ ॥ गमनं वेदनं
चैवेति य. पाठः ॥ ४ ॥ मौलं वनबलम् ॥ ७ ॥ अत्रुत्तौ अक-
लेऽपि विशिरादौ ॥ १३ ॥ शकटादयो व्यूहविशेषाः ॥ १५ ॥
साधयित्वा परबलं कृत्वा च बलमर्षणम् इति क. घ. पाठः
॥ १६ ॥ अष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

एवं त्वया कुरुश्रेष्ठ वर्तितव्यं प्रजासु वै ।
उभयोर्लोकयोस्तात प्राप्तये नित्यमेव हि ॥ २०
भीष्मेण सर्वमुक्तोसि कृष्णेन विदुरेण च ।
मयाऽप्यवश्यं वक्तव्यं प्रीत्या ते नृपसत्तम ॥ २१

॥ इति श्रीमन्महाभारते आश्रमवासिकपर्वणि आश्रमवासपर्वणि अष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

धृतराष्ट्रेण युधिष्ठिरात्सकलपौरजनात्मनेन स्वस्य वनजिगमिषानिवेदनपूर्वकं तान्प्रति सदस्यनुज्ञानप्रार्थना ॥ १ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।
एवमेतत्करिष्यामि यथाऽऽस्थ पृथिवीपते ।
भूयश्चैवानुशासोऽहं भवता पार्थिवर्षम ॥ १
भीष्मे स्वर्गमनुप्राप्ते गते च मधुसूदने ।
विदुरे संजये चैव कोऽप्यो मां वक्तुमर्हति ॥ २
यत्तु मामनुशास्तीह भवानद्य हिते स्थितः ।
कर्तासि तन्महीपाल निर्वृतो भव पार्थिव ॥ ३
वैशंपायन उवाच ।
एवमुक्तः स राजर्षिर्धर्मराजेन धीमता ।
कौन्तेयं समनुज्ञातुमियेष भरतर्षभ ॥ ४
पुत्र विश्राम्यतां तावन्ममापि बलवाञ्छ्रमः ।
इत्युक्त्वा प्राविशद्राजा गान्धार्या भवनं तदा ५
तमासनगतं देवी गान्धारी धर्मचारिणी ।
उवाच काले कालज्ञा प्रजापतिसमं पतिम् ॥ ६
अनुज्ञातः स्वयं तेन व्यासेन त्वं महर्षिणा ।
युधिष्ठिरस्यानुमते कदाऽरण्यं गमिष्यसि ॥ ७
धृतराष्ट्र उवाच ।
गान्धार्यहमनुज्ञातः स्वयं पित्रा महात्मना ।
युधिष्ठिरस्यानुमते गन्तासि नचिराद्वनम् ॥ ८
अहं हि तावत्सर्वेषां तेषां दुर्युतदेविनाम् ।
पुत्राणां दातुमिच्छामि प्रेत्यभावानुगं वसु ।
सर्वप्रकृतिसान्निध्यं कारयित्वा स्ववेश्मनि ॥ ९
वैशंपायन उवाच ।
इत्युक्त्वा धर्मराजाय प्रेषयामास वै तदा ।
स च तद्वचनात्सर्वं समानिन्ये महीपतिः ॥ १०
ततः प्रतीतमनसो ब्राह्मणाः कुरुजाङ्गलाः ।

एतत्सर्वं यथान्यायं कुर्वीथा भूरिदक्षिण ।
प्रियस्तथा प्रजानां त्वं स्वर्गे सुखमवाप्स्यसि ॥ २२
अश्वमेधसहस्रेण यो यजेत्पृथिवीपतिः ।
पालयेद्वाऽपि धर्मेण प्रजास्तुल्यं फलं लभेत् ॥ २३

क्षत्रियाश्चैव वैश्याश्च शूद्राश्चैव समाययुः ॥ ११
ततो निष्क्रम्य नृपतिस्तस्मादन्तःपुरात्तदा ।
ददृशे तं जनं सर्वं सर्वाश्च प्रकृतीस्तथा ॥ १२
समवेतांश्च तान्सर्वान्पौराञ्ज्ञानपदांस्तथा ।
तानागतानभिप्रेक्ष्य समस्तं च सुहृजनम् ॥ १३
ब्राह्मणांश्च महीपाल नानादेशसमागतान् ।
उवाच मतिमात्राजा धृतराष्ट्रोऽम्बिकासुतः ॥ १४
भवन्तः कुरुवश्चैव चिरकालं सहोपिताः ।
परस्परस्य सुहृदः परस्परहिते रताः ॥ १५
यदिदानीमहं ब्रूयामसिन्काल उपस्थिते ।
तथा भवद्भिः कर्तव्यमविचार्य वचो मम ॥ १६
अरण्यगमने बुद्धिर्गान्धारीसहितस्य मे ।
व्यासस्यानुमते राहस्तथा कुन्तीसुतस्य मे ॥ १७
भवन्तोऽप्यनुज्ञानन्तु मान्या वोऽभूद्विचारणा १८
अस्माकं भवतां चैव येषां प्रीतिर्हि शाश्वती ।
न च साऽन्येषु देशेषु राज्ञामिति मतिर्मम ॥ १९
शान्तोसि वयसाऽनेन तथा पुत्रविनाकृतः ।
उपवासकृशश्चासि गान्धारीसहितोऽनघाः ॥ २०
युधिष्ठिरमते राज्ये प्राप्तश्चासि सुखं महत् ।
मन्ये दुर्योधनैश्चर्याद्विशिष्टं बहुभिर्गुणैः ॥ २१
मम चान्धस्य वृद्धस्य हतपुत्रस्य का गतिः ।
ऋते वनं महाभागास्तन्माऽनुज्ञातुमर्हथ ॥ २२
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा सर्वे ते कुरुजाङ्गलाः ।
वाप्ससंदिग्धया वाचा रुरुदुर्मरतर्षभ ॥ २३
तानविब्रुवतः किंचित्सर्वाञ्शोकपरायणान् ।
पुनरेव महातेजा धृतराष्ट्रोऽब्रवीदिदम् ॥ २४

॥ इति श्रीमन्महाभारते आश्रमवासिकपर्वणि आश्रमवासपर्वणि नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

धृतराष्ट्रेण पौरान्प्रति दुर्योधनपक्षपातेन स्मृतापनयक्षमापनम् ॥ १ ॥ तथा युधिष्ठिरस्य तेषु न्यासतया समर्पणपूर्वकं स्वस्य वनगमनाभ्यनुज्ञानप्रार्थना ॥ २ ॥

धृतराष्ट्र उवाच ।

शान्तनुः पालयामास यथावद्वसुधामिमाम् ।
तथा विचित्रवीर्यश्च भीष्मेण परिपालितः ।
पालयामास नस्तातो विदितं वो न संशयः ॥ १ ॥
यथा च पाण्डुर्भ्राता मे दयितो भवतामभूत् ।
स चापि पालयामास यथावत्तच्च वेत्थ ह ॥ २ ॥
'अनन्तरं हि पितरमनुज्ञातो युधिष्ठिरः ।
नात्र किञ्चिन्मृषा जातु भाषतेति मतिर्मम ॥' ३ ॥
मया च भवतां सम्यक् शुश्रूषा या कृताऽनघाः ।
असम्यग्वा महाभागास्तत्क्षन्तव्यमतन्द्रितैः ॥ ४ ॥
यदा दुर्योधनेनेदं भुक्तं राज्यमकण्टकम् ।
अपि तत्र न वो मन्दो दुर्बुद्धिरपराद्धवान् ॥ ५ ॥
तस्यापराधादुर्बुद्धेरभिमानान्महीक्षिताम् ।
विमर्दः सुमहानासीदनयात्सकृतादथ ।
'धातिताः कौरवेयाश्च पृथिवी च विनाशिता ॥' ६ ॥
तन्मया साधु वाऽपीदं यदि वाऽसाधु वै कृतम् ।
तद्वो हृदि न कर्तव्यं मया बद्धोऽयमञ्जलिः ॥ ७ ॥
बद्धोऽयं हतपुत्रोऽयं दुःखितोऽयं नराधिपः ।
पूर्वराज्ञां च पुत्रोऽयमिति कृत्वाऽनुजानथ ॥ ८ ॥
इयं च कृपणा वृद्धा हतपुत्रा तपस्विनी ।
गान्धारी पुत्रशोकार्ता तुल्यं याचति वो मया ॥ ९ ॥
हतपुत्राविमौ वृद्धौ विदित्वा दुःखितौ तथा ।

अनुजानीत भद्रं वो ब्रज्जाव शरणं च वः ॥ १० ॥
अयं च कौरवो राजा कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः ।
सर्वैर्भवद्भिर्द्रष्टव्यः समेषु विषमेषु च ।
न जातु विषमं चैव गमिष्यति कदाचन ॥ ११ ॥
चत्वारः सचिवा यस्य भ्रातरो विपुलौजसः ।
लोकपालसमा ह्येते सर्वधर्मार्थदर्शिनः ॥ १२ ॥
'चतुर्णां लोकपालानां मध्ये विपरिवर्तते ।'
ब्रह्मेव भगवानेष सर्वभूतजगत्पतिः ॥ १३ ॥
'एवमेव महाबाहुर्भीमार्जुनयमैर्वृतः ।'
युधिष्ठिरो महातेजा भवतः पालयिष्यति ॥ १४ ॥
अवश्यमेव वक्तव्यमिति कृत्वा ब्रवीमि वः ।
एष न्यासो मया दत्तः सर्वेषां वो युधिष्ठिरः ।
भवन्तोऽस्य च वीरस्य न्यासभूताः कृता मया ॥ १५ ॥
यदेव तैः कृतं किञ्चिज्जलीकं वः सुतैर्मम ।
यदन्येन मदीयेन तदनुज्ञातुमर्हथ ॥ १६ ॥
भवद्भिर्न हि मे मन्युः कृतपूर्वः कथंचन ।
अत्यन्तगुरुभक्तानामेषोऽञ्जलिरिदं नमः ॥ १७ ॥
तेषामस्थिरबुद्धीनां लुब्धानां कामचारिणाम् ।
कृते याचेऽद्य वः सर्वान्गान्धारीसहितोऽनघाः ॥ १८ ॥
इत्युक्तास्तेन ते सर्वे पौरजानपदा जनाः ।
नोत्तुर्बाष्पकलाः किञ्चिद्भीक्षाचक्रुः परस्परम् ॥ १९ ॥

॥ इति श्रीमन्महाभारते आश्रमवासिकपर्वणि आश्रमवासपर्वणि दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

एकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

पौरजगैर्बाह्वाणमुखेन धृतराष्ट्रं प्रति समावासानपूर्वकं कृच्छ्रेण वनगमनाभ्यनुज्ञानम् ॥ १ ॥

वैशंपायन उवाच ।

एवमुक्तास्तु ते तेन पौरजानपदा जनाः ।
वृद्धेन राज्ञा कौरव्य नष्टसंज्ञा इवामवन् ॥ १ ॥
तूष्णींभूतास्ततस्तांस्तु बाष्पकण्ठान्महीपतिः ।

धृतराष्ट्रो महीपालः पुनरेवाभ्यभाषत ॥ २ ॥
वृद्धं च हतपुत्रं च धर्मपत्न्या सहानया ।
विलपन्तं बहुविधं कृपणं चैव सचमाः ॥ ३ ॥
पित्रा स्वयमनुज्ञातं कृष्णद्वैपायनेन वै ।

न कर्तव्यमनुज्ञातुमिहार्थेति क. ट. थ. पाठः ॥ ७ ॥

अन्येन मुखेन । अनुज्ञातुं शब्दम् ॥ १६ ॥ दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

वनवासाय धर्मज्ञा धर्मजेन नृपेण ह ॥ ४
 सोहं पुनःपुनर्याचे शिरसाऽवनतोऽनघाः ।
 गान्धार्या सहितं तन्मां समनुज्ञातुमर्हथ ॥ ५
 वैशंपायन उवाच ।
 तच्छ्रुत्वा कुरुराजस्य वाक्यानि करुणानि ते ।
 रुरुदुः सर्वशो राजन्समेताः कुरुजाङ्गलाः ॥ ६
 उत्तरीयैः करैश्चापि संछाद्य वदनानि ते ।
 रुरुदुः शोकसंतप्ता मुहूर्तं पितृमातृवत् ॥ ७
 हृदयैः शून्यभूतैस्ते धृतराष्ट्रप्रवासजम् ।
 दुःखं संधारयन्तो हि नष्टसंज्ञा इवाभवन् ॥ ८
 ते विनीय तमायासं धृतराष्ट्रवियोगजम् ।
 शनैः शनैस्तदाऽन्योन्यमब्रुवन्स्वमतान्युत ॥ ९
 ततः संचिन्त्य ते सर्वे वाक्यान्यथ समासतः ।
 एकस्मिन्ब्राह्मणे कार्यमावेश्योर्जुनराधिपम् ॥ १०
 ततः स्वाचरणो विप्रः संमतोऽर्थविशारदः ।
 संभाव्यो बह्वचो राजन्वक्तुं समुपचक्रमे ॥ ११
 अनुमान्य महाराजं सदः समनुभाष्य च ।
 विप्रः प्रगल्भो मेधावी स राजानमुवाच ह ॥ १२
 राजन्वाक्यं जनस्थास्य मयि सर्वं समर्पितम् ।
 वक्ष्यामि तदहं वीर तक्षुषस्य नराधिप ॥ १३
 यथा वदसि राजेन्द्र सर्वमेतत्तथा विभो ।
 नात्र मिथ्या वचः किञ्चित्सुहृत्त्वं नः परस्परम् ॥ १४
 न जात्वस्य च वंशस्य राज्ञां कश्चित्कदाचन ।
 राजाऽऽसीद्यः प्रजापालः मजानामप्रियोऽभवत् ॥
 पितृवन्मातृवच्चैव भवन्तः पालयन्ति नः ।
 न च दुर्योधनः किञ्चिदयुक्तं कृतवान्नृपः ॥ १६
 'प्रियाणि कुर्वन्सर्वेषामनुवृष्यर्थमुद्यतः ।'
 यथा ब्रवीति धर्मात्मा मुनिः सत्यवतीसुतः ।
 तथा कुरु महाराज स हि नः परमो गुरुः ॥ १७
 त्यक्त्वा वयं तु भवता दुःखशोकपरायणाः ।
 भविष्यामश्विरं राजन्भवद्गुणशतैर्हताः ॥ १८
 यथा शन्तनुना गुप्ता राज्ञा चित्राङ्गदेन च ।
 भीष्मवीर्योपगूढेन पित्रा तव च पार्थिव ।

भवद्द्विबुजा चैव पाण्डुना पृथिवीक्षिता ॥ १९
 तथा दुर्योधनेनापि राज्ञा सुपरिपालिताः ।
 न स्वल्पमपि पुत्रस्ते व्यलीकं कृतवान्नृप ॥ २०
 पितरीव सुविश्वस्तास्तस्मिन्नपि नराधिपे ।
 वयसा स यथा सम्यग्भवतो विदितं तथा ॥ २१
 तथा वर्षसहस्राणि कुन्तीपुत्रेण धीमता ।
 पाल्यमाना धृतिमता सुखं विन्दामहे नृप ॥ २२
 राजर्षीणां पुराणानां भवतां पुण्यकर्मणाम् ।
 कुरुसंवरणादीनां भरतस्य च धीमतः ॥ २३
 वृत्तं समनुपात्येष धर्मात्मा भूरिदक्षिणः ।
 नात्र वाच्यं महाराज सुसूक्ष्ममपि विद्यते ॥ २४
 उषिताः स सुखं नित्यं भवता परिपालिताः ।
 सुसूक्ष्मं च व्यलीकं ते सपुत्रस्य न विद्यते ॥ २५
 यत्तु ज्ञातिविमर्देऽस्मिन्नात्थ दुर्योधनं प्रति ।
 भवन्तमनुनेष्यामि तत्रापि कुरुनन्दन ॥ २६
 न तदुर्योधनकृतं न च तद्भवता कृतम् ।
 न कर्णसौबलाभ्यां च कुरवो यत्क्षयं गताः ॥ २७
 दैवं तत्तु विजानीमो यन्न शक्यं प्रबाधितुम् ।
 दैवं पुरुषकारेण न शक्यमपि बाधितुम् ॥ २८
 अक्षौहिण्यो महाराज दशाष्टौ च समागताः ।
 अष्टादशाहेन हताः कुरुभिर्योधपुङ्गवैः ॥ २९
 भीष्मद्रोणकृपाद्यैश्च कर्णेन च महात्मना ।
 युयुधानेन वीरेण दृष्टद्युम्नेन चाहवे ॥ ३०
 चतुर्भिः पाण्डुपुत्रैश्च भीमार्जुनयमैस्तथा ।
 न च क्षयोऽयं नृपते ऋते दैवबलादभूत् ॥ ३१
 अवश्यमेव संग्रामे क्षत्रियेण विशेषतः ।
 कर्तव्यं निधनं काले मर्तव्यं क्षत्रवन्धुना ॥ ३२
 तैरियं पुरुषव्याघ्रैर्विद्याबाहुबलान्वितैः ।
 पृथिवी निहता सर्वा सहसा सरथद्विपा ॥ ३३
 न स राज्ञां वधे सन्तुः कारणं ते महात्मनाम् ।
 न भवान्न च ते भृत्या न कर्णो न च सौबलः ॥ ३४
 यद्विशस्ताः कुरुश्रेष्ठ राजानश्च सहस्रशः ।
 सर्वे दैवकृतं विद्धि कोत्र किं वक्तुमर्हति ॥ ३५

गुरुर्मतो भवानस्य कृत्स्नस्य जगतः प्रभुः ।
 धर्मात्मानमतस्तु न्यमनुजानीमहे सुतम् ॥ ३६
 लभतां वीरलोकं स ससहायो नराधिपः ।
 द्विजाग्र्यैः समनुज्ञातस्त्रिदिवे मोदतां सुखम् ॥ ३७
 प्राप्स्यते च भवान्पुण्यं धर्मे च सततं स्थितः ।
 चेद धर्मं महाबाहो लौक्यं वैदिकमेव च ॥ ३८
 दृष्टापदानाश्चास्माभिः पाण्डवाः पुरुषर्षभाः ।
 समर्थास्त्रिदिवस्यापि पालने किं पुनः क्षितेः ॥ ३९
 अनुवर्त्सन्ति वा धीमन्समेषु विषमेषु च ।
 प्रजाः कुरुकुलश्रेष्ठ पाण्डवाञ्शीलभूषणान् ॥ ४०
 ब्रह्मदेयाग्रहारांश्च पारिवर्हींश्च पार्थिवः ।
 पूर्वराजातिसर्गांश्च पालयत्येव पाण्डवः ॥ ४१
 दीर्घदर्शी मृदुर्दान्तः सदा वैभ्रवणो यथा ।
 अक्षुद्रसचिवश्चायं कुन्तीपुत्रो महामनाः ॥ ४२
 अप्यमित्रे दयावांश्च शुचिश्च भरतर्षभः ।
 ऋजु पश्यति मेधावी पुत्रवत्पाति नः सदा ॥ ४३
 विप्रियं च जनस्यास्य संसर्गाद्धर्मजस्य वै ।
 न करिष्यन्ति राजर्षे तथा भीमार्जुनादयः ॥ ४४
 मन्दा मृदुषु कौरव्य तीक्ष्णेष्वशीविषोपमाः ।

वीर्यवन्तो महात्मानः पौराणां च हिते रताः ४५
 न कुन्ती न च पाञ्चाली न चोलूपी न सात्वती ।
 अस्मिञ्जने करिष्यन्ति प्रतिकूलानि कर्हिचित् ४६
 भवत्कृतमिमं स्नेहं युधिष्ठिरविवर्धितम् ।
 न पृष्टतः करिष्यन्ति पौरा जानपदा जनाः ॥ ४७
 अधर्मिष्ठानपि सतः कुन्तीपुत्रा महारथाः ।
 मानवान्पालयिष्यन्ति भूत्वा धर्मपरायणाः ॥ ४८
 स राजन्मानसं दुःखमपनीय युधिष्ठिरात् ।
 कुरु कार्याणि धर्म्याणि नमस्ते पुरुषर्षभ ॥ ४९
 वैशंपायन उवाच ।
 तस्य तद्वचनं धर्म्यमनुमान्य गुणोत्तरम् ।
 साधुसाध्विति सर्वैः स जनः प्रतिगृहीतवान् ॥ ५०
 धृतराष्ट्रश्च तद्वाक्यमभिपूज्य पुनःपुनः ।
 विसर्जयामास तदा प्रकृतीस्तु शनैःशनैः ॥ ५१
 तैः संपूजितो राजा शिवेनावेक्षितस्तथा ।
 प्राञ्जलिः पूजयामास तं जनं भरतर्षभ ॥ ५२
 ततो विवेश भवनं गान्धार्या सहितो निजम् ।
 आगतायां च शर्वर्या सुखं शेते नराधिपः ॥ ५३

॥ इति श्रीमन्महाभारते आश्रमवासिकपर्वणि आश्रमवासपर्वणि एकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

धृतराष्ट्रेण भीष्मदुर्योधनादीनां श्राद्धवानां विदुरसुखायुधिष्ठिरं प्रति ब्रह्मयाचनम् ॥ १ ॥ तच्छ्रवणेन विमनाचमाने भीमे तद्वाक्येनार्जुनेन तं प्रति ब्रह्मयाचने भीमेन धृतराष्ट्रापनयानुस्मरणपूर्वकं तदनङ्गीकरणम् ॥ २ ॥

वैशंपायन उवाच ।
 ततो रजन्यां व्युष्टायां धृतराष्ट्रोऽविकासुतः ।
 विदुरं प्रेषयामास युधिष्ठिरनिवेशनम् ॥ १
 स गत्वा राजवचनादुवाचाच्छ्रुतमीश्वरम् ।
 युधिष्ठिरं महातेजाः सर्वेषुद्धिमतांवरः ॥ २
 धृतराष्ट्रो महाराजो वनवासाय दीक्षितः ।
 गमिष्यति वनं राजन्नागतां कार्तिकीमिमाम् ॥ ३
 स त्वां कुरुकुलश्रेष्ठ किञ्चिदर्थमभीप्सति ।

श्राद्धमिच्छति दातुं स गाङ्गेयस्य महात्मनः ॥ ४
 द्रोणस्य सोमदत्तस्य बाह्लीकस्य च धीमतः ।
 पुत्राणां चैव सर्वेषां ये चान्ये सुहृदो हताः ।
 यदि चाप्यनुजानीषे सैन्धवापशदस्य च ॥ ५
 एतच्छ्रुत्वा वचनं विदुरस्य युधिष्ठिरः ।
 हृष्टः संपूजयामास गुडाकेशश्च पाण्डवः ॥ ६
 न च भीमो दृढक्रोधस्तद्वचो जगृहे तदा ।
 विदुरस्य महातेजा दुर्योधनकृतं स्मरन् ॥ ७

किञ्चिदर्थं किञ्चित्कार्यं कर्तुं त्वामभीप्सति द्रष्टुमिति शेषः
 ॥ ४ ॥ किञ्चिदगम्य भीमं वचनमब्रवीदिति क. य. पाठः

॥ ८ ॥ द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

अभिप्रायं विदित्वा ॥ भीमसेनस्य फल्गुनः ।
किरीटी किञ्चिदानम्य तमुवाच नरर्षभम् ॥ ८
भीम राजा पिता वृद्धो वनवासाय दीक्षितः ।
दातुमिच्छति सर्वेषां सुहृदामौर्ध्वदेहिकम् ॥ ९
भवता निर्जितं वित्तं दातुमिच्छति कौरवः ।
भीष्मादीनां महाबाहो तदनुज्ञातुमर्हसि ॥ १०
दिष्ट्वा त्वद्य महाबाहो धृतराष्ट्रः प्रयाचते ।
याचितो यः पुराऽस्माभिः पश्य कालस्य पर्ययम् ११
योसौ पृथिव्याः कृत्स्नाया भर्ता भूत्वा नराधिपः ।
परैर्विनिहतामाल्यो वनं गन्तुमभीप्सति ॥ १२
मा तेऽन्यत्पुरुषव्याघ्र दानाञ्जवतु दर्शनम् ।
अयशस्यमतोऽन्यत्स्यादधर्मश्च महाभुज ॥ १३
राजानमुपतिष्ठस्व ज्येष्ठं भ्रातरमीश्वरम् ।
अर्हस्त्वमसि दातुं वै नादातुं भरतर्षभ ॥ १४
एवं ब्रुवाणं भीमत्सु धर्मराजोऽप्यपूजयत् ।
भीमसेनस्तु सक्रोधमुवाच विजयं तदा ॥ १५
वयं भीष्मस्य दास्यामः प्रेतकार्यं तु फल्गुन ।
सोमदत्तस्य नृपतेर्भूरिभवस एव च ॥ १६

बाह्लीकस्य च राजर्षेर्द्रोणस्य च महात्मनः ।
अन्येषां चैव सुहृदां कुन्ती कर्णाय दास्यति ॥ १७
श्राद्धानि पुरुषव्याघ्र मा प्रदात्कौरवो नृपः ।
इति मे वर्तते बुद्धिर्मा वो नन्दन्तु शत्रवः ॥ १८
कष्टात्कष्टतरं यान्तु सर्वे दुर्योधनादयः ।
धैर्यं पृथिवी कृत्स्ना धातिता कुलपांसनैः ॥ १९
कुतस्त्वमद्य विस्मृत्य वैरं द्वादशवार्षिकम् ।
अज्ञातवासगमनं द्रौपदीशोकवर्धनम् ॥ २०
क तदा धृतराष्ट्रस्य खेहोऽसद्गोचरो गतः ।
कृष्णाजिनोपसंवीतो हृताभरणभूषणः ।
सार्धं पाञ्चालपुत्र्या त्वं राजानमुपजग्मिवान् २१
क तदा द्रोणभीष्मौ तौ सोमदत्तोपि वाऽभवत् ।
यत्र द्वादश वर्षाणि बने वन्येन जीवथ ।
न तदा त्वां पिता ज्येष्ठः पितृत्वेनामिवीक्षते २२
किं ते तद्विस्मृतं पार्थ यदेव कुलपांसनः ।
दुर्बुद्धिर्विदुरं ग्राह्यते किं जितमित्युत ॥ २३
तमेववादिनं राजा कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः ।
उवाच वचनं धीमाञ्जोषमास्वेति भर्त्सयन् ॥ २४

॥ इति भीमन्महाभारते आश्रमवासिकपर्वणि आश्रमवासपर्वणि द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

त्रयोदशोऽध्यायः ॥ १३ ॥

भीमे दुर्योधनादिभ्यः श्राद्धदानाय धनदानमरोचयति सति युधिष्ठिरेण विदुरं प्रति घृतराष्ट्रे निजगृहकोशाद्धनदाननिवे-
दनकथनम् ॥ १ ॥

अर्जुन उवाच ।
भीम ज्येष्ठो गुरुर्मे त्वं नातोऽन्यद्भक्तुमुत्सहे ।
धृतराष्ट्रस्तु राजर्षिः सर्वथा मानमर्हति ॥ १
न स्मरन्त्यपराद्धानि स्मरन्ति सुकृतान्यपि ।
असंभिक्षार्थमर्थादाः साधवः पुरुषोत्तमाः ॥ २
इति तस्य वचः श्रुत्वा फल्गुनस्य महात्मनः ।
विदुरं ग्राह्य धर्मात्मा कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः ॥ ३
इदं मद्बचनात्क्षुप्तः कौरवं ब्रूहि पार्थिवम् ।
यावदिच्छति पुत्राणां दातुं तावद्दाम्यहम् ॥ ४
भीष्मादीनां च सर्वेषां सुहृदाण्युपकारिणाम् ।
मम कोशादिति विभो मा भूज्जीमः सुदुर्मनाः ॥ ५

वैशंपायन उवाच ।
इत्युक्त्वा धर्मराजस्तमर्जुनं प्रत्यपूजयत् ।
भीमसेनः कटाक्षेण वीक्षाचक्रे धनंजयम् ॥ ६
ततः स विदुरं धीमान्वाक्यमाह युधिष्ठिरः ।
न भीमसेने कोपं स नृपतिः कर्तुमर्हति ॥ ७
परिक्षिप्तो हि भीमस्तु हिमवृष्ट्यातपादिभिः ।
दुःस्वैर्बहुविधैर्धर्मानरण्ये विदितं तव ॥ ८
किंतु मद्बचनाद्ब्रूहि राजानं भरतर्षभम् ।
यद्यदिच्छसि यावच्च गृह्यतां मद्गृहादिति ॥ ९
यन्मात्सर्यमयं भीमः करोति भृशदुःखितः ।
न तन्मनसि कर्तव्यमिति वाच्यः स पार्थिवः ॥ १०

यन्ममास्ति धनं किञ्चिदुर्जुनस्य च वेष्मनि ।
तस्य स्वामी महाराज इति वाच्यः स पार्थिवः ११
ददातु राजा विप्रेभ्यो यथेष्टं क्रियतां व्ययः ।

पुत्राणां सुहृदां चैव गच्छत्वानृप्यमद्य सः ॥ १२
इदं चापि शरीरं मे तवायत्तं जनाधिप ।
धनानि चेति विद्धि त्वं क्षत्तर्नास्त्यत्र संशयः १३

॥ इति श्रीमन्महाभारते आश्रमवासिकपर्वणि आश्रमवासपर्वणि त्रयोदशोऽध्यायः ॥ १३ ॥

चतुर्दशोऽध्यायः ॥ १४ ॥

विदुरेण धृतराष्ट्रं प्रति युधिष्ठिरेण भीष्मादीनां ब्राह्मदानाय धनदानाङ्गीकरणनिवेदनम् ॥ १ ॥

वैशंपायन उवाच ।

एवमुक्तस्तु राज्ञा स विदुरो बुद्धिसत्तमः ।
धृतराष्ट्रमुपेत्यैवं वाक्यमाह महार्थवत् ॥ १
उक्तो युधिष्ठिरो राजा भवद्वचनमादितः ।
स च संश्रुत्य वाक्यं ते प्रशंसं महाद्युतिः ॥ २
बीभत्सुश्च महातेजा निवेदयति ते गृहान् ।
वसु तस्य गृहे यच्च प्राणानपि च केवलान् ॥ ३
धर्मराजश्च पुत्रस्ते राज्यं प्राणान्धनानि च ।
अनुजानाति राज्यं यच्चान्यदपि किञ्चन ॥ ४
भीमस्तु सर्वदुःखानि संस्मृत्य बहुलान्पुत ।
कृच्छादिव महाबाहुरनुजज्ञे विनिःश्वसन् ॥ ५
स राजन्धर्मशीलेन राज्ञा बीभत्सुना तथा ।
अनुनीतो महाबाहुः सौहृदे स्थापितोपि च ॥ ६
न च मनुस्त्वया कार्ये इति त्वां ग्राह धर्मराट् ।
संस्मृत्य भीमस्तद्वैरं यदन्यायवदाचरत् ॥ ७
एवंप्रायो हि धर्मोऽयं क्षत्रियाणां नराधिप ।

शुद्धे क्षत्रियधर्मे च निरतोऽयं वृकोदरः ॥ ८
वृकोदरकृते चाहमर्जुनश्च पुनः पुनः ।
प्रसीद याचे नृपते भवान्मभ्युद्दिष्टि यत् ॥ ९
तद्ददातु भवान्विचं यावदिच्छसि पार्थिव ।
त्वमीश्वरो नो राज्यस्य प्राणानामपि भारत ॥ १०
ब्रह्मदेयाग्रहारांश्च पुत्राणामौर्ध्वदेहिकम् ।
इतो रत्नानि गाश्चैव दासीदासमजाचिकम् ॥ ११
अर्चयित्वा कुरुश्रेष्ठो ब्राह्मणेभ्यः प्रयच्छतु ।
दीनान्धकृपणेभ्यश्च तत्रतत्र नृपाङ्गया ॥ १२
बह्वन्नरसपानाढ्याः सभा विदुर कारय ।
गवां निपानान्यन्यच्च विविधं पुण्यकं कुरु ॥ १३
इति मामब्रवीद्राजा पार्थश्चैव धनंजयः ।
यदत्रानन्तरं कार्यं तद्भवान्वक्तुमर्हति ॥ १४
इत्युक्ते विदुरेणाथ धृतराष्ट्रोऽभिनन्द्य तान् ।
मनश्चक्रे महादाने कार्तिक्यां जनमेजय ॥ १५

॥ इति श्रीमन्महाभारते आश्रमवासिकपर्वणि आश्रमवासपर्वणि चतुर्दशोऽध्यायः ॥ १४ ॥

पञ्चदशोऽध्यायः ॥ १५ ॥

धृतराष्ट्रेण भीष्मदुर्योधनानुहरेष्यकश्राद्धे धनवस्त्रास्त्रादिना ब्राह्मणादिसंतर्पणम् ॥ १ ॥

वैशंपायन उवाच ।

विदुरेणैवमुक्तस्तु धृतराष्ट्रो जनाधिपः ।
प्रीतिमानभवद्राजब्राह्मो जिष्णोश्च कर्मणा ॥ १
ततोऽभिरूपान्भीष्माय ब्राह्मणानृषिसत्तमान् ।
पुत्रार्थं सुहृदां चैव स समीक्ष्य सहस्रशः ॥ २
कारयित्वाऽन्नपानानि यानान्याच्छादनानि च ।

सुवर्णमणिरत्नानि दासीदासपरिच्छदान् ॥ ३
कंबलानि च रत्नानि ग्रामान्क्षेत्रं तथा धनम् ।
सालंकारान्गजान्श्वान्कन्याश्चैव वरक्षियः ॥ ४
आदिश्यादिश्य सर्वेभ्यो ददौ स नृपसत्तमः ।
द्रोणं संकीर्त्य भीष्मं च सोमदत्तं च बाह्लिकम् ॥ ५
दुर्योधनं च राजानं पुत्राश्चैव पृथक्पृथक् ।

जयद्रथपुरोगांश्च सुहृदश्चापि सर्वशः ॥ ६	सर्वस्रधनरत्नौघो मृदङ्गनिनदस्वनः ।
॥ श्राद्धयज्ञो वृत्ते बहुगोधनदक्षिणः ।	गवाश्चमकरावर्तो नानारत्नमहाकरः ॥ १३
अनेकधनरत्नौघो युधिष्ठिरमते तदा ॥ ७	ग्रामाग्रहारद्वीपाढ्यो मणिहेमजलार्णवः ।
अनिर्ग यत्र पुरुषा गणका लेखकास्तदा ।	जगत्संप्रावयामास धृतराष्ट्रोऽबुद्धतः ॥ १४
युधिष्ठिरस्य वचनादपृच्छन्त स्म तं नृपम् ॥ ८	एवं स पुत्रपौत्राणां पिदृशमात्मनस्तथा ।
आज्ञापय किमेतेभ्यः प्रदेयं दीयतामिति ।	गान्धार्याश्च महाराज प्रददावौर्ध्वदेहिकम् ॥ १५
तदुपस्थितमेवात्र वचनान्ते ददुस्तदा ॥ ९	परिश्रान्तो यदासीत्स दददानान्यनेकशः ।
शते देये दशशतं सहस्रं चायुतं तथा ।	निवर्तयामास तदा दानयज्ञं नराधिपः ॥ १६
दीयते वचनाद्राज्ञः कुन्तीपुत्रस्य धीमतः ॥ १०	एवं स राजा कौरव्यश्चक्रे दानमहाक्रतुम् ।
एवं स वसुधाराभिर्वर्षमाणो नृपांबुदः ।	नटनर्तकलास्त्राढ्यं बहुभ्ररसदक्षिणम् ॥ १७
तर्पयामास विभांस्तान्वर्षन्भूमिभिर्वांबुदः ॥ ११	दशाहमेवं दानानि दत्त्वा राजांऽविकासुतः ।
ततोऽनन्तरमेवात्र सर्ववर्णान्महामते ।	बभूव पुत्रपौत्राणामनृणो भरतर्षभ ॥ १८
अन्नपानरसौषेण प्रावयामास पार्थिवः ॥ १२	

॥ इति श्रीमन्महाभारते आश्रमवासिकपर्वणि आश्रमवासपर्वणि पञ्चदशोऽध्यायः ॥ १५ ॥

षोडशोऽध्यायः ॥ १६ ॥

धृतराष्ट्रेण कुन्तीस्कुन्तीवत्सक्तहस्ताया गान्धार्या अंसावलम्बनेन सप्तोक्तैः पौरैर्युधिष्ठिरादिभिश्चानुगम्यमानेन सता वर्न-
प्रति प्रस्थानम् ॥ १ ॥

वैशंपायन उवाच ।	संयोज्याश्चैर्भृत्यवर्गं च सर्वं
ततः प्रभाते राजा स धृतराष्ट्रोऽविकासुतः ।	ततः समुत्सृज्य ययौ नरेन्द्रः ॥ ५
आनाय्य पाण्डवान्वीरान्वनवासे कृतक्षणः ॥ १	ततो राजा प्राञ्जलिर्वेपमानो
गान्धारीसहितो धीमान्भवनन्दयथाविधि ।	युधिष्ठिरः सस्त्रं बाष्पकण्ठः ।
कार्तिक्यां कारयित्वेष्टिं ब्राह्मणैर्वेदपारगैः ॥ २	विनद्योच्चैर्गा महाराज साधो
अग्निहोत्रं पुरस्कृत्य वल्कलाजिनसंयुतः ।	क यास्यसीत्यपतत्तात भूमौ ॥ ६
बधूजनयुतो राजा निर्ययौ भवनात्ततः ॥ ३	तथाऽर्जुनस्तीव्रदुःखाभितप्तो
ततः स्त्रियः कौरवपाण्डवानां	मुहुर्मुहुर्निःश्वासन्भारताग्र्यः ।
याज्जापराः कौरवराजवंश्याः ।	युधिष्ठिरं भैवमित्येवमुक्त्वा
तासां नादः प्रादुरासीत्तदानीं	निगृह्णाथो दीनतरो बभूव ॥ ७
वैचित्रवीर्ये नृपतौ प्रयाते ॥ ४	वृकोदरः फल्गुनश्चैव वीरौ
ततो लाजैः सुमनोभिश्च राजा	माद्रीपुत्रौ विदुरः संजयश्च ।
विचित्राभिस्तद्गृहं पूजयित्वा ।	वैश्यापुत्रः सहितो गौतमेन
	धौम्यो विप्राश्चान्वयुर्बाष्पकण्ठाः ॥ ८

सबलफेनरत्नौघ इति क. य. पाठः ॥ १३ ॥ पञ्चदशो-
ऽध्यायः ॥ १५ ॥

आश्रम ३

इष्टि उदवसनीयाख्याम् ॥ २ ॥

कुन्ती गान्धारीं बद्धनेत्रां व्रजन्तीं
स्कन्धासक्तं हस्तमथोद्धहन्ती ।
राजा गान्धार्याः स्कन्धदेशेऽवसज्य
पाणिं ययौ धृतराष्ट्रः प्रतीतः ॥ ९
तथा कृष्णा द्रौपदी यादवी च
बालापत्या चोत्तरा कौरवी च ।
चित्राङ्गदा याश्च काश्चित्त्रियोऽन्याः
सार्धं राज्ञा प्रस्थितास्ता वधूभिः ॥ १०
तासां नादो रुदतीनां तदाऽऽसी-
द्राजन्दुःखात्कुरीणामिवोच्चैः ।

ततो निष्पेतुर्नृणां क्षत्रियाणां
विदूशूद्राणां चैव भार्याः समन्तात् ॥ ११
तन्निर्याणे दुःखितः पौरवर्गो
गजादये चैव बभूव राजन् ।
यथापूर्वं गच्छतां पाण्डवानां
यूते राजन्कौरवाणां सभायाम् ॥ १२
या नापश्यच्चन्द्रमा नैव सूर्यो
रामाः काश्चित्ताः स तस्मिन्नेन्द्रे ।
महावनं गच्छति कौरवेन्द्रे
शोकेनार्ता राजमार्गं प्रपेदुः ॥ १३

॥ इति श्रीमन्महाभारते आश्रमवासिकपर्वणि आश्रमवासपर्वणि षोडशोऽध्यायः ॥ १६ ॥

सप्तदशोऽध्यायः ॥ १७ ॥

धृतराष्ट्रस्य वनप्रस्थानसमये विदुरसंजयाभ्यामपि वनवासाय तेन सह प्रस्थानम् ॥ १ ॥ तथा कुन्त्यापि युधिष्ठिरादि-
भिर्बन्धुषु प्रार्थनाभिः प्रतिपेक्षरेपि तत्समाश्वासनपूर्वकं गान्धार्या सह वनं प्रति प्रस्थानम् ॥ २ ॥

वैशंपायन उवाच ।
ततः प्रासादहर्म्येषु वसुधायां च पार्थिव ।
नारीणां च नराणां च निःस्वनः सुमहानभूत् ॥ १
स राजा राजमार्गेण नृनारीसंकुलेन च ।
कथंचिन्निर्ययौ धीमान्प्रेषमानः कृताञ्जलिः ॥ २
स वर्धमानद्वारेण निर्ययौ गजसाहस्रत् ।
विसर्जयामास च तं जनौषं स मुहुर्मुहुः ॥ ३
वनं गन्तुं च विदुरो राज्ञा सह कृतक्षणः ।
संजयश्च महामात्रः सूतो गावल्गणिस्तथा ॥ ४
कृपं निवर्तयामास युयुत्सुं च महारथम् ।
धृतराष्ट्रो महीपालः परिदाप्य युधिष्ठिरे ॥ ५
निवृत्ते पौरवर्गे च राजा सान्तःपुरस्तदा ।
धृतराष्ट्राभ्यनुज्ञातो निवर्तितुमिवेष ह ॥ ६
सोव्रवीन्मातरं कुन्तीमुपेत्य भरतर्षभ ॥
अहं राजानमन्विष्ये भवती विनिवर्तताम् ॥ ७
वधूपरिवृता राज्ञि नगरं गन्तुमर्हसि ।
राजा यात्वेष्ट धर्मात्मा तपसे कृतनिश्चयः ॥ ८

इत्युक्ता धर्मराजेन बाष्पव्याकुललोचना ।
जगामैव तदा कुन्ती गान्धारीं परिगृह्य ह ॥ ९
कुन्त्युवाच ।
सहदेवे महाराज माऽप्रसादं कृथाः क्वचित् ।
एष मामनुरक्तो हि राजस्त्वां चैव सर्वदा ॥ १०
कर्णं स्मरेथाः सततं संग्रामेष्वपलायिनम् ।
अवकीर्णो हि स मया वीरो दुष्प्रज्ञया तदा ॥ ११
आयसं हृदयं नूनं मन्दाया मम पुत्रक ।
यत्सूर्यजमपश्यन्त्याः शतधा न विदीर्यते ॥ १२
एवं गते तु किं शक्यं मया कर्तुमरिन्दम ।
मम दोषोऽयमत्यर्थं ख्यापितो यन्न सूर्यजः ॥ १३
तन्निमित्तं महाबाहो दानं दद्यास्त्वमुत्तमम् ।
सदैव आतृभिः सार्धं सूर्यजस्यारिमर्दन ॥ १४
द्रौपद्याश्च प्रिये नित्यं स्थातव्यमरिकर्षण ।
भीमसेनोऽर्जुनश्चैव नकुलश्च कुरुद्वह ॥ १५
समाधेयास्त्वया राजस्त्वय्यद्य कुलधूर्गता ।
श्वश्रूश्चशुरयोः पादाञ्छुश्रूषन्ती वने त्वहम् ।

कुन्ती गान्धारीं अनयति इति शेषः । किंभूता । अर्थाद्गान्धार्या
इत्तं स्कन्धासक्तं उद्धहन्ती । कुन्ती गान्धारीमनुभवं व्रजन्ती-

मिति क. थ. पाठः ॥ ९ ॥ षोडशोऽध्यायः ॥ १६ ॥

मा प्रसादं कृथा इति क. थ. पाठः ॥ १० ॥ श्वश्रूश्च-

गान्धारीसहिता वत्स्ये तापसी मलपङ्क्तिनी ॥१६॥
 वैशंपायन उवाच ।
 एवमुक्तः स धर्मात्मा आतृभिः सहितो वशी ।
 विषादमगमद्भीमाक्ष च किञ्चिदुवाच ह ॥ १७॥
 मुहूर्तमिव तु ध्यात्वा धर्मराजो युधिष्ठिरः ।
 उवाच मातरं दीनश्चिन्ताशोकपरायणः ॥ १८॥
 किमिदं ते व्यवसितं नैवं त्वं वक्तुमर्हसि ।
 न त्वामभ्यनुजानामि प्रसादं कर्तुमर्हसि ॥ १९॥
 व्यचोदयः पुराऽऽसाकमुत्साहं शुभदर्शने ।
 विदुलाया वचोभिस्त्वं नास्मान्संत्यक्तुमर्हसि २०॥
 निहत्य पृथिवीपालात्राज्यं प्राप्तमिदं मया ।
 तव प्रज्ञासुपश्रुत्य वासुदेवान्नरर्षभात् ॥ २१॥
 क सा बुद्धिरियं चाद्य भवत्या या श्रुता मया ।
 क्षत्रधर्मे स्थितं त्यक्त्वा न प्रयातुमिहार्हसि ॥२२॥
 अस्मानुत्सृज्य राज्यं च सुषाहीना यशस्विनि ।
 कथं वत्स्यसि दुर्गेषु वनेष्वद्य प्रसीद मे ॥ २३॥
 इति वाष्पकला वाचः कुन्ती पुत्रस्य शृण्वती ।

जगामैवाश्रुपूर्णाक्षी भीमस्तामिदमब्रवीत् ॥ २४॥
 यदा राज्यमिदं कुन्ति भोक्तव्यं पुत्रनिर्जितम् ।
 प्राप्तव्या राजधर्माश्च तदेयं ते कुतो मतिः ॥ २५॥
 किं वयं कारिताः पूर्वं भवत्या पृथिवीक्षयम् ।
 कस्य हेतोः परित्यज्य वनं गन्तुमभीप्ससि ॥२६॥
 वनाद्यापि किमानीता भवत्या बालका वयम् ।
 दुःखशोकसमाविष्टौ माद्रीपुत्राविमौ तथा ॥ २७॥
 प्रसीद मातर्मा मास्त्वं वनमद्य यशस्विनि ।
 श्रियं यौधिष्ठिरीं मातर्ह्यङ्ग पार्थवलाजिताम् २८॥
 इति सा निश्चितैवाश्रु वनवासकृतक्षणा ।
 लालप्यतां बहुविधं पुत्राणां नाकरोद्भवः ॥ २९॥
 द्रौपदी चान्वयाच्छुश्रूं विषण्णवदना तदा ।
 वनवासाय गच्छन्तीं रुदती भद्रया सह ॥ ३०॥
 सा पुत्रानुदतः सर्वान्मुहुर्मुहुरवेक्षती ।
 जगामैव महाप्राज्ञा वनाय कृतनिश्चया ॥ ३१॥
 अन्वयुः पाण्डवास्तां तु समृत्यान्तःपुरास्तथा ।
 ततः प्रसृज्य साऽश्रूणि पुत्रान्वचनमब्रवीत् ॥३२॥

॥ इति श्रीमन्महाभारते आश्रमवासिकपर्वणि आश्रमवासपर्वणि सप्तदशोऽध्यायः ॥ १७ ॥

अष्टादशोऽध्यायः ॥ १८ ॥

कुन्त्या स्वस्य वनगमनाध्यवसायेन विषीदतो युधिष्ठिरादीभ्यः सहेतृपत्न्यासं समाश्वासनम् ॥ १ ॥

कुन्त्युवाच ।
 एवमेतन्महाबाहो यथा वदसि पाण्डव ।
 कृतमुद्धरणं पूर्वं मया वः सीदतां नृपाः ॥ १॥
 द्यूतापहृतराज्यानां पतितानां सुखादपि ।
 ज्ञातिभिः परिभूतानां कृतमुद्धरणं मया ॥ २॥
 कथं पाण्डोर्न नश्येत् संततिः पुरुषर्षभाः ।
 यज्ञश्च वो न नश्येत् इति चोद्धरणं कृतम् ॥ ३॥
 यूयमिन्द्रसभाः सर्वे देवतुरूपपराक्रमाः ।
 मा परेषां मुखप्रेक्षाः स्वेत्येवं तत्कृतं मया ॥ ४॥
 कथं धर्मभृतां श्रेष्ठो राजा त्वं वासवोपमः ।

पुनर्वने न दुःखी स्या इति चोद्धरणं कृतम् ॥ ५॥
 नागायुतसमप्राणः ख्यातविक्रमपौरुषः ।
 नायं भीमोत्पयं गच्छेदिति चोद्धरणं कृतम् ॥ ६॥
 भीमसेनादवरजस्तथाऽयं वासवोपमः ।
 विजयो नावसीदेत् इति चोद्धरणं कृतम् ॥ ७॥
 नकुलः सहदेवश्च तथेमौ गुरुवर्तिनौ ।
 क्षुधा कथं न सीदेतामिति चोद्धरणं कृतम् ॥ ८॥
 इयं च बृहती श्यामा तथाऽत्यायतलोचना ।
 वृथा समातले क्लिष्टा मा भूदिति च तत्कृतं ॥९॥

रयोः । ज्येष्ठत्वाद्वृत्तराष्ट्रः पाण्डोः पितृसमस्तेन कुन्त्याः स
 श्वशुर इति ॥ १९ ॥ क्षत्रधर्मे स्थितिं त्यक्त्वा न प्रत्यादयाशु-
 मर्हसि इति य, पाठः । स्थितिं चोक्त्वा तस्याभ्यविदुमिच्छति

इति अ. पाठः ॥ २९ ॥ भद्रया समदया ॥ ३० ॥ सप्तदशो-
 ऽध्यायः ॥ १७ ॥

प्रेक्षतामेव वो भीम वेपन्तीं कदलीमिव ।
 स्त्रीधर्मिणीमरिष्टार्त्तां तथा द्यूतपराजिताम् ॥ १०
 दुःशासनो यदा मौरुर्धासीवत्पर्यकर्षित ।
 तदैव विदितं मल्लं पराभूतमिदं कुलम् ॥ ११
 निषण्णाः कुरवश्चैव तदा मे श्वशुरादयः ।
 सा दैवं नाथमिच्छन्ती व्यलपत्कुररी यथा ॥ १२
 केशपक्षे परामृष्टा पापेन हतबुद्धिना ।
 यदा दुःशासनेनैषा तदा मुह्याम्बहं नृपाः ॥ १३
 शुष्मचेजोविबुद्ध्यर्थं मया ह्युद्धरणं कृतम् ।
 तदानीं विदुलावाक्यैरिति तद्विच पुत्रकाः ॥ १४
 कथं न राजवंशोऽयं नश्येत्प्राप्य सुतान्मम ।
 पाण्डोरिति मया पुत्रास्तसादुद्धरणं कृतम् ॥ १५

॥ इति श्रीमन्महाभारते आश्रमवासिकपर्वणि आश्रमवासपर्वणि अष्टादशोऽध्यायः ॥ १८ ॥

एकोनविंशोऽध्यायः ॥ १९ ॥

कुन्त्या कृष्णेण प्रतिनिवर्तितैर्युधिष्ठिरादिभिः कृच्छ्रात्पुनर्नगरं प्रत्यागमनम् ॥ १ ॥ धृतराष्ट्रेण विदुरादिभिः सह धन-
 मेत्य गङ्गातीरे सन्ध्योपास्त्रादिना शत्रिचापनम् ॥ २ ॥

वैशंपायन उवाच ।
 कुन्त्यास्तु वचनं श्रुत्वा पाण्डवा राजसत्तम ।
 व्रीडिताः सन्त्यवर्तन्त पाञ्चाल्या सह भारत ॥ १
 ततः शब्दो महानेव सर्वेषामभवत्तदा ।
 अन्तःपुराणां रुदतां दृष्ट्वा कुन्तीं तथा गताम् ॥ २
 प्रदक्षिणमथावृत्त्य राजानं पाण्डवास्तदा ।
 अंभिकाद्य न्यवर्तन्त पृथां तामनिवर्त्य वै ॥ ३
 ततोऽब्रवीन्महातेजा धृतराष्ट्रोऽविकासुतः ।
 गान्धारीं विदुरं चैव समाभाष्यावगृह्य च ॥ ४
 युधिष्ठिरस्य जननी देवी साधु निवर्त्यताम् ।
 यथा युधिष्ठिरः प्राह तत्सर्वं सत्यमेव हि ॥ ५
 पुत्रैश्चर्यं महदिदमपास्य च महाफलम् ।
 काऽनुगच्छेद्भनं दुर्गं पुत्रानुत्सृज्य मूढवत् ॥ ६
 राज्यस्थया तपस्तप्तुं कर्तुं दानव्रतं महत् ।
 अनया शक्यमेवाद्य श्रूयतां च वचो मम ॥ ७
 गान्धारि परितुष्टोस्मि बन्धाः शुश्रूषणेन वै ।

तस्मात्त्वमेनां धर्मज्ञे समनुज्ञातुमर्हसि ॥ ८
 इत्युक्ता सौबलेयी तु राज्ञा कुन्तीमुवाच ह ।
 तत्सर्वं राजवचनं खं च वाक्यं विशेषवत् ॥ ९
 न च सा वनवासाय देवी कृतमर्तिं तदा ।
 शक्रोत्पुपावर्तयितुं कुन्तीं धर्मपरां सतीम् ॥ १०
 तस्यास्तां तु स्थितिं ज्ञात्वा व्यवसायं कुरुस्त्रियः ।
 निवृत्तांश्च कुरुश्रेष्ठान्दृष्ट्वा प्ररुरुदुस्तदा ॥ ११
 उपावृत्तेषु पार्थेषु सर्वास्त्रेव बधूषु च ।
 ययौ राजा महाप्राज्ञो धृतराष्ट्रो वनं तदा ॥ १२
 पाण्डवाश्चातिदीनास्ते दुःखशोकपरायणाः ।
 यानैः स्त्रीसहिताः सर्वे पुरं प्रविविशुस्तदा ॥ १३
 तदहृष्टमनानन्दं गतोत्सवमिवाभवत् ।
 नगरं हास्तिनपुरं सस्त्रीवृद्धकुमारकम् ॥ १४
 सर्वे चासन्निरुत्साहाः पाण्डवा जातमन्यवः ।
 कुन्त्या हीनाः सुदुःखार्ता वत्सा इव विनाकुताः ॥
 धृतराष्ट्रस्तु तेनाह्वा गत्वा सुमहदन्तरम् ।

पश्यन्त्या मे तथा भीतां वेपन्तीमिति क. ख. पाठः ॥ १० ॥

अष्टादशोऽध्यायः ॥ १८ ॥

ततो भागीरथीतीरे निवासमकरोत्प्रभुः ॥ १६
 प्रादुष्कृता यथान्वायमग्रयो वेदपारगैः ।
 व्यराजन्त द्विजश्रेष्ठैस्तत्र तत्र तपोवने ।
 प्रादुष्कृताग्निरभवत्स च वृद्धो नराधिपः ॥ १७
 स राजाऽग्नीन्पर्युपास्य हुत्वा च विधिवत्तदा ।
 सन्ध्यागतं सहस्रांशुमुपातिष्ठत् भारत ॥ १८
 विदुरः संजयश्चैव राज्ञः शय्यां कुशैस्ततः ।
 चक्रतुः कुरुवीरस्य गान्धार्याश्चाविदूरतः ॥ १९
 गान्धार्याः सन्निकर्षे तु निषसाद कुशे सुखम् ।
 युधिष्ठिरस्य जननी कुन्ती साधुव्रते स्थिता ॥ २०

तेषां संश्रवणे चापि निषेदुर्विदुरादयः ।
 याज्ञकाश्च यथोद्देशं द्विजा ये चानुयायिनः ॥ २१
 प्राधीतद्विजमुख्या सा संप्रज्वलितपावका ।
 बभूव तेषां रजनी ब्राह्मीव प्रीतिवर्धिनी ॥ २२
 ततो राज्ञ्यां व्यतीतायां कृतपूर्वाह्निकक्रियाः ।
 हुत्वाऽग्निं विधिवत्सर्वे प्रययुस्ते यथाक्रमम् ।
 उदञ्चुस्ते निरीक्षन्त उपवासपरायणाः ॥ २३
 स तेषामतिदुःखोऽभून्निवासः प्रथमेऽहनि ।
 शोचतां वदतां चापि पौरजानपदैर्जनैः ॥ २४

॥ इति भीष्ममहाभारते आश्रमवासिकपर्वणि आश्रमवासपर्वणि एकोनविंशोऽध्यायः ॥ १९ ॥

विंशोऽध्यायः ॥ २० ॥

पुनराग्रेण विदुरादिभिः सह गङ्गातीरात्कुक्षेत्रमेत्य तत्र वातयूपाश्रमे व्यासाज्ज्ञया तदुपदिष्टविधिना सीमव-
 पश्रणम् ॥ १ ॥

वैशंपायन उवाच ।
 ततो भागीरथीतीरे मेध्ये पुण्यजनोचिते ।
 निवासमकरोद्राजा विदुरस्य मते स्थितः ॥ १
 तत्रैनं पर्युपातिष्ठन्ब्राह्मणा वनवासिनः ।
 क्षत्रविदशूद्रसङ्घाश्च बहवो भरतर्षभ ॥ २
 स तैः परिवृतो राजा कथाभिः परिनन्द्य तान् ।
 अनुजज्ञे स शिष्यान्वै विधिवत्प्रतिपूज्य च ॥ ३
 सायाह्ने स महीपालस्ततो गङ्गामुपेत्य च ।
 चकार विधिवच्छौचं गान्धारी च यशस्विनी ॥ ४
 ते चैवान्ये पृथक् सर्वे तीर्थेष्वप्युत्थ भारत ।
 चक्रुः सर्वाः क्रियास्तत्र पुरुषा विदुरादयः ॥ ५
 कृतशौचं ततो वृद्धं श्वशुरं कुन्तिभोजजा ।
 गान्धारीं च पृथ्वा राजन्गङ्गातीर्थमुपानयत् ॥ ६
 राज्ञस्तु याजकैस्तत्र कृतो वेदीपरिस्तरः ।
 जुहाव तत्र वह्निं स नृपतिः सत्यसङ्गरः ॥ ७
 ततो भागीरथीतीरात्कुक्षेत्रं जगाम सः ।
 सानुगो नृपतिर्वृद्धो नियतः संवतेन्द्रियः ॥ ८
 तत्राश्रमपदं धीमानभिगम्य स पार्थिवः ।
 आससादाथ राजर्षिं शतयूपं मनीषिणम् ॥ ९

स हि राजा महानासीत्केकयेषु परंपतः ।
 स्वपुत्रं मनुजैश्चर्ये निवेश्य वनमाविशत् ॥ १०
 तेनासौ सहितो राजा ययौ व्यासाश्रमं प्रति ।
 तत्रैनं विधिवद्राजन्प्रत्यगृह्णात्कुरुद्वहम् ॥ ११
 स दीक्षां तत्र संप्राप्य राजा कौरवनन्दनः ।
 शतयूपाश्रमे तस्मिन्निवासमकरोत्तदा ॥ १२
 तस्मै सर्वे विधिं राज्ञे राजाऽऽचरन्त्यौ महामतिः ।
 आरण्यकं महाराज व्यासस्थानुमते तदा ॥ १३
 एवं स तपसा राजन्धृतराष्ट्रो महामनाः ।
 योजयामास चात्मानं तांश्चाप्यनुचरांस्तदा ॥ १४
 तथैव देवी गान्धारी बल्कलाजिनधारिणी ।
 कुन्त्या सह महाराज समानव्रतचारिणी ॥ १५
 कर्मणा मनसा वाचा चक्षुषा चैव ते नृप ।
 सन्निभ्येन्द्रियग्रासमास्थिताः परमं तपः ॥ १६
 त्वगस्थिभूतः परिशुष्कर्मासौ
 जटाजिनी बल्कलसंघटाङ्गः ।
 स पार्थिवस्तत्र तपश्चचार
 महर्षिवत्तीव्रमपेतमोहः ॥ १७

क्षत्वा च धर्मार्थविदम्यबुद्धिः
संसंजयस्तं नृपतिं सदारम् ।

॥ इति श्रीमन्महाभारते आश्रमवासिकपर्वणि आश्रमवासपर्वणि विंशोऽध्यायः ॥ २० ॥

उपाचरद्भोरतपोर्जितात्मा

तदा कृशो बल्कलचीरवासाः ॥ १८

एकविंशोऽध्यायः ॥ २१ ॥

नारदपर्वतादिभिर्धृतराष्ट्रादिविदक्षया शतयूपशर्मं प्रत्यागमनम् ॥ १ ॥ नारदेन धृतराष्ट्रं प्रति तत्तपोवनस्य सहस्रचि-
ह्नादिराजर्षीणां स्वर्गप्राप्त्यर्थमहिमोक्तिपूर्वकं विदुरादिभिः सह तस्यापि भविष्यत्सिद्धिप्रवृत्त्यवयवम् ॥ २ ॥

वैशंपायन उवाच ।

ततस्तत्र मुनिश्रेष्ठा राजानं द्रष्टुमभ्ययुः ।

नारदः पर्वतश्चैव देवलश्च महातपाः ॥ १

द्वैपायनः सशिष्यश्च सिद्धाश्वान्धे मनीषिणः ।

शतयूपश्च राजर्षिर्बुद्धः परमधार्मिकः ॥ २

तेषां कुन्ती महाराज पूजां चक्रे यथाविधि ।

ते चापि नुतुषुस्तस्यास्तापसाः परिचर्यया ॥ ३

तत्र धर्म्याः कथास्तात चक्रुस्ते परमर्षयः ।

रमयन्तो महात्मानं धृतराष्ट्रं जनाधिपम् ॥ ४

कथान्तरे तु कस्मिंश्चिद्देवर्षिर्नारदस्ततः ।

कथामिमामकथयत्सर्वप्रत्यक्षदर्शिवान् ॥ ५

नारद उवाच ।

पुरा मजापतिसमो राजाऽऽसीदकुतोभयः ।

सहस्रचित्य इत्युक्तः शतयूपपितामहः ॥ ६

स पुत्रे राज्यमासज्य ज्येष्ठे परमधार्मिके ।

सहस्रचित्यो धर्मात्मा प्रविवेश वनं नृपः ॥ ७

स गत्वा तपसः पारं दीप्तस्य वसुधाधिपः ।

पुण्डरस्य संस्थानं प्रतिपेदे महाद्युतिः ॥ ८

दृष्टपूर्वः स बहुशो राजन्संपतता मया ।

महेन्द्रसदने राजा तपसा दग्धकिल्बिषः ॥ ९

तथा शैलालयो राजा भगदत्तपितामहः ।

तपोबलेनैव नृपो महेन्द्रसदनं गतः ॥ १०

तथा पृषप्रो राजाऽऽसीद्राजन्वज्रधरोपमः ।

स चापि तपसा लेभे नाकपृष्ठमितो गतः ॥ ११

अस्मिन्नरण्ये नृपते मांधातुरपि चात्मजः ।

पुरुकुत्सो नृपः सिद्धिं महतीं समवाप्तवान् ॥ १२

भार्या समभवद्यस्य नर्मदा सरितां वरा ।

सोस्मिन्नरण्ये नृपतिस्तपस्तप्त्वा दिवं गतः ॥ १३

शशलोमा च राजाऽऽसीद्राजन्परमधार्मिकः ।

सम्यगस्मिन्वने तप्त्वा ततो दिवमवाप्तवान् ॥ १४

द्वैपायनप्रसादाच्च त्वमपीदं तपोवनम् ।

राजन्नवाप्य दुष्प्रापां सिद्धिमर्त्यां गमिष्यसि ॥ १५

त्वं चापि राजशार्दूल तपसोन्ते श्रिया वृतः ।

गान्धारीसहितो गन्ता गतिं तेषां महात्मनां ॥ १६

पाण्डुः सरति ते नित्यं बलहन्तुः समीपगः ।

त्वां सदैव महाराज श्रेयसा स च योक्ष्यति ॥ १७

तव शुश्रूषया चैव गान्धार्याश्च यशस्विनी ।

मर्तुः सलोकतां कुन्ती गमिष्यति वधूस्तव ॥ १८

युधिष्ठिरस्य जननी स हि धर्मः सनातनः ।

वयमेतत्प्रपश्यामो नृपते दिव्यचक्षुषा ॥ १९

प्रवेक्ष्यति महात्मानं विदुरश्च युधिष्ठिरम् ।

संजयस्तदनुध्यानादितः स्वर्गमवाप्स्यति ॥ २०

वैशंपायन उवाच ।

एतच्छ्रुत्वा कौरवेन्द्रो महात्मा

सार्धं पत्न्या प्रीतिमान्संवभूव ।

विद्वान्वाक्यं नारदस्य प्रशस्य

चक्रे पूजां चातुलां नारदाय ॥ २१

ततः सर्वे नारदं विप्रसङ्गाः

संपूजयामासुरतीव राजन् ।

राज्ञः प्रीत्या धृतराष्ट्रस्य ते वै

पुनःपुनः संप्रहृष्टास्तदानीम् ॥ २२

॥ इति श्रीमन्महाभारते आश्रमवासिकपर्वणि आश्रमवासपर्वणि एकविंशोऽध्यायः ॥ २१ ॥

द्वाविंशोऽध्यायः ॥ २२ ॥

शतयूपपुष्टेन नारदेन संप्रति धृतराष्ट्रस्य वर्षत्रयादूर्ध्वं गान्धारी सह कुबेरलोकप्राप्तिकथनम् ॥ १ ॥

वैशंपायन उवाच ।

नारदस्य तु तद्वाक्यं शशंसुर्द्विजसत्तमाः ।
शतयूपस्तु राजर्षिर्नारदं वाक्यमब्रवीत् ॥ १
अहो भगवता श्रद्धा कुरुराजस्य वर्धिता ।
सर्वस्य च जनस्यास्य मम चैव महाद्युते ॥ २
अस्ति काचिद्विवक्षा तु तां मे निगदतः शृणु ।
धृतराष्ट्रं प्रति नृपं देवर्षे लोकपूजित ॥ ३
सर्ववृत्तान्ततत्त्वज्ञो भवान्दिव्येन चक्षुषा ।
युक्तः पश्यसि विप्रर्षे गतयो विविधा नृणाम् ॥ ४
उक्तवाद्युपतीनां त्वं महेन्द्रस्य सलोकताम् ।
न त्वस्य नृपतेर्लोकाः कथितास्ते महामुने ॥ ५
स्थानमप्यस्य नृपतेः श्रोतुमिच्छाम्यहं विभो ।
त्वचः कीदृक्कदा चेति तन्ममाख्याहि तत्त्वतः ॥ ६
इत्युक्तो नारदस्तेन वाक्यं सर्वमनोनुगम् ।
व्याजहार सभामध्ये दिव्यदर्शी महातपाः ॥ ७
नारद उवाच ।
यदृच्छथा शक्रसदो गत्वा शक्रं शचीपतिम् ।
दृष्टवानसि राजर्षे तत्र पाण्डुं नराधिपम् ॥ ८

तत्रेयं धृतराष्ट्रस्य कथा समभवद्युप ।
तपसो दुष्करस्यास्य यदयं तपते नृपः ॥ ९
तत्राहमिदमश्रौषं शक्रस्य वदतः स्वयम् ।
वर्षाणि त्रीणि शिष्टानि राज्ञोऽस्य परमाद्युपः ॥ १०
ततः कुबेरभवनं गान्धारीसहितो नृपः ।
प्रयाता धृतराष्ट्रोऽयं राजराजाभिसत्कृतः ॥ ११
कामगेन विमानेन दिव्याभरणभूषितः ।
अपिपुत्रो महाभागस्तपसा दग्धकिल्बिषः ॥ १२
संचरिष्यति लोकांश्च देवगन्धर्वरक्षसाम् ।
स्वच्छन्देनेति धर्मात्मा घ्यासस्य तु तपोचलात् ॥ १३
देवगुह्यमिदं प्रीत्या मया वः कथितं महत् ।
भवन्तो हि श्रुतवनास्तपसा दग्धकिल्बिषाः ॥ १४
वैशंपायन उवाच ।

इति ते तस्य तच्छ्रुत्वा देवर्षेर्मधुरं वचः ।
सर्वे सुमनसः प्रीता बभूवुः स च पार्थिवः ॥ १५
एवं कथाभिरन्वास्य धृतराष्ट्रं मनीषिणः ।
विप्रजगमुर्यथाकामं ते सिद्धगतिमास्थिताः ॥ १६

॥ इति श्रीमद्महाभारते आश्रमवासिकपर्वणि आश्रमवासपर्वणि द्वाविंशोऽध्यायः ॥ २२ ॥

त्रयोविंशोऽध्यायः ॥ २३ ॥

युधिष्ठिरादिभिः कुन्तीधृतराष्ट्रादीनां प्रव्रजनशोकेनाभिमन्युप्रभृतिबन्धुजनानुस्मरणशोकेन स्वस्वव्यापारेण्यथनाद-
रणम् ॥ १ ॥

वैशंपायन उवाच ।

वनं गते कौरवेन्द्रे दुःस्वशोकसमन्विताः ।
बभूवुः पाण्डवा राजन्मातृशोकेन चान्विताः ॥ १
तथा पौरजनः सर्वः शोचन्नास्ते जनाधिपम् ।
कुर्वाणाश्च कथास्तत्र ब्राह्मणा नृपतिं प्रति ॥ २
कथं न राजा वृद्धः स वने वसति निर्जने ।
गान्धारी च महाभागा सा च कुन्ती पृथा कथम् ॥ ३

सुखार्हः स हि राजर्षिरसुखी तद्वनं महत् ।
किमवस्थः समासाद्य प्रह्लाचक्षुर्महामनाः ॥ ४
सुदुष्करं कृतवती कुन्ती पुत्रानपास्य सा ।
राज्यश्रियं परित्यज्य वनं सा समरोचयत् ॥ ५
विदुरः किमवस्थश्च भ्रातृशुश्रूषुरात्मवान् ।
स च गावल्गणिर्धीमान्मर्तृपिण्डानुपालकः ॥ ६
आकुमारं च पौरास्ते चिन्ताशोकसमाहताः ।

शुषिपुत्रो व्यासपुत्रः ॥ १२ ॥

द्वाविंशोऽध्यायः ॥ २२ ॥

तत्रतत्र कथाश्रक्तुः समासाद्य परस्परम् ॥ ७
 पाण्डवाश्चैव ते सर्वे भृशं शोकपरायणाः ।
 शोचन्तो मातरं वृद्धामृषुर्नातिचिरं पुरे ॥ ८
 तथैव दृढं पितरं हतपुत्रं जनेश्वरम् ।
 गान्धारीं च महाभागां विदुरं च महामतिम् ॥ ९
 नैषां बभूव संप्रीतिस्तान्विचिन्तयतां तदा ।
 न राज्ये न च नारीषु न वेदाध्ययनेषु च ॥ १०
 परं निर्वेदमगमंश्चिन्तयन्तो नराधिपम् ।
 तं च ज्ञातिवधं घोरं संस्मरन्तः पुनःपुनः ॥ ११
 अभिमन्योश्च बालस्य विनाशं रणमूर्धनि ।

कर्णस्य च महाबाहोः संग्रामेष्वपलायिनः ॥ १२
 तथैव द्रौपदेयानामन्येषां सुहृदामपि ।
 वधं संस्मृत्य ते वीरा नातिप्रमनसोऽभवन् ॥ १३
 हतप्रवीरां पृथिवीं हतरक्षां च भारत ।
 सदैव चिन्तयन्तस्ते न शमं चोपलेभिरे ॥ १४
 द्रौपदी हतपुत्रा च सुभद्रा चैव भामिनी ।
 नातिप्रीतियुते देव्यौ तदास्तामग्रहृष्टवत् ॥ १५
 वैराख्यास्तनयं दृष्ट्वा पितरं ते परिश्रितम् ।
 धारयन्ति स्म ते प्राणांस्तव पूर्वपितामहाः ॥ १६

॥ इति श्रीमन्महाभारते आश्रमवासिकपर्वणि आश्रमवासपर्वणि त्रयोविंशोऽध्यायः ॥ २३ ॥

चतुर्विंशोऽध्यायः ॥ २४ ॥

युधिष्ठिरेण वसत्यकुन्तीपुत्रराष्ट्रादिदिदक्षया द्रौपद्यादिभिः पौरैर्जातुभिश्च सह वनं प्रति प्रस्थानम् ॥ १ ॥

वैशंपायन उवाच ।
 एवं ते पुरुषव्याघ्राः पाण्डवा मातृनन्दनाः ।
 स्मरन्तो मातरं वीरा बभूवुर्भृशदुःखिताः ॥ १
 ये राजकार्येषु पुरा व्यासक्ता नित्यशोऽभवन् ।
 ते राजकार्याणि तदा नाकार्षुः सर्वतः पुरे ॥ २
 प्रविष्टा इव शोकेन नाभ्यनन्दन्त किंचन ।
 संभाष्यमाणा अपि ते न किञ्चित्प्रत्यपूजयन् ॥ ३
 ते स वीरा दुराधर्षा गांभीर्ये सागरोपमाः ।
 शोकोपहतविज्ञाना नष्टसंज्ञा इवाभवन् ॥ ४
 अचिन्तयंश्च जननीं ततस्ते पाण्डुनन्दनाः ।
 कथं नु दृढमिधुनं बहस्यतिकृशा पृथा ॥ ५
 कथं च स महीपालो हतपुत्रो निराश्रयः ।
 पत्न्या सह वसत्येको वने श्वापदसेविते ॥ ६
 सा च देवी महाभागा गान्धारी हतवान्धवा ।
 पतिमन्यं कथं वृद्धमन्वेति विजने वने ॥ ७
 एवं तेषां कथयतामौत्सुक्यमभवत्तदा ।
 गमने चाभवद्दुर्द्धितराष्ट्रदिदक्षया ॥ ८
 सहदेवस्तु राजानं प्रणिपत्येदमब्रवीत् ।
 अहो मे भवतो दृष्टं हृदयं गमनं प्रति ॥ ९

न हि त्वां गौरवेणाहमशकं वक्तुमञ्जसा ।
 गमनं प्रति राजेन्द्र तदिदं समुपस्थितम् ॥ १०
 दिष्ट्या द्रक्ष्यामि तां कुन्तीं वर्तयन्तीं तपस्विनीम् ।
 जटिलां तापसीं वृद्धां कुशकाशपरिक्षताम् ॥ ११
 प्रासादहर्म्यसंवृद्धामत्यन्तसुखभागिनीम् ।
 कदानु जननीं भ्रान्तां द्रक्ष्यामि भृशदुःखिताम् ॥ १२
 अनित्याः खलु मर्त्यानां गतयो भरतर्षभ ।
 कुन्ती राजसुता यत्र वसत्यसुखिता वने ॥ १३
 सहदेववचः श्रुत्वा द्रौपदी योषितां वरा ।
 उवाच देवी राजानमभिपूज्याभिनन्द्य च ॥ १४
 कदा द्रक्ष्यामि तां देवीं यदि जीवति सा पृथा ।
 जीवन्त्या ह्यद्य मे प्रीतिर्भविष्यति जनाधिप ॥ १५
 एषा तेऽस्तु मतिर्नित्यं धर्मे ते रमतां मनः ।
 योऽद्य त्वमस्मान्राजेन्द्र श्रेयसा योजयिष्यसि ॥ १६
 अग्रपादस्थितं चेमं विद्धि राजन्वधूजनम् ।
 काङ्क्षन्तं दर्शनं कुन्त्या गान्धार्याः श्वशुरस्य च ॥ १७
 इत्युक्तः स नृपो देव्या द्रौपद्या भरतर्षभ ।
 सेनाध्यक्षान्समानाद्य सर्वानिदमुवाच ह ॥ १८
 निर्यातयत मे सेनां प्रभूतरथकुञ्जराम् ।

अग्रपादस्थितं प्रयाणार्थं पुरस्कृतैर्नैव पादेन स्थितम् । अत्य-

न्तमुत्सुकमित्यर्थः ॥ १७ ॥ चतुर्विंशोऽध्यायः ॥ २४ ॥

द्रक्ष्यामि वनसंस्थं च धृतराष्ट्रं महीपतिम् ॥ १९
 रुग्णध्वक्ष्णाश्चात्रवीद्राजा यानानि विविधानि मे ।
 सज्जीक्रियन्तां सर्वाणि शिविकाश्च सहस्रशः ॥ २०
 शकटापणवेशाश्च कोशः शिल्पिन एव च ।
 निर्यान्तु कोशपालाश्च कुरुक्षेत्राश्रमं प्रति ॥ २१
 यश्च पौरजनः कश्चिद्रुमिच्छति पार्थिवम् ।
 अनावृतः सुविहितः स च यातु सुरक्षितः ॥ २२
 मृदाः पौरोगवाश्चैव सर्वे चैव महान्समू ।

विविधं भक्ष्यभोज्यं च शकटैरुद्यतां मम ॥ २३
 प्रयाणं घुष्यतां चैव शोभूत इति माचिरम् ।
 क्रियतां पथि चाप्यद्य वेष्मानि विविधानि च ॥ २४
 एवमाज्ञाप्य राजा स भ्रातृभिः सह पाण्डवः ।
 शोभूते निर्धयौ राजन्सस्त्रीद्वन्द्वपुरःसरः ॥ २५
 स बहिर्दिवसानेव जनौघं परिपालयन् ।
 न्यवसन्नुपतिः पञ्च ततोऽगच्छन्नं प्रति ॥ २६

॥ इति श्रीमन्महाभारते आश्रमवासिकपर्वणि आश्रमवासपर्वणि चतुर्विंशोऽध्यायः ॥ २४ ॥

पञ्चविंशोऽध्यायः ॥ २५ ॥

युधिष्ठिरेण नानायानारूढैः पौरैर्भ्रातृभिश्च सह धृतराष्ट्रादिविद्वक्ष्या शतयूपाश्रममवनप्रवेशः ॥ १ ॥

वैशंपायन उवाच ।
 आज्ञापयामास ततः सेनां भरतसत्तमः ।
 अर्जुनप्रमुखैर्गुप्तां लोकपालोपमैर्नरैः ॥ १
 योगोयोग इति प्रीत्या ततः शब्दो महान्भूत् ।
 क्रोशतां सादिनां तत्र युज्यतां युज्यतामिति ॥ २
 केचिद्यानैर्नरा जग्मुः केचिदश्वैर्महाजवैः ।
 काञ्चनैश्च रथैः केचिज्ज्वलितज्वलनोपमैः ॥ ३
 गजेन्द्रैश्च तथैवान्ये केचिदुष्टैर्नराधिप ।
 पदातयस्तथैवान्ये नखरप्रासयोधिनः ॥ ४
 पौरजानपदाश्चैव यानैर्बहुविधैस्तथा ।
 अन्वयुः कुरुराजानं धृतराष्ट्रं दिदृक्षुवः ॥ ५
 स चापि राजवचनादाचार्यो गौतमः कृपः ।
 सेनामादाय सेनानीः प्रययावाश्रमं प्रति ॥ ६
 ततो द्विजैः परितृतः कुरुराजो युधिष्ठिरः ।
 संस्तूयमानो बहुभिः सूतमागधवन्दिभिः ॥ ७
 पाण्डुरेणातपत्रेण ध्रियमाणेन मूर्धनि ।
 रथानीकेन महता निर्जगाम कुरुद्वहः ॥ ८
 गजैश्चाचलसंकाशैर्भीमकर्मा वृकोदरः ।
 सज्जयन्प्रायुषोपेतैः प्रययौ पवनान्मजः ॥ ९

माद्रीपुत्रावपि तथा हयारोहौ सुसंवृतौ ।
 जग्मतुः शीघ्रगमनौ सन्नद्धकवचध्वजौ ॥ १०
 अर्जुनश्च महातेजा रथेनादित्यवर्चसा ।
 वशी श्वेतैर्हयैर्युक्तैर्दिव्येनान्वगमन्नुपम् ॥ ११
 द्रौपदीप्रमुखाश्चापि स्त्रीसङ्घाः शिविकागताः ।
 रुग्णध्वक्षगुप्ताः प्रययुर्विसृजन्तोऽमितं वसु ॥ १२
 समुद्धरथहस्त्यश्चं वेशुवीणानुनादितम् ।
 शुशुभे पाण्डवं सैन्यं तत्तदा भरतर्षभ ॥ १३
 नदीतीरेषु रम्येषु सरःसु च विशांपते ।
 वासान्कृत्वा क्रमेणाय जग्मुस्ते कुरुपुङ्गवाः ॥ १४
 युयुत्सुश्च महातेजा धौम्यश्चैव पुरोहितः ।
 युधिष्ठिरस्य वचनात्पुरगुप्तिं प्रचक्रतुः ॥ १५
 ततो युधिष्ठिरो राजा कुरुक्षेत्रमवातरत् ।
 क्रमेणोत्तीर्य यमुनां नदीं परमपाविनीम् ॥ १६
 स ददर्शाश्रमं दूराद्राजर्षेस्तस्य वीमतः ।
 शतयूपस्य कौरव्य धृतराष्ट्रस्य चैव ह ॥ १७
 ततः प्रमुदितः सर्वो जनस्तद्वनमञ्जसा ।
 निवेश सुमहानादैरापूर्य भरतर्षभ ॥ १८

॥ इति श्रीमन्महाभारते आश्रमवासिकपर्वणि आश्रमवासपर्वणि पञ्चविंशोऽध्यायः ॥ २५ ॥

चव्विंशोऽध्यायः ॥ २६ ॥

युधिष्ठिरादिभिः शतयूपाश्रमे धृतराष्ट्रादीनुपेत्य स्वस्वभामकीर्तनपूर्वकं सत्यादाभिवादनम् ॥ १ ॥ धृतराष्ट्रेण स्वा-
स्थापसंभवेन शोचतां तेषां समाश्रयनम् ॥ २ ॥

वैशंपायन उवाच ।

ततस्ते पाण्डवा दूरादवतीर्य पदातयः ।
अभिजगमुर्नरपतेराश्रमं विनयानताः ॥ १
स च योधजनः सर्वो ये च राष्ट्रनिवासिनः ।
स्त्रियश्च कुरुमुख्यानां पत्निरैवान्वयुस्तदा ॥ २
आश्रमं ते ततो जग्मुर्धृतराष्ट्रस्य पाण्डवाः ।
शून्यं मृगगङ्गाकीर्णं कदलीवनशोभितम् ॥ ३
ततस्तत्र समाजग्मुस्तापसा नियतव्रताः ।
पाण्डवानामगतान्द्रष्टुं कौतूहलसमन्विताः ॥ ४
तानपृच्छततो राजा कासी कौरववंशभृत् ।
पिता ज्येष्ठो गतोऽस्माकमिति बाष्पपरिप्लुतः ॥ ५
ते तमूचुस्ततो वाक्यं यमुनामन्त्रगाहितम् ।
पुष्पाणामुदङ्गमस्य चार्ये गत इति प्रभो ॥ ६
तैराख्यातेन मार्गेण ततस्ते जग्मुर्जङ्गला ।
ददृशुश्चाविद्रे तान्सर्वानय पदातयः ॥ ७
ततस्ते सत्परा जग्मुः पितुर्दर्शनकाङ्क्षिणः ।
सहदेवस्तु वेगेन प्राचावद्यत्र सा पृथा ॥ ८
सुखं सहदे धीमान्मातुः पादावुपस्थशृणु ।
सा च बाष्पाकुलमुखी ददर्श दयितं सुतम् ॥ ९
बाहुभ्यां संपरिष्वज्य समुन्नाम्य च पुत्रकम् ।
गान्धार्याः कथयामास सहदेवमुपस्थितम् ॥ १०

अनन्तरं च राजानं भीमसेनमथार्जुनम् ।
नकुलं च पृथा दृष्ट्वा त्वरमाणोपचक्रमे ॥ ११
सा ह्यग्रे गच्छति तयोर्दपत्योर्द्वैतपुत्रयोः ।
कर्षन्ती तौ ततस्ते तां दृष्ट्वा संन्यपतन्नुवि ।
'तयोस्तु पादयो राजन्वपतन्तुतपुत्रयोः ॥' १२
राजा तान्स्वरयोगेन स्पर्शेन च महामनाः ।
प्रत्यभिज्ञाय मेघावी समाश्रासद्यत प्रभुः ॥ १३
ततस्ते बाष्पमुत्सृज्य गान्धारीसहितं वृषम् ।
उपतस्थुर्महात्मानो मातरं च यथाविधि ॥ १४
सर्वेषां तोयकलशाञ्जगृहस्ते स्वयं तदा ।
पाण्डवा लब्धसंज्ञास्ते मात्रा चाश्वासिताः पुनः ॥ १५
तथा नार्यो नृसिंहानां सोऽवरोधजनस्तदा ।
पौरजानपदाश्चैव ददृशुस्तं जनाधिपम् ॥ १६
निवेदयामास तदा जनं तन्नामगोत्रतः ।
युधिष्ठिरो नरपतिः स चैनं प्रत्यपूजयत् ॥ १७
स तैः परिवृतो मेने हर्षबाष्पाविलेखणः ।
राजाऽऽत्मानं मृहगतं पुरेव गजसाहये ॥ १८
अभिवादितो वधूमिश्र कृष्णाद्याभिः स पार्थिवः ।
गान्धार्या सहितो धीमान्कृन्त्या च प्रत्यनन्दत ॥ १९
ततश्चाश्रममागच्छत्सिद्धचारणसेवितम् ।
दिदृक्षुभिः समाकीर्णं नभस्तारागणैरिव ॥ २०

॥ इति भीमन्महामारते आश्रमवासिकपर्वणि आश्रमवासपर्वणि चव्विंशोऽध्यायः ॥ २६ ॥

सप्तविंशोऽध्यायः ॥ २७ ॥

सजयेन सापसाश्रमि युधिष्ठिरादीनां द्रौपद्यादिस्त्रीणां चाकुलिनिर्देशेन नामनिर्देशः ॥ १ ॥

वैशंपायन उवाच ।

स तैः सह नरव्याघ्रैर्भ्रातृभिर्मरुतर्षभ ।
राजा रुचिरपद्माक्षैरासांचक्रे तदाश्रमे ॥ १
सापसैश्च महाभागैर्नानादेशसमागतैः ।

द्रष्टुं कुरुपतेः पुत्रान्याण्डवान्पृथुवक्षसः ॥ २
ते ब्रुवन्नातुमिच्छामः कतमोऽत्र युधिष्ठिरः ।
भीमार्जुनौ यमौ चैव द्रौपदी च यशस्विनी ॥ ३
तानाचरुयौ तदा सतस्तेषां नाम प्रधानतः ।

संजयो द्रौपदीं चैव सर्वाभ्यान्वा कुरुस्त्रियः ॥ ४
सञ्जय उवाच ।

य एष जांबूनदशुद्धगौर-
स्तनुर्महासिंह इव प्रवृद्धः ।

प्रचण्डघोणः पृथुदीर्घनेत्र-
स्ताम्राचताक्षः कुरुराज यः ॥ ५

अयं पुनर्मत्तगजेन्द्रगामी
प्रतप्तचामीकरशुद्धगौरः ।

पृथ्वायतांसः पृथुदीर्घनाहु-
वृकोदरः पश्यत पश्यतेमम् ॥ ६

यस्त्वेष पार्श्वेऽस्य महाधनुष्मा-
ञ्श्यामो युवा वारणयूथपाभः ।

सिंहोन्नतांसो गजखेलगामी
पद्मायताक्षोऽर्जुन एष वीरः ॥ ७

कुन्तीसमीपे पुरुषोत्तमौ तु
यमाविमौ विष्णुमहेन्द्रकल्पौ ।

मनुष्यलोके सकले समोस्ति
ययोर्न रूपे न बले न शीले ॥ ८

इयं पुनः पद्मदलायताक्षी
मध्यं वयः किञ्चिदिव स्पृशन्ती ।

नीलोत्पलामा पुरदेवतेव
कृष्णा स्थिता मूर्तिमतीव लक्ष्मीः ॥ ९

अस्यास्तु पार्श्वे कनकोपमत्व-
गेषा स्थिता मूर्तिमतीव गौरी ।

सत्ये स्थिता सा भगिनी द्विजाभ्या-
श्चक्रायुधस्याप्रतिमस्य तस्य ॥ १०

इयं च जांबूनदशुद्धगौरी
पार्श्वस्य भार्या भुजगेन्द्रकन्या ।

चित्राङ्गदा चैव नरेन्द्रकन्या
यैषा सवर्णाद्रिमधूकपुष्पैः ॥ ११

इयं स्वसा राजचमूपतेश्च
प्रवृद्धनीलोत्पलदामवर्णा ।

पस्पर्ध कृष्णेन सदा नृपो यो
वृकोदरस्यैव परिग्रहोऽग्न्यः ॥ १२

इयं च राज्ञो मगधाधिपस्य
सुता जरासंध इति श्रुतस्य ।

यवीयसो माद्रवतीसुतस्य
भार्या मता चंपकदामगौरी ॥ १३

इन्दीवरश्यामतनुः स्थिता तु
यैषा पराऽऽसन्नतरोर्लतेव ।

भार्या मता माद्रवतीसुतस्य
ज्येष्ठस्य सेयं कमलायताक्षी ॥ १४

इयं तु निष्ठसमुवर्णगौरी
राज्ञो विराटस्य सुता सपुत्रा ।

भार्याऽभिमन्योर्निहतो रणे यो
द्रोणादिभिस्तैर्विरथो रथस्यैः ॥ १५

एतास्तु सीमन्तशिरोरुहा याः
शुक्रोत्तरीया नरराजपत्न्यः ।

राज्ञोस्य वृद्धस्य परंशताख्याः
सुषा नृवीराहतपुत्रनाथाः ॥ १६

एता यथामुख्यमुदाहृता वो
ब्रह्मण्यभावाद्भुजुद्विसत्त्वात् ।

सर्वा भवद्भिः परिपृच्छ्यमाना
नरेन्द्रपत्न्यः सुविशुद्धसत्त्वाः ।

‘सर्वे भवन्तोपि तपोबलाभ्याः
क्षान्ताश्च दान्ताश्च कुलोद्भवाश्च ॥’ १७

वैशंपायन उवाच ।

एवं स राजा कुरुवृद्धवयः
समागतस्तैर्नरेदेवपुत्रैः ।

पश्यच्छ सर्वं कुशलं सदानीं
गतेषु सर्वेष्वथ तापसेषु ॥ १८

परिग्रहो भार्या ॥ १२ ॥ यासौ विशुद्धांबुजपद्मनेत्रा इति
क. थ. पाठः ॥ १४ ॥ सीमन्तमात्रेण उपलक्षिता । नत्तलङ्का-
रादिना तादृशाः शिरोरुहाः केषा यासां ताः सीमन्तशिरो-

रुहाः । असीमन्तेति पाठो युक्तः । शुक्रोत्तरीया नरराजकन्या
इति क. थ. पाठः ॥ १६ ॥

योधेषु चाप्याश्रममण्डलं त-
न्मत्वा निविष्टेषु विमुच्य पत्रम् ।

स्त्रीद्वद्वबाले च सुसंनिविष्टे
यथार्हतस्तान्कुशलान्यपृच्छत् ॥ १९

॥ इति श्रीमन्महाभारते आश्रमवातिकपर्वणि आश्रमवासपर्वणि सप्तविंशोऽध्यायः ॥ २७ ॥

अष्टाविंशोऽध्यायः ॥ २८ ॥

धृतराष्ट्रयुधिष्ठिराभ्यां परस्परकुशलप्रश्नादिपूर्वकं संल्लापः ॥ १ ॥ युधिष्ठिरेण धृतराष्ट्रं प्रति विदुरः क्रेति प्रश्ने तत्रत्येन केन-
चिद्विदुष्या धृतराष्ट्रमुपसर्पतो जनावलोकनेन प्रतिनिवर्तमानस्य च तस्य प्रदर्शनम् ॥ २ ॥ ततो युधिष्ठिरेणानुधावनेन
तत्समीपगमनम् ॥ ३ ॥ ततो विदुरे योगारस्वधारीरत्नागेन तच्छरीरप्रवेष्टः ॥ ४ ॥ युधिष्ठिरेण धृतराष्ट्रादिषु तदङ्गुतनिवे-
दनम् ॥ ५ ॥

धृतराष्ट्र उवाच ।

युधिष्ठिर महाबाहो कश्चित्त्वं कुशली ह्यसि ।
सहितो आतृभिः सर्वैः पौरजानपदैस्तथा ॥ १
ये च त्वामनुजीवन्ति कश्चित्तेऽपि निरामयाः ।
सचिवा भृत्यवर्गाश्च गुरवश्चैव ते नृप ॥ २
कश्चित्तेऽपि निरातङ्गा वसन्ति विषये तव ।
कश्चिद्वर्तसि पौराणीं वृत्तिं राजर्षिसेविताम् ॥ ३
कश्चिन्मयावाननुच्छिद्य कोशस्तेऽभिप्रपूर्यते ।
अरिमध्यस्यमित्रेषु वर्तसे चानुरूपतः ।
ब्राह्मणानग्रहारैर्वा यथावदनुपश्यसि ॥ ४
कश्चित्ते परितुष्यन्ति शीलेन भरतर्षभ ।
शत्रवोऽपि कुतः पौरा भृत्या वा स्वजनोऽपि वा ५
कश्चिद्यजसि राजेन्द्र श्रद्धावान्पितृदेवताः ।
अतिथीनभ्रपानेन कश्चिदर्चसि भारत ॥ ६
कश्चिन्नयपथे विप्राः स्वकर्मनिरतास्तव ।
क्षत्रिया वैश्यवर्णा वा शूद्रा वाऽपि कुटुम्बिनः ॥ ७
कश्चित्स्त्रीबालपुत्रं ते न शोचति न याचते ।
जामयः पूजिताः कश्चित्तव गोद्वे न रर्षभ ॥ ८
कश्चिद्राजर्षिवंशोऽयं त्वामासाद्य महीपतिम् ।
यथोचितं महाराज यशसा नावसीदति ॥ ९
वैशंपायन उवाच ।
इत्येवंवादिनं तं स न्यायवित्प्रत्यभाषत ।
कुशलप्रश्नसंयुक्तं कुशलो वाक्यमब्रवीत् ॥ १०

युधिष्ठिर उवाच ।

अपि ते वर्धते राजस्तपो मन्दः श्रमश्च ते ॥ ११
अपि मे जननी चेयं शुश्रूषुर्विगतकृमा ।
अथास्याः सफलो राजन्वनवासो भविष्यति ॥ १२
इयं च माता ज्येष्ठा मे शीतवाताध्वकर्षिता ।
घोरेण तपसा युक्ता देवी कश्चिन्न शोचति ॥ १३
हृत्तान्पुत्रान्महावीर्यान्क्षत्रधर्मपरायणान् ।
नापध्यायति वा कश्चिदस्मान्पापकृतः सदा ॥ १४
क चासौ विदुरो राज्ञेयं पश्यामहे वयम् ।
संजयः कुशली चायं कश्चिन्नु तपसि स्थिरः ॥ १५
वैशंपायन उवाच ।
इत्युक्तः प्रत्युवाचैनं धृतराष्ट्रो जनाधिपम् ।
कुशली विदुरः पुत्र तपो घोरे समाश्रितः ॥ १६
वायुमक्षो निराहारः कुशो धमनिसंततः ।
कदाचिद्वृश्यते विप्रैः शून्येऽस्मिन्कानने कश्चित् १७
इत्येवं ब्रुवतस्तस्य जटी वीटामुखः कृशः ।
दिग्वासा मलदिग्वाक्षो वनरेणुसमुक्षितः ॥ १८
दूरादालक्षितः क्षुत्ता तत्राख्यातो महीपतेः ।
'विदुरस्त्वेष धर्मात्मा जनं दृष्ट्वा निवर्तते ॥' १९
निवर्तमानं सहसा जनं दृष्ट्वाऽऽश्रमं प्रति ।
तमन्वधावकृपतिरेक एव युधिष्ठिरः ।
प्रविशन्तं वनं घोरे लक्ष्यालक्ष्यं कश्चित्कचित् ॥ २०
भोभो विदुर राजाऽहं दयितस्ते युधिष्ठिरः ।

पत्रं बाह्वनम् ॥ १९ ॥ सप्तविंशोऽध्यायः ॥ २७ ॥

कश्चिदायाननुच्छिद्येति क. पाठः ॥ ४ ॥ जामयः वीमा-

न्यवत्यः ॥ ८ ॥ वीटा पाषाणकवलः । वनदिग्वाक्षो वानरैरुप-
लक्षित इति य. पाठः ॥ १८ ॥

इति भुवन्नरपतिस्तं यत्नादभ्यधावत ॥ २१
 ततो विविक्त एकान्ते तस्यौ बुद्धिमतां वरः ।
 विदुरो वृक्षमाश्रित्य कंचित्तत्र वनान्तरे ॥ २२
 तं राजा क्षीणभूयिष्ठमाकृतीमात्रसूचितम् ।
 अभिजज्ञे महाबुद्धिं महाबुद्धिर्युधिष्ठिरः ॥ २३
 युधिष्ठिरोऽहमस्मीति वाक्यमुक्त्वाऽग्रतः स्थितः ।
 विदुरस्याश्रमे राजा स च प्रत्याह संज्ञया ॥ २४
 ततः सोऽनिमिषो भूत्वा राजानं तमुदैक्षत ।
 संयोज्य विदुरस्तस्मिन्दृष्टिं दृष्ट्वा समाहितः ॥ २५
 विवेश विदुरो धीमान्नात्रैर्गात्राणि चैव ह ।
 प्राणान्प्राणेषु च दधदिन्द्रियाणीन्द्रियेषु च ॥ २६
 स योगबलमास्थाय विवेश नृपतेस्तनुम् ।
 विदुरो धर्मराजस्य तेजसा प्रज्वलन्निव ॥ २७
 विदुरस्य शरीरं तु तथैव स्तब्धलोचनम् ।
 वृक्षाश्रितं तदा राजा ददर्श गतचेतनम् ॥ २८
 बलवन्तं तथाऽऽत्मानं मेने बहुगुणं तदा ।
 धर्मराजो महातेजास्तच्च सस्मार पाण्डवः ॥ २९
 पौराणमात्मनः सर्वं भविष्यं च विशांपते ।

योगधर्मं महातेजा व्यासेन कथितं यथा ॥ ३०
 धर्मराजश्च तत्रैनं संवत्सारयिषुस्तदा ।
 दग्धुकामोऽभवद्विद्वानथ वागभ्यभाषत ॥ ३१
 भोभो राजन्न दग्धव्यमेतद्विदुरसंज्ञकम् ।
 कलेवरमिहैवं ते धर्म एष सनातनः ॥ ३२
 लोको वैकर्तनो नाम भविष्यत्यस्य भारत ।
 यतिधर्ममवाप्तोसौ नैष शोच्यः परंतप ॥ ३३
 इत्युक्तो धर्मराजः स विनिवृत्त्य ततः पुनः ।
 राज्ञो वैचित्रवीर्यस्य तत्सर्वं प्रत्यवेदयत् ॥ ३४
 ततः स राजा धृतिमान्स च सर्वो जनस्तदा ।
 भीमसेनादयश्चैव परं विस्मयमागताः ॥ ३५
 तच्छ्रुत्वा प्रीतिमात्राजा भूत्वा धर्मजमब्रवीत् ।
 आपो मूलं फलं चैव ममेदं प्रतिगृह्यताम् ॥ ३६
 यदन्नो हि नरो राजस्तदन्नोऽस्यातिथिः स्मृतः ।
 इत्युक्तः स तथेत्येवं प्राह धर्मात्मजो नृपम् ॥ ३७
 फलं मूलं च बुद्धजे राज्ञा दत्तं सहानुजः ।
 ततस्ते वृक्षमूलेषु कृतवासपरिग्रहाः ।
 तां रात्रिमवसन्सर्वे फलमूलजलाशनाः ॥ ३८

॥ इति श्रीमन्महाभारते आश्रमवासिकपर्वणि आश्रमवासपर्वणि अष्टाविंशोऽध्यायः ॥ २८ ॥

एकोनविंशोऽध्यायः ॥ २९ ॥

युधिष्ठिरेण धृतराष्ट्राम्यनुज्ञया ज्ञानादिभिः सह महर्षीणामाश्रमदर्शनम् ॥ १ ॥ अत्यूपादिभिः सशिष्येण व्यासेन च युधिष्ठिरादिभिः परिवृतस्य धृतराष्ट्रस्यश्रमं प्रत्यागमनम् ॥ २ ॥

वैशंपायन उवाच ।
 ततस्तु राजन्नेतेषामाश्रमे पुण्यकर्मणाम् ।
 शिवा नक्षत्रसंपन्ना सा न्यतीयाय शर्वरी ॥ १
 ततस्तत्र कथाश्वासंस्तेषां धर्मार्थलक्षणाः ।
 विचित्रपदसंचारा नानाश्रुतिभिरन्विताः ॥ २
 पाण्डवास्त्वभितो मातुर्धरण्यां सुषुप्तदा ।
 उत्सृज्य तु महार्हाणि शयनानि नराधिप ॥ ३
 यदाहारोऽभवद्राजा धृतराष्ट्रो महामनाः ।
 तदाहारा नृवीरास्ते न्यवसंस्तं निशां तदा ॥ ४

तच्च स्वस्य विदुरस्य च एकस्यैव धर्मस्यांशज्जातत्वं सस्मार ॥ २९ ॥ योगधर्मं ससारेत्यनुषज्यते ॥ ३० ॥ संवत्सार-यिषुः संस्कारं कर्मयितुमिच्छुः ॥ ३१ ॥ लोकस्यान्तान्तिका-

न्यतीतायां तु शर्वर्यां कृतपौर्वाहिकक्रियः ।
 आतृभिः सहितो राजा ददर्शाश्रममण्डलम् ॥ ५
 सान्तःपुरपरीवारः सभृत्यः सपुरोहितः ।
 यथामुखं यथोद्देशं धृतराष्ट्राभ्यनुज्ञया ॥ ६
 ददर्श तत्र वेदीश्च संप्रज्वलितपावकाः ।
 कृताभिषेकैर्भुनिभिर्हुताग्निभिरुपस्थिताः ॥ ७
 वानेयपुष्पनिकरैराज्यधूमोद्गमैरपि ।
 ज्ञाक्षेण चपुषा युक्ता युक्ता मुनिगणस्य ताः ॥ ८

नाम भविष्यन्त्यस्येति श्रुत्वा पाठः । यतिधर्मो दाहाद्ययोग्यत्वम् ॥ ३३ ॥ अष्टाविंशोऽध्यायः ॥ २८ ॥

मुनिगणस्य मुनिगणेन । ता वैदिक्यो लौकिक्यश्च ॥ ८ ॥

मृगयूथैरनुद्विष्टैस्तत्र समाश्रितैः ।
 अशङ्कितैः पक्षिणैः प्रगीतैरिव च प्रभो ॥ ९
 केकाभिनीलकण्ठानां दातृयूहानां च कूजितैः ।
 कोकिलानां कुहुरवैः सुखैः श्रुतिमनोहरैः ॥ १०
 प्राधीतद्विजघोषैश्च कचित्कचिदलंकृतम् ।
 फलमूलसमाहारैर्महद्भिश्चोपशोभितम् ॥ ११
 ततः स राजा मददौ तापसार्यमुपाहृतान् ।
 कलशान्काञ्चनात्राजंस्तथैवौदुम्बरानपि ॥ १२
 अजिनानि प्रवेणीश्च सुकृश्वरं च महीपतिः ।
 कमण्डलूश्च स्थालीश्च पिठराणि च भारत ॥ १३
 भाजनानि च लौहानि पात्रीश्च विविधा नृप ।
 यद्यदिच्छति यावच्च यदन्यदपि काङ्क्षितम् ॥ १४
 एवं स राजा धर्मात्मा परीत्याश्रममण्डलम् ।
 वसु विश्राण्य तत्सर्वं पुनरायान्महीपतिः ॥ १५
 कृताह्निकं च राजानं धृतराष्ट्रं महीपतिम् ।
 ददर्शासीनमव्यग्रं गान्धारीसहितं तदा ॥ १६
 मातरं चाविदूरस्थां शिष्यवत्प्रणतां स्थिताम् ।
 कुन्तीं ददर्श धर्मात्मा शिष्टाचारसमन्विताम् ॥ १७

॥ इति श्रीमन्महाभारते आश्रमवासिकपर्वणि आश्रमवासपर्वणि एकोनत्रिंशोऽध्यायः ॥ २९ ॥

त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३० ॥

व्यासेन धृतराष्ट्रं प्रति कुशलादिप्रभृतेषु विदुरस्य निजस्वरूपादिप्रतिपादनम् ॥ १ ॥ तथा धृतरमहर्षिर्बुष्करतद्वीटा-
 शर्भकर्मकरणप्रतिज्ञानम् ॥ २ ॥

वैशंपायन उवाच ।
 ततः समुपविष्टेषु पाण्डवेषु महात्मसु ।
 व्यासः सत्यवतीपुत्रः प्रोवाचामस्य पार्थिवम् ॥ १
 धृतराष्ट्र महाबाहो कश्चित्ते वर्तते तपः ।
 कश्चिन्मनस्ते प्रीणाति वनवासे नराधिप ॥ २
 कश्चिद्भूदि न ते शोको राजन्पुत्रविनाशजः ।
 कश्चिज्ज्ञानानि सर्वाणि सुप्रसन्नानि तेऽनघ ॥ ३
 कश्चिद्बुद्धिं दृढां कृत्वा चरस्वारण्यकं विधिम् ।
 कश्चिदधूश्च गान्धारी न शोकेनाभिभूयते ॥ ४

मृगयूपादिभिरलंकृतमाश्रमम् ॥ ९ ॥ औदुम्बरान् कलशान्
 ॥ १२ ॥ प्रवेणीः कुयः ॥ १३ ॥ एकोनत्रिंशोऽध्यायः ॥ २९ ॥

स तमभ्यर्च्य राजानं नाम संश्रान्व्य चात्मनः ।
 निषीदेत्यभ्यनुज्ञातो ब्रह्मासुपविवेश ह ॥ १८
 भीमसेनादयश्चैव पाण्डवा भरतर्षभ ।
 अभिवाद्योपसंगृह्य निषेदुः पार्थिवाज्ञया ॥ १९
 स तैः परिवृतो राजा शुशुभेऽतीव कौरवः ।
 बिभ्रद्भ्रातृणां श्रियं दीप्तां देवैरिव बृहस्पतिः ॥ २०
 तथा तेषूपविष्टेषु समाजग्मुर्महर्षयः ।
 श्रतयूपप्रभृतयः कुरुक्षेत्रनिवासिनः ॥ २१
 व्यासश्च भगवान्निप्रो देवर्षिगणसेवितः ।
 ब्रूतः शिष्यैर्महातेजा दर्शयामास पार्थिवम् ॥ २२
 ततः स राजा कौरव्यः कुन्तीपुत्रश्च धर्मराट् ।
 भीमसेनादयश्चैव प्रत्युत्थायाभ्यवादयन् ॥ २३
 समागतस्ततो व्यासः श्रतयूपादिभिर्दृतः ।
 धृतराष्ट्रं महीपालमाख्यतामित्यभाषत ॥ २४
 वरं तु विष्टरं कौश्यं कृष्णाजिनकुशोत्तरम् ।
 प्रतिपेदे तदा व्यासस्तदर्धमुपकल्पितम् ॥ २५
 ते च सर्वे द्विजश्रेष्ठा विष्टरेषु समन्ततः ।
 द्वैपायनाभ्यनुज्ञाता निषेदुर्विपुलौजसः ॥ २६

महाप्रज्ञा बुद्धिमती देवी धर्मार्थदर्शिनी ।
 आगमापायतत्त्वज्ञा कश्चिदेषा न शोचति ॥ ५
 कश्चित्कुन्ती च राजंस्त्वां शुश्रूषत्यनहंकृता ।
 या परित्यज्य स्वं पुत्रं गुरुशुश्रूषणे रता ॥ ६
 कश्चिदूर्ध्वसुतो राजा त्वया प्रत्यभिनन्दितः ।
 भीमार्जुनयमाश्चैव कश्चिदेतेऽपि सान्निताः ॥ ७
 कश्चिन्नन्दसि दृष्टैतान्कश्चित्ते निर्मलं मनः ।
 कश्चिच्च शुद्धभावोसि जातज्ञानो नराधिप ॥ ८
 एतद्वि त्रितयं श्रेष्ठं सर्वभूतेषु भारत ।

या परित्यज्य राज्यं स्वमिति क. घ. पाठः ॥ ६ ॥ त्रिंशो-
 ऽध्यायः ॥ ३० ॥

निर्वैरा महाराज सत्यमक्रोध एव च ॥ ९
 कश्चित्ते न च मोहोस्ति वनवासेन भारत ।
 स्वदत्ते वन्यमन्नं वा उपवासोपि वा भवेत् ॥ १०
 विदितं चापि राजेन्द्र विदुरस्य महात्मनः ।
 गमनं विधिनाऽनेन धर्मस्य सुमहात्मनः ॥ ११
 माण्डव्यशापादि स वै धर्मो विदुरतां गतः ।
 महाबुद्धिर्महायोगी महात्मा सुमहामनाः ॥ १२
 बृहस्पतिर्वा देवेषु शुक्रो वाऽप्यसुरेषु च ।
 न तथा बुद्धिसंपन्नो यथा स पुरुषर्षभः ॥ १३
 तपोबलव्ययं कृत्वा सुचिरात्संभृतं तदा ।
 माण्डव्येनर्विणा धर्मो ह्यभिभूतः सनातनः ॥ १४
 नियोगाद्ब्रह्मणः पूर्वं मया स्वेन बलेन च ।
 वैचित्रवीर्यके क्षेत्रे जातः स सुमहामतिः ॥ १५
 आता तव महाराज देवदेवः सनातनः ।
 धारणान्मनसा ध्यानाद्यं धर्मं कवयो विदुः ॥ १६
 सत्येन संवर्धयति यो दमेन शमेन च ।
 अहिंसया च दानेन तपसा च सनातनः ॥ १७

येन योगबलाज्जातः कुरुराजो युधिष्ठिरः ।
 धर्म इत्येष नृपते ब्राह्मेनाभितबुद्धिना ॥ १८
 यथा बहिर्यथा वायुर्यथाऽऽपः पृथिवी यथा ।
 यथाऽऽकाशं तथा धर्म इह चाग्नौ च स्थितः ॥ १९
 सर्वगश्चैव राजेन्द्र सर्वं व्याप्य भराचरम् ।
 दृश्यते देवदेवैः स सिद्धैर्निर्मुक्तकल्मषैः ॥ २०
 यो हि धर्मः स विदुरो विदुरो यः स पाण्डवः ।
 स एव राजन् दृश्यते पाण्डवः प्रेक्ष्यवत्स्थितः ॥ २१
 प्रविष्टः स महात्मानं आता ते बुद्धिसंमतः ।
 दृष्ट्वा महात्मा कौन्तेयं महायोगबलान्वितः ॥ २२
 त्वां चापि श्रेयसा बोध्ये न चिराद्भरतर्षभ ।
 संशयच्छेदनार्थाय प्राप्तं मां विद्धि पुत्रक ॥ २३
 न कृतं यैः पुरा कैश्चित्कर्म लोके महर्षिभिः ।
 आश्चर्यभूतं तपसः फलं तद्दर्शयामि वः ॥ २४
 किमिच्छसि महीपाल मत्तः प्राप्तुमभीप्सितम् ।
 द्रष्टुं स्पष्टमथ श्रोतुं तत्कर्तासि तवानघ ॥ २५

॥ इति श्रीमन्महाभारते आश्रमवासिकपर्वणि आश्रमवासपर्वणि त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३० ॥

॥ समाप्तं चाश्रमवासपर्व ॥ १ ॥

(अथ पुत्रदर्शनपर्व ॥ २ ॥)

एकत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३१ ॥

धृतराष्ट्राश्रमे आत्रादिभिः सैव्येन च सह मासमेकं निवसति युधिष्ठिरे कदाचन व्यासधृतराष्ट्री परिवार्य नारादादिभि-
 र्गान्धार्यादिभिः पाण्डवैश्च समुपवेशनम् ॥ १ ॥ तत्र गान्धार्या व्यासं प्रति धृतराष्ट्रस्य पुत्रदिदृक्षा निवेदने व्यासेन कुन्तीप्रति
 सदभीष्टनिवेदनचोदना ॥ २ ॥

जनमेजय उवाच ।
 वनवासं गते विप्र धृतराष्ट्रे महीपतौ ।
 सभार्ये नृपशार्दूले बध्वा कुन्त्या समन्विते ॥ १
 विदुरे चापि धर्मज्ञे धर्मराजं व्यपाश्रिते ।
 वसत्सु पाण्डुपुत्रेषु सर्वेष्वाम्रमण्डले ॥ २
 यत्तदाश्चर्यमिति वै करिष्यामीत्युवाच ह ।
 व्यासः परमतेजस्वी महर्षिस्तद्बदस्व मे ॥ ३
 वनवासे च कौरव्यः कियन्तं कालमच्युतः ।

युधिष्ठिरो नरपतिर्न्यवसत्सजनस्तदा ॥ ४
 किमाहाराद्य ते तत्र ससैन्या न्यवसन्नभ्यो ।
 सान्तःपुरा महात्मान एतदिच्छामि वेदितुम् ॥ ५
 वैशंपायन उवाच ।
 वनवासगतं राजन् धृतराष्ट्रं महीपतिम् ।
 युधिष्ठिरोऽभ्ययाद्द्रष्टुं ससैन्यो आतृभिः सह ॥ ६
 प्रथमे दिवसे चैवामापो मूलं फलं तथा ।
 भोजनं भूमिश्च यथा च तत्रासीद्भरतर्षभ ॥ ७

तेऽनुज्ञास्तास्तदा राजन्कुराजेन पाण्डवाः ।
 विविधान्यक्षपानानि शय्याथैवाभजन्वने ॥ ८
 मासमेकं विजहुस्ते ससैन्यान्तःपुरो बने ।
 अथ तत्रागमन्मासो यथोक्तं ते मयाऽनघ ॥ ९
 तथा च तेषां सर्वेषां कथाभिर्नृपसन्निधौ ।
 व्यासमन्वास्य तं राजन्नाजगुर्मुनयोऽपरे ॥ १०
 नारदः पर्वतथैव देवलश्च महातपाः ।
 विश्वावसुस्तुबुरुक्ष चित्रसेनश्च भारत ॥ ११
 तेषामपि यथान्यायं पूजां चके महातपाः ।
 धृतराष्ट्राभ्यनुज्ञातः कुरुराजो युधिष्ठिरः ॥ १२
 निषेदुस्ते ततः सर्वे पूजां प्राप्य युधिष्ठिरात् ।
 आसनेषु च पुण्येषु बहिर्गणेषु वरेषु च ॥ १३
 तेषु तत्रोपविष्टेषु स तु राजा महामतिः ।
 पाण्डुपुत्रैः परिवृतो निषाद कुरूद्रह ॥ १४
 गान्धारी चैव कुन्ती च द्रौपदी सात्वती तथा ।
 स्त्रियश्चान्यास्तथाऽन्याभिः सहोपविशुस्ततः ॥ १५
 तेषां तत्र कथा दिव्या धर्मिष्ठाश्चामवष्टप ।
 राजर्षीणां पुराणानां देवासुरविमिश्रिताः ॥ १६
 ततः कथान्ते व्यासस्तं प्रज्ञाचक्षुषमीश्वरम् ।
 प्रोवाच वदतांश्रेष्ठः पुनरेव स तद्वचः ॥ १७
 प्रीयमाणो महातेजाः सर्ववेदविदांवरः ।
 विदितं मम राजेन्द्र यत्ते हृदि विवक्षितम् ॥ १८
 दद्यमानस्य शोकेन तत्र पुत्रकृतेन वै ।
 गान्धार्याश्चैव यदुःखं हृदि तिष्ठति नित्यदा ॥ १९
 कुन्त्याश्च यन्महाराज द्रौपद्याश्च हृदि स्थितम् ।
 यच्च धारयते तीव्रं दुःखं पुत्रविनाशजम् ।
 सुभद्रा कृष्णभगिनी तच्चापि विदितं मम ॥ २०
 श्रुत्वा समागममिमं सर्वेषां वस्ततो नृप ।
 संशयच्छेदनार्थाय प्राप्तः कौरवमन्दन ॥ २१
 इमे च देवगन्धर्वाः सर्वे चेमे महर्षयः ।
 पश्यन्तु तपसो वीर्यमघ मे चिरसंभृतम् ॥ २२
 तदुच्यतां महाप्राज्ञ कं कामं प्रददामि ते ।
 प्रवणोसि वरं दातुं पश्य मे तपसो बलम् ॥ २३

एवमुक्तः स राजेन्द्रो व्यासेनामितबुद्धिना ।
 मुहूर्तमिव संचिन्त्य वचनायोपचक्रमे ॥ २४
 धन्योऽस्यसुगृहीतश्च सफलं जीवितं च मे ।
 यन्मे समागमोऽद्येह भवद्भिः सह साधुभिः ॥ २५
 अद्य चाप्यवगच्छामि गतिमिष्टामिहात्मनः ।
 ब्रह्मकल्पैर्मवद्भिर्यत्समेतोऽहं तपोधनाः ॥ २६
 दर्शनादेव भवतां पृतोऽहं नात्र संशयः ।
 विद्यते न भयं चापि परलोके समानघाः ॥ २७
 किंतु तस्य सुदुर्बुद्धेर्मन्दस्यापनयैर्मृशम् ।
 दूयते मे मनो नित्यं खरतः पुत्रगृद्धिनः ॥ २८
 अयापाः पाण्डवा येन निकृताः पापबुद्धिना ।
 घातिता पृथिवी येन सहया सनरदिषा ॥ २९
 राजानश्च महात्मानो नानाजनपदेश्वराः ।
 आगम्य मम पुत्रार्थे सर्वे मृत्युवशं गताः ॥ ३०
 ये ते पितृंश्च दारांश्च भाणांश्च मनसः प्रियान् ।
 परित्यज्य गताः शूराः श्रेतराजनिवेशनम् ॥ ३१
 का नु तेषां गतिर्ब्रह्मन्मित्रार्थे ये हता मृगे ।
 तथैव पुत्रपौत्राणां मम ये निहता युधि ॥ ३२
 दूयते मे मनोऽभीक्ष्णं घातयित्वा महाबलम् ।
 मीष्मं शान्तनवं दृढं द्रोणं च द्विजसत्तमम् ॥ ३३
 मम पुत्रेण मूढेन पापेनाकृतबुद्धिना ।
 क्षयं नीतं कुलं दीप्तं पृथिवीराज्यमिच्छता ॥ ३४
 एते मदर्थे पुत्रांश्च दारांश्च मनसः प्रियान् ।
 भोगांश्च विविधांस्तात इष्टापूर्तास्तथैव च ।
 परित्यज्य गताः शूराः श्रेतराजनिवेशनम् ॥ ३५
 एतत्सर्वमनुस्मृत्य दद्यमानो दिवानिशम् ।
 न शान्तिमधिगच्छामि दुःस्वशोकसमाहतः ॥ ३६
 इति मे चिन्तयानस्य पितः शान्तिर्न विद्यते ॥ ३७
 वैशंपायन उवाच ।
 तच्छ्रुत्वा विविधं तस्य राजर्षेः परिदेवितम् ।
 पुनर्नवीकृतः शोको गान्धार्या जनमेजय ॥ ३८
 कुन्त्या द्रुपदपुत्र्याश्च सुभद्रायास्तथैव च ।
 तासां च वरनारीणां वधूनां कौरवस्य ह ॥ ३९
 पुत्रशोकसमाविष्टा गान्धारी त्विदमब्रवीत् ।

श्वशुरं बद्धनयना देवी प्राञ्जलिरुत्थिता ॥ ४०
 लोकान्तरगतान्पुत्रानयं काङ्क्षति मानद ।
 तच्चास्य मानसं ज्ञातं भगवंस्तपसा त्वया ॥ ४१
 षोडशेमानि वर्षाणि गतानि मुनिपुङ्गव ।
 अस्य राज्ञो हतान्पुत्राञ्शोचतो न शमो विभो ॥ ४२
 पुत्रशोकसमाविष्टो निःश्वसन्शेष भूमिपः ।
 न शेते वसतीः सर्वा हृतराष्ट्रो महामुने ॥ ४३
 लोकानन्यान्समर्थोसि स्रष्टुं सर्वास्तपोबलात् ।
 किमु लोकान्तरगतान्नाज्ञो दर्शयितुं सुतान् ॥ ४४
 इयं च द्रौपदी कृष्णा हतज्ञातिसुता भृशम् ।
 शोचत्यतीव सर्वासां सुषाणां दयिता सुषा ॥ ४५
 तथा कृष्णस्य भगिनी सुभद्रा भद्रभाषिणी ।
 सौमद्रवधसंतप्ता भृशं शोचति भामिनी ॥ ४६
 इयं च भूरिश्रवसो भार्या परमसंमता ।
 भर्तृव्यसनशोकार्ता भृशं शोचति भामिनी ॥ ४७
 यस्यास्तु श्वशुरो धीमान्बाह्लिकः स कुरुद्रहः ।
 निहतः सोमदत्तश्च पित्रा सह महारणे ॥ ४८

॥ इति श्रीमन्महाभारते आश्रमवासिकपर्वणि पुत्रदर्शनपर्वणि एकत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३१ ॥

त्रात्रिंशोऽध्यायः ॥ ३२ ॥

कुन्त्या व्यासं प्रति स्वस्मिन्दुर्वासः प्रसादेन सूर्यात्कर्णस्रोतपत्तिकथनपूर्वकं स्वस्य रुद्धिदक्षामिवेदवत् ॥ १ ॥ व्यासेन कुन्तीं प्रति हेवृपन्यासेन तत्प्रयुक्तदोषाङ्गाभिरसनम् ॥ २ ॥

कुन्त्युवाच ।
 मगवञ्श्वशुरो मेऽसि दैवतस्यापि दैवतम् ।
 स मे देवातिदेवस्त्वं शृणु सत्यां गिरं मम ॥ १
 तपस्वी कोपनो विभो दुर्वासा नाम मे पितुः ।
 भिक्षामुपागतो भोक्तुं तमहं पर्यतोषयम् ॥ २
 शौचेन त्वागसस्त्यागैः शुद्धेन मनसा तथा ।
 कोपस्थानेष्वपि महत्सकुप्यन्न कदाचन ॥ ३
 स ग्रीतो वरदो मेऽभूत्कृतकृत्यो महामुनिः ।
 अवश्यं ते ग्रहीतव्यमिति मां सोऽब्रवीद्वचः ॥ ४
 ततः शपभयादिप्रमवोचं पुनरेव तम् ।

मामुपास्ते भार्याशतं रोदनं कुर्वन् मामेव परिचार्य तिष्ठतीत्यर्थः ॥ ५० ॥ एकत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३१ ॥

आश्रमः ५

श्रीमतोस्य महाबुद्धेः संग्रामेष्वपलायिनः ।
 पुत्रस्य ते पुत्रशतं निहतं यद्राणाजिरे ॥ ४९
 तस्य भार्याशतमिदं दुःखशोकसमाहतम् ।
 पुनःपुनर्वर्धयानं शोकं राज्ञो ममैव च ।
 हताहारेण महता मामुपास्ते महामुने ॥ ५०
 ये च शूरा महात्मानः श्वशुरा मे महारथाः ।
 सोमदत्तप्रभृतयः का नु तेषां गतिः प्रभो ॥ ५१
 तव प्रसादाद्भगवन्विशोकोऽयं महीपतिः ।
 कुर्यात्कालमहं चैयं वधूस्तव महामुने ॥ ५२
 इत्युक्तवत्यां गान्धार्या कुन्ती व्रतकृशानना ।
 प्रच्छन्नजातं पुत्रं तं सस्मारादित्यसभिभम् ॥ ५३
 तामृषिर्वरदो व्यासो दूरश्रवणदर्शनः ।
 अपश्यदुःखितां देवीं मातरं सव्यसाचिनः ॥ ५४
 तामुवाच ततो व्यासो यत्ते कार्यं विवक्षितम् ।
 तद्ब्रूहि त्वं महाभागे यत्ते मनसि वर्तते ॥ ५५
 श्वशुराय ततः कुन्ती प्रणम्य शिरसा तदा ।
 उवाच वाक्यं सग्रीवा विवृण्वाना पुरातनम् ॥ ५६

पुत्रदर्शनपर्वणि एकत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३१ ॥

एवमस्त्विति च ग्राह पुनरेव स मे द्विजः ॥ ५
 धर्मस्य जननी भद्रे भवित्री त्वं शुभानने ।
 वशे स्थास्यन्ति ते देवा यांस्त्वमावाहयिष्यसि ६
 इत्युपत्वाऽन्तर्हितो विप्रस्ततोऽहं विमिताऽभवम् ।
 न च सर्वास्ववस्थासु स्मृतिर्मे विप्रगच्छति ॥ ७
 अथ हर्म्यतलस्थाऽहं रविमुद्यन्तमीक्षती ।
 संस्मृत्य तद्वेषैर्वाक्यं स्पृहयन्ती दिवाकरम् ॥ ८
 स्थिताऽहं बालभावेन तत्र दोषमबुद्धयती ।
 अथ देवः सहस्रांशुर्मत्समीपगतोऽभवत् ॥ ९
 द्विधा कृत्वाऽऽत्मनो देहं भूमौ च गगनेऽपि च ।

आगसस्त्यागैरपराधलागैः ॥ ३ ॥

तताप लोकानेकेन द्वितीयेनागमत्स माम् ॥१०
 स मामुवाच वेपन्तीं वरं मत्तो वृणीष्व ह ।
 गम्यतामिति तं चाहं प्रणम्य शिरसाऽवदम् ॥११
 स मामुवाच तिग्मांशुर्दृष्ट्वाऽऽह्वानं न मे क्षमम् ।
 घक्ष्यामि त्वां च विप्रं च येन दत्तो वरस्तव ॥१२
 तमहं रक्षती विप्रं शापादनपकारिणम् ।
 पुत्रो मे त्वत्समो देव भवेदिति ततोऽब्रवम् ॥१३
 ततो मां तेजसाऽऽविश्य मोहयित्वा च भानुमान् ।
 उवाच भविता पुत्रस्तवेत्यभ्यगमदिवम् ॥ १४
 ततोऽहमन्तर्भवने पितुश्चित्तानुरक्षिणी ।
 शूढोत्पन्नं सुतं बालं जले कर्णमवाप्तुजम् ॥ १५
 नूनं तस्यैव देवस्य प्रसादात्पुनरेव तु ।
 कन्याऽहमभवं विप्र यथा ग्राह स मामृषिः ॥१६
 स मया मूढया पुत्रो ज्ञायमानोऽप्युपेक्षितः ।
 दत्तां दहति विप्रर्षे यथा सुविदितं तव ॥ १७

॥ इति श्रीमन्महाभारते आश्रमवातिकपर्वणि पुत्रदर्शनपर्वणि द्वाविंशोऽध्यायः ॥ ३२ ॥

अथस्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३३ ॥

इत्युत्तेन गान्धारीप्रति समरदत्तानां दुर्योधनादीनां सर्वेषां राज्ञी प्रदर्शनप्रतिज्ञानपूर्वकं धृतराष्ट्रादीनां विशिष्य गन्धर्वा-
 णस्तत्कथनम् ॥ १ ॥ धृतराष्ट्रादिभिर्व्यासवचनाद्भ्रातादीरमेव बन्धुदर्शनीत्युक्त्येन कृच्छ्रादहर्षापनम् ॥ २ ॥

व्यास उवाच ।
 भद्रे द्रक्ष्यसि गान्धारि पुत्रान्भ्रातृन्स्वकान्गणान् ।
 बधून् पतिभिः सार्धं निशि सुप्तोत्थिता इव ॥ १
 कर्णं द्रक्ष्यति कुन्ती च सौभद्रं चापि यादवी ।
 द्रौपदी यश्चपुत्राश्च पितृन्भ्रातृस्तथैव च ॥ २
 पूर्वमेवैष हृदये व्यवसायोऽभवन्मम ।
 यदाऽसि चोदितो राज्ञा भवत्या पृथगैव च ॥ ३
 न ते शोच्या महात्मानः सर्व एव नरर्षभाः ।
 क्षत्रधर्मपराः सन्तस्तथा हि निधनं गताः ॥ ४
 भवितव्यमदृश्यं तत्सुरकार्यमनिन्दिते ।
 अवतेरुस्ततः सर्वे देवा भागैर्महीतलम् ॥ ५
 गन्धर्वाप्सरसश्चैव पिशाचा गुह्यराक्षसाः ।
 तथा पुण्यजनाश्चैव सिद्धा देवर्षयोपि च ॥ ६

संघर्षेण रत्ना ॥ ३३ ॥

देवाश्च दानवाश्चैव तथा देवर्षयोऽमलाः ।
 त एते निधनं प्राप्ताः कुरुक्षेत्रे रणाजिरे ॥ ७
 गन्धर्वराजो यो धीमान्धृतराष्ट्र इति श्रुतः ।
 स एव मानुषे लोके धृतराष्ट्रः पतिस्तव ॥ ८
 पाण्डुं मरुद्गणाद्विद्धि विशिष्टतममच्युतम् ।
 धर्मस्यांशोऽभवत्क्षत्ता राजा चैव युधिष्ठिरः ॥ ९
 कर्लि दुर्योधनं विद्धि शकुनिं द्रापरं नृपम् ।
 दुःशासनादीन्विद्धि त्वं राक्षसान्शुभदर्शने ॥ १०
 मरुद्गणाद्भीमसेनं बलवन्तमरिंदमम् ।
 विद्धि त्वं ■ नरमृषिमिमं पार्थ धनंजयम् ।
 नारायणं हृषीकेशमश्विनौ यमजौ तथा ॥ ११
 द्विधा कृत्वाऽऽत्मनो देहमादित्यं तपतां वरम् ।
 लोकांश्च तापयानं वै कर्णं विद्धि पृथास्तुतम् ॥ १२

द्वाविंशोऽध्यायः ॥ ३३ ॥

यः स वैरार्थमुद्धतः संघर्षजननस्तथा ।
 तं कर्णं विद्धि कल्याणि भास्करं शुभदर्शने ॥ १३
 यश्च पाण्डवदामादो हतः पद्मिर्महारथैः ।
 स सोम इह सौभद्रो योगादेवाभवद्विधा ॥ १४
 द्रौपद्या सह संभूतं धृष्टद्युम्नं च पावकात् ।
 अग्नेर्भागं शुभं विद्धि राक्षसं तु शिखण्डिनम् ॥ १५
 द्रोणं बृहस्पतेर्भागं विद्धि द्रौणिं च रुद्रजम् ।
 गात्रेभ्यो वसुवीर्येण देवो मानुषतां गतः ॥ १६
 एवमेते महाप्रेत्रे देवा मानुष्यमेत्य हि ।
 ततः पुनर्गताः स्वर्गं कृते कर्मणि शोभने ॥ १७
 यश्च वै हृदि सर्वेषां दुःखमेतच्चिरं स्थितम् ।
 तदद्य व्यपनेभ्यामि परलोककृताद्भयात् ॥ १८
 सर्वे भवन्तो गच्छन्तु नदीं भागीरथीं प्रति ।
 तत्र द्रक्ष्यथ तान्सर्वान्ये हतास्तत्र संयुगे ॥ १९

॥ इति श्रीमन्महाभारते आश्रमवासिकपर्वणि पुत्रदर्शनपर्वणि त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३३ ॥

चतुस्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३४ ॥

व्यासेन निशायां गङ्गाजलावगाहनेन समाह्वये पुरा सभरतिहृतैः कुरुपाण्डवोभयपक्षीयैः सर्वैः स्वस्वाभरणानुषवाहना-
 दिभिः सह सलिलातुङ्गस्य तीतोत्तरणम् ॥ १ ॥ धृतराष्ट्रेण व्यासप्रसादकन्धदिन्यचक्षुषा दुर्योधनादीनां सर्वेषामवलोक-
 नम् ॥ २ ॥

वैशंपायन उवाच ।
 ततो निशायां प्राप्तायां कृतसायादिकक्रियाः ।
 व्यासमभ्यगमन्सर्वे ये तत्रासन्समागताः ॥ १
 धृतराष्ट्रस्तु धर्मात्मा पाण्डवैः सहितस्तदा ।
 शुचिरेकमनाः सार्धमृषिभिस्तैरुपाविशत् ॥ २
 गान्धार्या सह नार्यस्तु सहिताः समुपाविशन् ।
 पौरजानपदश्चापि जनः सर्वो यथा वयः ॥ ३
 ततो व्यासो महातेजः पुण्यं भागीरथीजलम् ।
 अवतीर्थाजुहावाथ सर्वलोकान्महाधुनिः ॥ ४
 पाण्डवानां च ये योधाः कौरवाणां च सर्वशः ।
 राजानश्च महाभागा नानादेशनिवासिनः ।
 'प्रतीक्ष्य तस्थुस्ते सर्वे तेषामागमनं प्रति ॥' ५
 ततः सुतमुलः शब्दो जलान्ते जनमेजय ।

वैशंपायन उवाच ।
 इति व्यासस्य वचनं श्रुत्वा सर्वो जनस्तदा ।
 महता सिंहनादेन गङ्गामभिमुखो ययौ ॥ २०
 धृतराष्ट्रश्च सामात्यः प्रययौ सह पाण्डवैः ।
 सहितो मुनिशार्दूलैर्गन्धर्वैश्च समागतैः ॥ २१
 ततो गङ्गां समासाद्य क्रमेण स जनार्णवः ।
 निवासमकरोत्सर्वो यथाप्रीति यथासुखम् ॥ २२
 राजा च पाण्डवैः सार्धमिष्टे देशे सहासुगः ।
 निवासमकरोद्धीमान्सस्त्रीवृद्धपुरःसरः ॥ २३
 जगाम तदहश्चापि तेषां वर्षशतं यथा ।
 निशां प्रतीक्षमाणानां दिदक्षूणां मृताक्षुषान् ॥ २४
 अथ पुण्यं गिरिवरमस्तमभ्यगमद्रविः ।
 ततः कृताभिषेकास्ते नैशं कर्म समाचरन् ॥ २५

प्रादुरासीद्यथायोगं कुरुपाण्डवसेनयोः ॥ ६
 ततस्ते पार्थिवाः सर्वे भीष्मद्रोणपुरोगमाः ।
 ससैन्याः सलिलाचसात्समुत्तस्थुः सहस्रशः ॥ ७
 विराटकुपदौ चैव सहपुत्रौ ससैनिकौ ।
 द्रौपदेयाश्च सौभद्रो राक्षसश्च घटोत्कचः ॥ ८
 कर्णदुर्योधनौ चैव शकुनिश्च महारथः ।
 दुःशासनादयश्चैव धार्तराष्ट्रा महाबलाः ॥ ९
 जारासन्धिर्भगदत्तो जलसन्धश्च वीर्यवान् ।
 भूरिश्रवाः शलः शल्यो वृषसेनश्च सानुजः ॥ १०
 लक्ष्मणो राजपुत्रश्च धृष्टद्युम्नस्सहात्मजः ।
 शिखण्डिपुत्राः सर्वे च धृष्टकेतुश्च सानुजः ॥ ११
 अचलो वृषकक्षैव राक्षसश्चाप्यलायुधः ।
 बाह्लिकः सोमदत्तश्च चेकितानश्च पार्थिवः ॥ १२

रहिते समुपाविशन् इति क. पाठः ॥ ३ ॥ प्रादुरासी-

यथापूर्वं इति झ. पाठः ॥ ६ ॥ चतुस्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३४ ॥

एते चान्ये च बहवो बहुत्वाद्ये न कीर्तिताः ।
 सर्वे भासुरदेहास्ते समुत्तस्थुर्जलात्ततः ॥ १३
 यस्य वीरस्य यो वेषो यो ध्वजो यश्च वाहनम् ।
 यद्गर्भं यत्प्रहरणं तेन तेन स दृश्यते ॥ १४
 दिव्यांबरधराः सर्वे सर्वे आजिष्णुकुण्डलाः ।
 निर्वैरा निरहंकारा विगतक्रोधमत्सराः ॥ १५
 गन्धर्वैरुपगीयन्तः स्तूयमानाश्च बन्दिभिः ।
 दिव्यमाल्यस्रजोपेतास्तथा दिव्याप्सररोहताः ॥ १६
 धृतराष्ट्रस्य च तदा दिव्यं चक्षुर्नराधिप ।

मुनिः सत्यवतीपुत्रः प्रीतः प्रादात्तपोबलात् ॥ १७
 दिव्यज्ञानबलोपेता गान्धारी च यशस्विनी ।
 ददर्श पुत्रांस्तान्सर्वान्ये चान्येऽपि मृधे हताः ॥ १८
 तदद्भुतमचिन्त्यं च सुमहद्गोमहर्षणम् ।
 विस्मितः स जनः सर्वो ददर्शानिमिषेक्षणः ॥ १९
 तदुत्सवमहोदयं दृष्टनारीनराकुलम् ।
 आश्चर्यभूतं ददृशे चित्रं पटगतं यथा ॥ २०
 धृतराष्ट्रस्तु तान्सर्वान्पश्यन्दिद्व्येन चक्षुषा ।
 समुदे भरतश्रेष्ठ प्रसादात्तस्य वै मुनेः ॥ २१

॥ इति श्रीमन्महाभारते आश्रमवासिकपर्वणि पुत्रदर्शनपर्वणि चतुर्विंशोऽध्यायः ॥ ३४ ॥

पञ्चत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३५ ॥

धृतराष्ट्रमुचिष्ठिरादिभिर्भ्यामप्रसादोन्नीचि तैर्हन्तपूर्वबन्धुभिः सह सैन्धवादिना यावद्वात्रिसुखविहरणम् ॥ १ ॥

वैशंपायन उवाच ।
 ततस्ते पुरुषश्रेष्ठाः समाजग्मुः परस्परम् ।
 विगतक्रोधमत्सर्याः सर्वे विगतकल्मषाः ॥ १
 विधिं परममास्थाय ब्रह्मर्षिविहितं शुभम् ।
 संहृष्टमनसः सर्वे देवलोक इवामराः ॥ २
 पुत्रः पित्रा च मात्रा च भार्याश्च पतिभिः सह ।
 आश्रा आता सखा चैव सख्या राजन्समागताः ॥ ३
 पाण्डवास्तु महेष्वासं कर्णं सौभद्रमेव च ।
 संप्रहर्षात्समाजग्मुर्द्रौपदेयाश्च सर्वशः ॥ ४
 ततस्ते प्रीयमाणा वै कर्णेन सह पाण्डवाः ।
 समेत्य पृथिवीपाल सौहृदे च स्थिताऽभवन् ॥ ५
 परस्परं समागम्य योधास्ते भरतर्षभ ।
 मुनेः प्रसादात्ते ह्येवं क्षत्रिया नष्टमन्यवः ॥ ६
 असौहृदं परित्यज्य सौहृदे पर्यवस्थिताः ।
 एवं समागताः सर्वे गुरुभिर्बान्धवैः सह ॥ ७
 पुत्रैश्च पुरुषव्याघ्राः कुरवोऽन्ये च पार्थिवाः ।
 तां रात्रिमखिलामेवं विहृत्य प्रीतमानसाः ॥ ८
 मेनिरे परितोषेण नृपाः स्वर्गसदो यथा ।
 नात्र शोको भयं त्रासो नारतिर्नायशोऽभवत् ॥ ९
 परस्परं समागम्य योधानां भरतर्षभ ।
 समागतास्ताः पितृभिर्भ्रातृभिः पतिभिः सुतैः ।

मुदं परमिकां प्राप्य नार्यो दुःखमथात्यजन् ॥ १०
 'देवलोकं गता ये च ये च ब्रह्मसदो गताः ।
 ये चापि वारुणं लोकं ये च गोलोकमाभिताः ॥ ११
 तथा वैवस्वतं लोकं ये च यक्षानुपागताः ।
 राक्षसांश्च पिशाचांश्च कुरुंश्चापि तथोत्तरान् ॥ १२
 विचित्राश्च गतीरन्ये ये प्राप्ताः कर्मभिर्नराः ।
 सर्वे ते तद्वयोरूपवेषास्तत्र समभ्ययुः ॥ १३
 एकां रात्रिं विहृत्यैवं ते वीरास्ताश्च योषितः ।
 आमह्यन्योन्यमाश्लिष्य ततो जग्मुर्यथागतं ॥ १४
 ततो विसर्जयामास लोकांस्तान्मुनिपुङ्गवः ।
 क्षणेनान्तर्हिताश्चैव प्रेक्षतामेव तेऽभवन् ॥ १५
 अवगाह्य महात्मानः पुण्यां भागीरथीं नदीम् ।
 सरथाः सध्वजाश्चैव खानि वेश्मानि भेजिरे ॥ १६
 देवलोकं ययुः केचित्केचिद्ब्रह्मसदस्तथा ।
 केचिच्च वारुणं लोकं केचित्कौबेरमामुवन् ॥ १७
 ततो वैवस्वतं लोकं केचिच्चैवामुवन्नृपाः ।
 राक्षसानां पिशाचानां केचिच्चाप्युत्तरान्कुरुन् ॥ १८
 विचित्रगतयः सर्वे यानवाप्यामरैः सह ।
 आजग्मुस्ते महात्मानः सवाहाः सपदानुगाः ॥ १९
 गतेषु तेषु सर्वेषु सलिलस्थो महामुनिः ।
 धर्मशीलो महातेजाः कुरुणां हितकृत्तदा ।

ततः प्रोवाच ताः सर्वाः क्षत्रिया निहतेश्वराः २०
 यायाः पतिकृताल्लोकानिच्छन्ति परमस्त्रियः ।
 ता जाह्नवीजलं क्षिप्रमवगाहन्त्वतन्द्रिताः ॥ २१
 ततस्तस्य वचः श्रुत्वा श्रद्धधाना वराङ्गनाः ।
 श्वशुरं समनुज्ञाप्य विविशुर्जाह्नवीजलम् ॥ २२
 विमुक्ता मानुषैर्देहेस्ततस्ता भर्तृभिः सह ।
 समाजग्मुस्तदा साध्यः सर्वा एव विशांपते ॥ २३
 एवं क्रमेण सर्वास्ताः शीलवत्यः पतिव्रताः ।
 प्रविश्य तोयं निर्मुक्ता जग्मुर्भर्तृसलोकताम् ॥ २४
 दिव्यरूपसमायुक्ता दिव्याभरणभूषिताः ।
 दिव्यमाल्यांबरधरा यथाऽऽसां पतयस्तथा ॥ २५
 ताः शीलगुणसंपन्ना विमानस्था गतकृमाः ।
 सर्वाः सर्वगुणोपेताः स्वस्थानं प्रतिपेदिरे ॥ २६
 यस्य यस्य तु यः कामस्तस्मिन्काले बभूव ह ।
 तंतं विसृष्टवान्व्यासो वरदो धर्मवत्सलः ॥ २७
 तच्छ्रुत्वा नरदेवानां पुनरागमनं नराः ।

जहृषुर्मुदिताश्वासमानादेशगता अपि ॥ २८
 'ते नष्टभयसंकल्पा नरा विगतकल्मषाः ।
 बभूवुः पौरवाः सर्वे तद्दृष्ट्वाऽऽश्चर्यमुत्तमम् ॥' २९
 प्रियैः समागमं तेषां यः सम्यक् शृणुयात्तरः ।
 प्रियाणि लभते नित्यमिह च प्रेत्य चैव सः ।
 इष्टवान्धनसंयोगमनायासमनामयम् ॥ ३०
 यथैतच्छ्रावयेद्विद्वान्विदुषो धर्मविचमः ।
 स यश्चः प्राप्नुयाल्लोके परत्र च शुभां गतिम् ॥ ३१
 स्वाध्याययुक्ता मनुजास्तपोयुक्ताश्च भारत ।
 साध्याचारा दमोपेता दाननिर्भूतकल्मषाः ॥ ३२
 ऋजवः शुचयः शान्ता हिंसानृतविवर्जिताः ।
 आस्तिकाः श्रद्धधानाश्च धृतिमन्तश्च मानवाः ।
 श्रुत्वाऽऽश्चर्यमिदं पर्वं ह्यवाप्स्यन्ति परां गतिम् ॥ ३३
 'पुनस्ते दर्शनं प्राप्ताः पुनश्च परिकीर्तिताः ।
 पुनःपुनः प्रयच्छन्ति शृण्वतामभयं सदा ॥' ३४

॥ इति श्रीमन्महाभारते आश्रमवासिकपर्वणि पुनर्दर्शनपर्वणि पञ्चविंशोऽध्यायः ॥ ३५ ॥

षट्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३६ ॥

लक्षदेहानामपि कुर्याण्डवपक्षीयाणां कथं पुनरागमनमिति जनमेजयप्रश्नस्य सोपपत्तिकमुत्तरदानम् ॥ १ ॥

सौतिरुवाच ।
 एतच्छ्रुत्वा नृपो विद्वान्दृष्टोऽभूज्जनमेजयः ।
 पितामहानां सर्वेषां गमनागमनं तदा ॥ १
 अब्रवीच्च मुदा युक्तः पुनरागमनं प्रति ।
 कथं नु त्यक्तदेहानां पुनस्तद्रूपदर्शनम् ॥ २
 इत्युक्तः स द्विजश्रेष्ठो व्यासशिष्यः प्रतापवान् ।
 प्रोवाच वदतांश्रेष्ठस्तं नृपं जनमेजयम् ॥ ३
 वैशंपायन उवाच ।
 अविप्रणाशः सर्वेषां कर्मणामिति निश्चयः ।
 कर्मजानि शरीराणि शरीराकृतयस्तथा ॥ ४
 महाभूतानि नित्यानि भूताधिपतिसंश्रयात् ।
 तेषां च नित्यसंवासो न विनाशो विद्युज्यताम् ५

अनाशया कृतं कर्म तस्य चेष्टः फलागमः ।
 आत्मा चैभिः समायुक्तः सुखदुःखमुपाश्रुते ॥ ६
 अविनाश्यस्तथा नित्यं क्षेत्रज्ञ इति निश्चयः ।
 भूतानामात्मभावो यो ध्रुवोसौ संविज्ञानताम् ॥ ७
 यावन्न क्षीयते कर्म तावत्तस्य स्वरूपता ।
 क्षीणकर्मा नरो लोके रूपान्पत्वमुपाश्रुते ॥ ८
 नानाभूतास्तथैकत्वं शरीरं प्राप्य संहताः ।
 भवन्ति ते तथा नित्याः पृथग्भावं विज्ञानताम् ॥ ९
 अश्वमेधश्रुतिश्रेयमश्वसंज्ञपनं प्रति ।
 लोकान्तरगता नित्यं प्राणा नित्या हि वाजिनः ॥
 अहं हितं वदाम्येतत्प्रियं चेच्च पाथिव ।
 देवयाना हि पन्थानः श्रुतास्ते यज्ञसंस्तरे ॥ ११

संज्ञपनं मारणम् ॥ १० ॥ नासौ मनादहंकारात् च नेति

विरागतामिति कं पाठः ॥ ११ ॥ षट्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३६ ॥

सुकृतो यत्र यज्ञस्ते तत्र देवा हितास्तव ।
यदा समन्विता देवाः पशूनां गमनेश्वराः ॥ १२
मतिमन्तश्च तेनेष्ट्वा नान्ये नित्या भवन्त्युत ।
नित्येऽस्मिन्पञ्चके वर्गे नित्ये चात्मनि पूरुषः ॥ १३
अस्य नाशं समायोगं यः पश्यति वृथामतिः ।
वियोगे शोचतेऽत्यर्थं स बाल इति मे मतिः ॥ १४
वियोगे दोषदर्शी यः संयोगं स विसर्जयेत् ।
असङ्गे संगमो नास्ति दुःखं भावि वियोगजम् ॥ १५

परापरज्ञस्त्वपरो नाभिमानादुदीक्षितः ।
अपरज्ञः परां बुद्धिं स्पृष्ट्वा मोहाद्विमुच्यते ॥ १६
अदर्शनादापतितः पुनश्चादर्शनं गतः ।
नाहं तं वेद्मि नासौ मां न मेऽस्ति विरागता ॥ १७
येनयेन शरीरेण करोत्ययमनीश्वरः ।
तेनतेन शरीरेण तदवश्यमुपाश्रुते ।
मानसं मनसाऽऽप्नोति शरीरं च शरीरवान् ॥ १८

॥ इति श्रीमन्महाभारते आश्रमवासिकपर्वणि पुत्रदर्शनपर्वणि षट्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३६ ॥

सप्तत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३७ ॥

जनमेजयेन परिश्रित्यदर्शने प्रार्थिते व्यासेन परिक्षितः क्षभीकमहर्षेः शृङ्गिणश्च प्रदर्शनम् ॥ १ ॥ जनमेजयेनावभृथ-
क्षानानभस्तमास्तिकपूजनपूर्वकं वैशंपायनमिति कथावलोचकधनप्रार्थना ॥ २ ॥

वैशंपायन उवाच ।
अदृष्ट्वा नृपः पुत्रान्दर्शनं प्रतिलब्धवान् ।
ऋषेः प्रसादात्पुत्राणां स्वरूपाणां कुरुद्वह ॥ १
स राजा राजधर्माश्च ब्रह्मोपनिषदं तथा ।
अवाप्तवाचरश्रेष्ठो बुद्धिनिश्चयमेव च ॥ २
विदुरश्च महाप्राज्ञो ययौ सिद्धिं तपोबलात् ।
धृतराष्ट्रः समासाद्य व्यासं चैव तपस्विनम् ॥ ३
जनमेजय उवाच ।
ममापि वरदो व्यासो दर्शयेत्पितरं यदि ।
तद्रूपवेषवयसं श्रद्धयां सर्वमेव तत् ॥ ४
प्रियं मे स्यात्कृतार्थश्च स्यामहं कृतनिश्चयः ।
प्रसादादपि सुख्यस्य मम कामः समृद्धयताम् ॥ ५
सौतिरुवाच ।
इत्युक्तवचने तस्मिन्नुपे व्यासः प्रतापवान् ।
प्रसादमकरोद्भीमानानयश्च परिक्षितम् ॥ ६
ततस्तद्रूपवयसमागतं नृपतिं दिवः ।
श्रीमन्तं पितरं राजा ददर्श स परीक्षितम् ॥ ७
क्षमीकं च महात्मानं पुत्रं तं चास्य शृङ्गिणम् ।
अमात्या ये च निहता राज्ञस्तांश्च ददर्श ह ॥ ८

ततः सोवभृथे राजा मुदितो जनमेजयः ।
पितरं स्नापयामास स्वयं सखौ च पार्थिवः ॥ ९
'परीक्षिदपि तत्रैव बभूव स तिरोहितः ।'
स्नात्वा स नृपतिर्विग्रमास्तीकमिदमब्रवीत् ।
यायावरकुलोत्पन्नं जरत्कारुसुतं तदा ॥ १०
आस्तीक विविधाश्रयौ यज्ञोऽयमिति मे मतिः ।
यदद्याथं पिता प्राप्तो मम शोकप्रणाशनः ॥ ११
आस्तीक उवाच ।
ऋषिर्द्वैपायनो यत्र पुराणस्तपसो निधिः ।
यज्ञे कुरुकुलश्रेष्ठ तस्य लोकावुभौ जितौ ॥ १२
श्रुतं विचित्रमाख्यानं त्वया पाण्डवनन्दन ।
सर्पाश्च भस्मसाक्षीता गताश्च पदवीं पितुः ॥ १३
कथंचित्तक्षको मुक्तः सत्यत्वात्तव पार्थिव ।
ऋषयः पूजिताः सर्वे मतिर्दृष्टा महात्मनः ॥ १४
प्राप्तः सुविपुलो धर्मः श्रुत्वा पापविनाशनम् ।
विमुक्तो हृदयग्रन्थिरुदारजनदर्शनात् ॥ १५
ये च पक्षधरा धर्मे सद्गुत्तरुचयश्च ये ।
यान्दृष्ट्वा हीयते पापं तेभ्यः कार्या नमस्क्रिया ॥ १६
सौतिरुवाच ।

स धृतराष्ट्रो राजा विदुरश्च सिद्धिं ययौ, इति द्वयोः संख्यः ।
तत्रापि विदुरस्तपोबलात् । धृतराष्ट्रो व्यासे समासावेति सं-

ख्यः ॥ २ ॥ पापविनाशनं इतिहासमिति शेषः ॥ १५ ॥
पक्षधराः पक्षस्थापकाः ॥ १६ ॥ सप्तत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३७ ॥

एतच्छ्रुत्वा द्विजश्रेष्ठास्त राजा जनमेजयः ।

पूजयामास तमृषिमनुमान्य पुनःपुनः ॥ १७

यप्रच्छ तमृषिं चापि वैशंपायनमच्युतम् ।

कथावशेषं धर्मज्ञो वनवासस्य सत्तम ॥ १८

॥ इति श्रीमन्महाभारते आश्रमवासिकपर्वणि पुत्रदर्शनपर्वणि सप्तत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३७ ॥

अष्टत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३८ ॥

धृतराष्ट्रेण पुत्रदर्शनानन्तरं युधिष्ठिरादिभिः सह पुनः स्वाश्रमं प्रत्यागमनम् ॥ १ ॥ व्यासेन धृतराष्ट्रं प्रति युधिष्ठिरादीनां नगरप्रस्थापनचोदना ॥ २ ॥ नगरं प्रति पुनरागमनमभिच्छतापि युधिष्ठिरेण धृतराष्ट्रस्य कुम्भीगान्धार्योश्च निदेशनिबन्धेन पुनः सर्वैः सह हास्तिनपुरं प्रत्यागमनम् ॥ ३ ॥

जनमेजय उवाच ।

दृष्ट्वा पुत्रांस्तथा पौत्रान्सानुबन्धाञ्जनाधिपः ।

धृतराष्ट्रः किमकरोद्राजा चैव युधिष्ठिरः ॥ १

वैशंपायन उवाच ।

तद्दृष्ट्वा महदाश्चर्यं पुत्राणां दर्शनं पुनः ।

वीतशोकः स राजर्षिः पुनराश्रममागमत् ॥ २

इतरस्तु जनः सर्वस्ते चैव परमर्षयः ।

प्रतिजम्बुर्षयाकामं धृतराष्ट्राभ्यनुज्ञया ॥ ३

पाण्डवास्तु महात्मानो लघुभूयिष्ठसैनिकाः ।

अनुजग्मुर्महात्मानं सदारस्तं महीपतिम् ॥ ४

तमाश्रमगतं धीमान्ब्रह्मर्षिलोकपूजितः ।

द्वैपायनोऽभ्युपागम्य राजानमिदमब्रवीत् ॥ ५

धृतराष्ट्र महाबाहो शृणु कौरवनन्दन ।

श्रुतास्ते ज्ञानवृद्धानामृषीणां पुण्यकर्मणाम् ॥ ६

अद्भुतमिदमवृद्धानां वेदवेदाङ्गवेदिनाम् ।

धर्मज्ञानां पुराणानां वदतां विविधाः कथाः ॥ ७

मा ख शोके मनः कार्षीर्दिष्टे न व्यथते बुधः ।

श्रुतं देवरहस्यं ते नारदादेवदर्शनात् ॥ ८

गतास्ते क्षत्रधर्मेण शस्त्रपूर्तां गतिं शुभाम् ।

यथा दृष्टास्त्वया पुत्रास्तथा कामविहारिणः ॥ ९

युधिष्ठिरः स्वयं धीमान्भवन्तमनुरुध्यते ।

सहितो भ्रातृभिः सर्वैः सदारः सखुहजनः ॥ १०

विसर्जयैनं यात्वेष स्वराज्यमनुशासताम् ।

मासः समधिकस्तेषामतीतो वसतां वने ॥ ११

एतद्वि नित्यं यत्नेन पदं रक्ष्यं नराधिप ।

बहुप्रत्यर्थिकं ह्येतद्राज्यं नाम कुरुवृह ॥ १२

इत्युक्तः कौरवो राजा व्यासेनामितबुद्धिना ।

युधिष्ठिरमथाहूय वाग्मी वचनमब्रवीत् ॥ १३

अजातशत्रो भद्रं ते शृणु मे भ्रातृभिः सह ।

त्वत्प्रसादान्महीपाल शोको नास्मान्प्रबाधते ॥ १४

रमे चाहं त्वया पुत्र पुरेव गजसाहये ।

नाथेनानुगतो विद्वन्निषेधे परिवर्तिना ॥ १५

मासं पुत्रफलं त्वत्तः प्रीतिर्मे परमा त्वयि ।

न मे मनुर्महाबाहो गम्यतां मा चिरं कथाः ॥ १६

भवन्तं चेह संप्रेक्ष्य तपो मे परिहीयते ।

उपयुक्तं शरीरं च त्वां दृष्ट्वा धारितं पुनः ॥ १७

मातरौ ते तथैवमे शीर्णपर्णकृताशने ।

मम तुल्यव्रते पुत्र न चिरं वर्तयेष्यतः ॥ १८

दुर्योधनप्रभृतयो दृष्ट्वा लोकान्तरं गताः ।

व्यासस्य तपसो वीर्योद्भवतश्च समागमात् ॥ १९

प्रयोजनं चिरं वृत्तं जीवितस्य ममानघ ।

उग्रं तपः समास्थायो त्वमनुज्ञातुमर्हसि ॥ २०

त्वय्यद्य पिण्डः कीर्तिश्च कुलं चेदं प्रतिष्ठितम् ।

श्रोवाऽद्य वा महाबाहो गम्यतां माचिरं कथाः ॥ २१

राजनीतिः सुबहुशः श्रुता ते भरतर्षभ ।

संदेष्टव्यं न पश्यामि कृतमेतावता विमो ॥ २२

वैशंपायन उवाच ।

इत्युक्तवचनं तं तु तपो राजानमब्रवीत् ।

न मामर्हसि धर्मज्ञ परित्यक्तमनागसम् ॥ २३

कामं गच्छन्तु मे सर्वे भ्रातरोऽनुचरास्तथा ।

भवन्तमहमन्विष्ये मातरौ च यत्नव्रतः ॥ २४

तमुवाचाथ गान्धारी मैवं पुत्र शृणुष्व च ।

बहवः प्रत्यर्थिनः प्रार्थयानाः शत्रवो यत्र तत् ॥ १२ ॥

नाथेन खया ॥ १५ ॥ अग्निष्ये सेविष्ये ॥ २४ ॥

त्वय्यधीनं कुरुकुलं पिण्डश्च श्वशुरस्य मे ॥ २५
 गम्यतां पुत्र पर्याप्तमेतावत्पूजिता वयम् ।
 राजा यदाह तत्कार्यं त्वया पुत्र पितुर्वचः ॥ २६
 वैशंपायन उवाच ।
 इत्युक्तः स तु गान्धारी कुन्तीमिदमभाषत ।
 स्नेहवाष्पाकुले नेत्रे परिमृज्य विनीतवत् ॥ २७
 विसर्जयति मां राजा गान्धारी च यशस्विनी ।
 मयल्यां बद्धचित्तस्तु कथं यास्यामि दुःखितः ॥ २८
 न चोत्सहे तपोविभ्रं कर्तुं ते धर्मचारिणि ।
 तपसो हि परं नास्ति तपसा विन्दते महत् ॥ २९
 ममापि न तथा राज्ञि राज्ये बुद्धिर्धिया पुरा ।
 तयस्तेवानुरक्तं मे मनः सर्वात्मना तथा ॥ ३०
 शून्येयं च मही कृत्स्ना न मे प्रीतिकरी शुभे ।
 बान्धवा नः परिक्षीणा बलं नो न यथा पुरा ॥ ३१
 पाञ्चालाः सुभृशं क्षीणाः कन्यामात्रावशेषिताः ।
 न तेषां कुलकर्तारं कंचित्पश्याम्यहं शुभे ॥ ३२
 सर्वे हि भस्मसानीतास्ते द्रोणेन रणाजिरे ।
 अवशिष्टाश्च निहता द्रोणपुत्रेण वै निशि ।
 वेदयश्चैव मत्स्याश्च दृष्टपूर्वास्तथैव नः ॥ ३३
 केवलं वृष्णिचक्रं च त्रासुदेवपरिग्रहात् ।
 यदृष्ट्वा स्थातुमिच्छामि धर्मार्थं नार्थहेतुतः ॥ ३४
 शिवेन पश्य नः सर्वान्दुर्लभं तव दर्शनम् ।
 भविष्यत्येव राजा हि तीव्रं चारप्स्यते तपः ॥ ३५
 एतच्छ्रुत्वा महाबाहुः सहदेवो युधांपतिः ।
 युधिष्ठिरमुवाचेदं बाण्ण्य्याकुललोचनः ॥ ३६
 नोत्सहेऽहं परित्यक्तुं मातरं भरतर्षभ ।
 प्रतियातु भवान्निष्प्रं तपस्तप्याम्यहं वने ॥ ३७
 इहैव शोषयिष्यामि तपसेदं कलेवरम् ।
 पादशुश्रूषणे रक्तो राज्ञो मात्रोस्तथाऽनयोः ॥ ३८
 तमुवाच ततः कुन्ती परिष्वज्य महाश्रुजम् ।

गम्यतां पुत्र मैवं त्वं वोचः कुरु वचो मम ॥ ३९
 आगमा वः शिवाः सन्तु स्वस्था भवत पुत्रकाः ।
 उपरोधो भवेदेवमसार्कं तपसः कृते ॥ ४०
 त्वत्स्नेहपाशबद्धा च हीयेयं तपसः परात् ।
 तस्मात्पुत्रक गच्छ त्वं शिष्टमल्पं च नः प्रभो ॥ ४१
 एवं संस्तभितं वाक्यैः कुन्त्या बहुविधैर्मनः ।
 सहदेवस्य राजेन्द्र राज्ञश्चैव विशेषतः ॥ ४२
 ते मात्रा समनुज्ञाता राज्ञा च कुरुपुत्रवाः ।
 अभिवाद्य कुरुश्रेष्ठमामन्त्रयितुमारभन् ॥ ४३
 युधिष्ठिर उवाच ।
 राज्यं प्रति गमिष्यामः शिवेन प्रतिनन्दिताः ।
 अनुज्ञातास्त्वया राजन्गमिष्यामो विकल्मषाः ॥ ४४
 एवमुक्तः स राजर्षिर्धर्मराज्ञा महात्मना ।
 अनुजज्ञे जयाशीर्भिः पूजयित्वा युधिष्ठिरम् ॥ ४५
 भीमं च बलिनां श्रेष्ठं सान्त्वयामास पार्थिवः ।
 स चास्य सम्यञ्चोधावी प्रत्यपद्यत वीर्यवान् ॥ ४६
 अर्जुनं च समाश्लिष्य यमौ च भरतर्षभौ ।
 अनुजज्ञे स कौरव्यः परिष्वज्याभिनन्द्य च ॥ ४७
 गान्धारी चाभ्यनुज्ञाताः कृतपादाभिवादानाः ।
 जनन्या समुपाघ्राताः परिष्वक्ताश्च ते नृपम् ॥ ४८
 चक्रुः प्रदक्षिणं सर्वे वत्सा इव निवारणे ।
 पुनः पुनर्निरीक्षन्तः प्रचक्रुस्ते प्रदक्षिणम् ॥ ४९
 द्रौपदीममुखाश्चैव सर्वाः कौरवयोषिताः ।
 न्यायतः श्वशुरे वृत्तिं प्रयुज्य प्रययुस्ततः ॥ ५०
 श्वश्रूभ्यां समनुज्ञाताः परिष्वज्याभिनन्दिताः ।
 संदिष्टाश्चेतिकर्तव्यं प्रययुर्भर्तृभिः सह ॥ ५१
 ततः प्रजज्ञे निनदः सूतानां युज्यतामिति ।
 उघ्राणां क्रोशतां चापि हयानां हेषतामपि ॥ ५२
 ततो युधिष्ठिरो राजा सदारः सहसैनिकः ।
 नगरं हास्तिनपुरं पुनरायात्सबान्धवः ॥ ५३

॥ इति श्रीमन्महाभारते आश्रमवासिकपर्वणि पुत्रदर्शनपर्वणि अष्टत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३८ ॥

॥ समाप्तं चेदं पुत्रदर्शनपर्व ॥ २ ॥

कथामात्रावशेषिता इति क. पाठः ॥ ३१ ॥ अविषही च
 राजा हीति क. पाठः ॥ ३५ ॥ श्वेयसः परादिति क. ड.
 पाठः । शिष्टमाधुरिति शेषः ॥ ४१ ॥ निवारणे स्तनपानादिति

शेषः ॥ ४५ ॥ तथैव द्रौपदी भद्रा पाण्डवजा मुजगेन्द्रजेति
 क. ठ. थ. पाठः ॥ ५० ॥ अष्टत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३८ ॥

(अथ नारदागमनपर्व ॥ ३ ॥)

एकोनचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ३९ ॥

कदाचन हास्तिनपुरमुपागतैन नारदेन पाण्डवात्म्येन दृष्टराष्ट्रादीनां स्वर्गप्राप्तिनिवेदनम् ॥ १ ॥ दृष्टराष्ट्रे गान्धारीकु-
न्तीसञ्जयैः सह गङ्गायामाहुत्य स्वाश्रममागच्छति सति मध्येमार्गे दावाग्निना तत्परिवेष्टनम् ॥ २ ॥ दृष्टराष्ट्रेण सञ्जयं
प्रत्यक्षितो दूरापसरणप्रेरणपूर्वकं कुन्तीगान्धारीभ्यां सह बन्धुी प्रवेशनम् ॥ ३ ॥ ततः सञ्जयेन हिमवत्पर्वतं प्रति
गमनम् ॥ ४ ॥

वैशंपायन उवाच ।

श्लेषु चोपनिषत्तेषु पाण्डवेषु यदृच्छया ।
देवर्षिर्नारदो राजन्नाजगाम युधिष्ठिरम् ॥ १
तमभ्यर्च्य महाबाहुः कुरुराजो युधिष्ठिरः ।
आसीनं परिविश्वस्तं प्रोवाच वदतावरः ॥ २
चिरात्तु नानुपश्यामि भगवन्तमुपस्थितम् ।
कच्चिचे कुशलं विप्र शुभं वा प्रत्युपस्थितम् ॥ ३
के देशाः परिदृष्टास्ते किं च कार्यं करोमि ते ।
तद्ब्रूहि द्विजमुख्यस्त्वं ह्यसाकं च प्रियोऽतिथिः ॥ ४
नारद उवाच ।

चिरदृष्टोसि मेऽत्येवमागतोऽहं तपोवनाद् ।
परिदृष्टानि तीर्थानि गङ्गा चैव मया नृप ॥ ५
युधिष्ठिर उवाच ।
वदन्ति पुरुषा मेऽद्य गङ्गातीरनिवासिनः ।
दृष्टराष्ट्रं महात्मानमास्थितं परमं तपः ॥ ६
अपि दृष्टस्त्वया तत्र कुशली स कुरुद्वहः ।
गान्धारी च पृथा चैव सूतपुत्रश्च संजयः ॥ ७
कथं च वर्तते चाद्य पिता मम स पार्थिवः ।
श्रोतुमिच्छामि भगवन् यदि दृष्टस्त्वया नृपः ॥ ८
नारद उवाच ।

स्थिरीभूय महाराज शृणु वृत्तं यथातथम् ।
यथाश्रुतं च दृष्टं च मया तस्मिन्तपोवने ॥ ९
वनवासनिष्ठेषु भवत्सु कुरुनन्दन ।
कुरुक्षेत्रात्पिता तुभ्यं गङ्गाद्वारं ययौ नृप ॥ १०
गान्धार्या सहितो धीमान्वध्वा कुन्त्या समन्वितः ।

संजयेन च सूतेन सायिहोत्रः सयाजकः ॥ ११
आतस्थे स तपस्तीव्रं पिता तव तपोधनः ।
अग्निं मुखे समाधाय वायुमध्वोऽभवन्मुनिः ॥ १२
वने स मुनिभिः सर्वैः पूज्यमानो महातपाः ।
त्वगस्त्रिमात्रशेषः स षण्मासानभवन्नृपः ॥ १३
गान्धारी तु जलाहारी कुन्ती मासोपवासिनी ।
संजयः षष्ठ्युक्तेन वर्तयामास भारत ॥ १४
अग्नींस्तु याजकास्तत्र जुहुवुर्विधिवत्प्रभो ।
दृश्यतोऽदृश्यतश्चैव वने तस्मिन्नृपस्य वै ॥ १५
अनिकेतोऽथ राजा स बभूव वनशोचरः ।
ते चापि सहिते देव्यौ संजयश्च तमन्वयुः ॥ १६
संजयो नृपतेर्नेता समेषु विषमेषु च ।
गान्धार्याश्च पृथा चैव चक्षुरासीदनिन्दिता ॥ १७
ततः कदाचिद्गङ्गायाः कच्छे स नृपसत्तमः ।
गङ्गायामाहुतो धीमानाश्रमाभिमुखो ययौ ॥ १८
अथ वायुः समुद्भूतो दावाग्निरभवन्महान् ।
ददाह तद्वनं सर्वं परिगृह्य समन्ततः ॥ १९
दहत्सु मृगयूथेषु द्विजिह्वेषु समन्ततः ।
वराहाणां च यूथेषु संश्रयत्सु जलाशयान् ॥ २०
संप्रदीप्ते वने तस्मिन्प्राप्ते व्यसन उत्तमे ।
निराहारतया राजा मन्दप्राणविचेष्टितः ।
असमर्थोऽपसरणे सुकृशे मातरौ च ते ॥ २१
ततः स नृपतिर्दृष्ट्वा वह्निमायान्तमन्तिकान् ।
इदमाह ततः सूतं संजयं जयतावरः ॥ २२
गच्छ संजय यत्राग्निर्न त्वां दहति कर्हिचित् ।

इति । पश्यन्तमपश्यन्तं जानाद्वेत्स्यैः । नियमेन साभिज्या-
भावाद् ॥ १५ ॥

द्विषोपनिषत्तेष्विति झ. पाठः ॥ १ ॥ मे मयाऽतिचिरं
दृष्टोऽसीत्यर्थः ॥ ५ ॥ मुखे पिण्डान्समाधायेति क. ट. पाठः ।
धीर्मां मुखे समाधायेति झ. पाठः ॥ १२ ॥ दृश्यतोऽदृश्यतः
आश्रम० ६

वयमत्राग्निना युक्ता गमिष्यामः परां गतिम् ॥ २३
 तमुवाच किलोद्विग्नः संजयो वदतांवरः ।
 राजन्मृत्युरनिष्टोऽयं भविता ते वृथाऽग्निना ॥ २४
 न चोपायं प्रपश्यामि मोक्षणे जातवेदसः ।
 यदत्रानन्तरं कार्यं तद्भवान्वक्तुमर्हति ॥ २५
 इत्युक्तः संजयेनेदं पुनराह स पार्थिवः ।
 नैव मृत्युरनिष्टो नो निःसृतानां गृहात्स्वयम् ॥ २६
 जलमग्निस्तथा वायुरथवाऽपि विकर्षणम् ।
 तापसानां प्रशस्यं ते गच्छ संजय माचिरम् ॥ २७
 इत्युक्त्वा संजयं राजा समाधाय मनस्तथा ।
 प्राञ्चुस्वः सह गान्धार्या कुन्त्या चोपाविशचदा ॥
 संजयस्तं तथा दृष्ट्वा प्रदक्षिणमथाकरोत् ।
 उवाच चैनं मेधावी युक्तात्मानमिति प्रभो ॥ २९
 ऋषिपुत्रो मनीषी स राजा चक्रेऽस्य तद्वचः ।
 सन्निरुध्येन्द्रियग्राममासीत्काष्ठोपमस्तदा ॥ ३०
 गान्धारी च महाभागा जननी च पृथा तव ।
 दावाग्निना समायुक्ते स च राजा पिता तव ॥ ३१
 संजयस्तु महाप्राज्ञस्तस्मादावादमुच्यत ।
 गङ्गाकूले मया दृष्टस्तापसैः परिवारितः ॥ ३२
 स तानामग्नये तेजस्वी निवेद्यैतच्च सर्वशः ।
 प्रययौ संजयो धीमान्हिमवन्तं महीधरम् ॥ ३३
 एवं स निधनं प्राप्तः कुरुराजो महामनाः ।
 गान्धारी च पृथा चैव जनन्यौ ते विशांपते ॥ ३४

॥ इति श्रीमन्महाभारते आश्रमवासिकपर्वणि नारदागमनपर्वणि एकोनचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ३९ ॥

चत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४० ॥

युधिष्ठिरेण क्षत्रराष्ट्रादिनिधनश्रवणेन आरुभिः सह सकर्षणं परिवेदनपूर्वकं सतिसंस्कृतसौ सेपां वृथाग्निना दाहं प्रत्य-
 श्शोचनम् ॥ १ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

तथा महात्मनस्तस्य तपस्पुत्रे च तस्त्पुत्रः ।
 अनाथस्येव निधनं तिष्ठत्स्वस्मासु बन्धुषु ॥ १
 दुर्विज्ञेया गतिर्ब्रह्मन्पुरुषाणां मतिर्मम ।
 यत्र वैचित्रवीर्योसौ दग्ध एवं वनाग्निना ॥ २

विकर्षणं जनवानम् ॥ २५ ॥ ऋषिपुत्रो व्यासपुत्र इति श्लो-

यदृच्छयाऽनुव्रजता मया राज्ञः कलेवरम् ।
 तयोश्च देव्योरुभयोर्मया दृष्टानि भारत ॥ ३५
 ततस्तपोवने तस्मिन्समाजग्मुस्तपोधनाः ।
 श्रुत्वा राज्ञस्तदा निष्ठां न त्वशोचन्गतीं च ते ॥ ३६
 तत्राश्रौषमहं सर्वमेतत्पुरुषसत्तम ।
 यथा च नृपतिर्दग्धो देव्यौ ते चेति पाण्डव ॥ ३७
 न शोचितव्यं राजेन्द्र स्वर्गस्थः पृथिवीपतिः ।
 प्राप्तवानग्निसंयोगं गान्धारी जननी च ते ॥ ३८
 वैशंपायन उवाच ।
 एतच्छ्रुत्वा च सर्वेषां पाण्डवानां महात्मनाम् ।
 निर्याणं धृतराष्ट्रस्य शोकः समभवन्महान् ॥ ३९
 अन्तःपुराणां च तदा महानार्तस्वरोऽभवत् ।
 पौराणां च महाराज श्रुत्वा राज्ञस्तदा गतिम् ॥ ४०
 अहो धिगिति राजा तु विकुम्भ भृशदुःखितः ।
 ऊर्ध्वबाहुः सरन्मातुः प्रहरोद् युधिष्ठिरः ॥ ४१
 भीमसेनपुरोगाश्च आतरः सर्वे एव ते ।
 रुरुदुर्दुःखसंतप्ता वर्णयन्तः पृथां तदा ॥ ४२
 अन्तःपुरेषु च तदा सुमहान्नुदितस्वनः ।
 प्रादुरासीन्महाराज पृथां श्रुत्वा तथागताम् ॥ ४३
 तं च दृष्ट्वा तथा दग्धं हतपुत्रं नराधिपम् ।
 अन्वशोचन्त ते सर्वे गान्धारीं च तपस्विनीम् ॥ ४४
 तस्मिन्नुपरते शब्दे सुहृतादिव भारत ।
 निगृह्य बाष्पं धैर्येण धर्मराजोऽब्रवीदिदम् ॥ ४५

यस्य पुत्रशतं श्रीमदस्य ब्रह्माहुशालिनः ।

नागायुतबलो राजा स दग्धो हि दवाग्निना ॥ ३
 यं पुरा पर्यवीजन्त तालवृन्तैर्वरक्षिणः ।
 तं गृध्राः पर्यवीजन्त दावाग्निपरिकालितम् ॥ ४
 सूतमागधसङ्घैश्च शयानो यः प्रबोध्यते ।

शामर्ष्यं सूचितम् ॥ ३० ॥ एकोनचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ३५ ॥

धरण्यां स नृपः शेते विकृष्टो गृध्रवायसैः ॥ ५
 न च शोचामि गान्धारीं हतपुत्रां यशस्विनीम् ।
 पतिलोकमनुप्राप्तां तथा भर्तृव्रते स्थिताम् ॥ ६
 पृथामेव च शोचामि या पुत्रैश्चर्यमृद्धिमत् ।
 उत्सृज्य सुमहदीप्तं वनवासमरोचयत् ॥ ७
 विप्राज्यमिदमसाकं धिग्बलं धिक्पराक्रमम् ।
 क्षत्रधर्मं च धिग्यस्यान्मृता जीवामहे वयम् ॥ ८
 सुसूक्ष्मा किल लोकस्य गतिर्द्विजवरोचम ।
 यत्समुत्सृज्य राज्यं सा वनवासमरोचयत् ॥ ९
 युधिष्ठिरस्य जननी भीमस्य विजयस्य च ।
 अनाथवत्कथं दग्धा इति मुक्षामि चिन्तयन् ॥ १०
 हृथा संतर्पितो बहिः खण्डवे सव्यसाचिना ।
 उपकारमजानन्स कृतघ्न इति मे मतिः ॥ ११
 यत्रादहत्स भगवान्मातरं सव्यसाचिनः ।
 कृत्वा यो ब्राह्मणच्छत्रं भिक्षार्थी समुपागतः ॥ १२
 धिगगिं धिक् च पार्यस्य विश्रुतां सत्यसन्धताम् ।

इदं कष्टतरं चान्यद्भगवन्प्रतिभाति मे ॥ १३
 वृथाऽग्निना समायुगो यदभूत्पृथिवीपतेः ।
 तथा तपस्विनस्तस्य राजर्षेः कौरवस्य ह ॥ १४
 कथमेवंविधो मृत्युः प्रज्ञास्य पृथिवीमिमाम् ॥ १५
 तिष्ठत्सु मन्त्रपूतेषु तस्याग्निषु महावने ।
 वृथाऽग्निना समायुक्तो निष्ठां प्राप्तः पिता मम ॥ १६
 मन्ये पृथा वेपमाना कृशा धमनिसंतता ।
 हा तात धर्मेराजेति मामाक्रन्दन्महाभये ॥ १७
 भीम पर्याश्रुहि भयादिति चैवाभिवाशती ।
 समन्ततः परिक्षिप्ता माताऽभून्मे दवाग्निना ॥ १८
 सहदेवः प्रियस्तस्याः पुत्रेभ्योधिक एव तु ।
 न चैनां मोक्षयामास वीरो माद्रवतीसुतः ॥ १९
 तच्छ्रुत्वा रुरुदुः सर्वे समालिङ्ग्य परस्परम् ।
 पाण्डवाः पञ्च दुःखार्ता भूतानीव युगक्षये ॥ २०
 तेषां तु पुरुषेन्द्राणां रुदतां रुदितस्वनः ।
 प्रासादाभोगसंरुद्धे अन्नरौत्सीत्स रोदसी ॥ २१

॥ इति श्रीमन्महामारुते आश्रमवासिकपर्वणि नारदागमनपर्वणि चत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४० ॥

एकचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४१ ॥

नारदेन युधिष्ठिरं प्रति धृतराष्ट्रविदाहकामेर्मन्त्रपूतस्वकथनम् ॥ १ ॥ युधिष्ठिरेण युयुत्सुपुरस्कारेण गान्धारीधृतराष्ट्रयो-
 रुदकदानपूर्वकं कुन्त्याश्च विधिवन्द्वाङ्दानम् ॥ २ ॥ ततो नारदगमनानन्तरं प्रजापालनेन निजनगरे भ्रात्रादिभिः सह
 सुखविहारः ॥ ३ ॥

नारद उवाच ।
 नासौ वृथाऽग्निना दग्धो यथा तत्र श्रुतं मया ।
 वैचित्रवीर्यो नृपतिर्न ते शोच्यो नराधिप ॥ १
 वनं प्रविशतानेन वायुभक्षेण धीमता ।
 अग्नयः कारयित्वेष्टिमुत्सृष्टा इति नः श्रुतम् ॥ २
 याजकास्तु ततस्तस्य तानग्रीभिर्जने वने ।
 समुत्सृज्य यथाकामं जग्मुर्भरतसत्तम ॥ ३
 स विवृद्धस्तदा बह्विर्ने तस्मिन्नभूत्किल ।
 तेन तद्वनमादीप्तमिति ते तापसाऽब्रुवन् ॥ ४
 स राजा जाह्नवीतीरे यथा ते कथितं मया ।
 तेनाग्निना समायुक्तः स्वेनैव भरतर्षभ ॥ ५
 एवमावेदयामासुर्धनयस्ते ममानय ।

ये ते भागीरथीतीरे मया दृष्टा युधिष्ठिर ॥ ६
 एवं खेनाग्निना राजा समायुक्तो महीपते ।
 मा शोचिथास्त्वं नृपतिं गतः स परमां गतिम् ॥ ७
 गुरुशुश्रूषया चैव जननी ते जनाधिप ।
 प्राप्ता सुमहतीं सिद्धिमिति मे नात्र संशयः ॥ ८
 कर्तुमर्हसि राजेन्द्र तेषां त्वमुदकक्रियाम् ।
 आतृभिः सहितः सर्वैरेतदत्र विधीयताम् ॥ ९
 वैशंपायन उवाच ।
 ततः स पृथिवीपालः पाण्डवानां धुरंधरः ।
 निर्ययौ सहसोदर्यः सदरश्च नरर्षभः ॥ १०
 पौरजानपदाथैव राजभक्तिपुरस्कृताः ।
 गङ्गां प्रजग्मुरभितो वाससैकेन संवृताः ॥ ११

ततोऽवगाह्य सलिले सर्वे ते कुरुपुङ्गवाः ।
 युयुत्सुमग्रतः कृत्वा ददुस्तोयं महात्मने ॥ १२
 गान्धार्याश्च पृथायाश्च विधिवन्नामगोत्रतः ।
 शौचं निवर्तयन्तस्ते तत्रोषुर्नगराद्वहिः ॥ १३
 प्रेषयामास स नरान्विधिज्ञानाप्तकारिणः ।
 गङ्गाद्वारं कुरुश्रेष्ठो यत्र दग्धोऽभवन्नृपः ॥ १४
 तत्रैव तेषां तुल्यानि गङ्गाद्वारेऽन्वशात्तदा ।
 कर्तव्यानीति पुरुषान्दक्षदेयान्महीपतिः ॥ १५
 द्वादशेऽहनि तेभ्यः स कृतशौचो नराधिपः ।
 ददौ श्राद्धानि विधिवदक्षिणावन्ति पाण्डवः ॥ १६
 धृतराष्ट्रं समुद्दिश्य ददौ स पृथिवीपतिः ।
 सुवर्णं रजतं गाश्च शय्याश्च सुमहाधनाः ॥ १७
 गान्धार्याश्चैव तेजस्वी पृथायाश्च पृथक्पृथक् ।
 सङ्कीर्त्य नामनी राजा ददौ दानमनुत्तमम् ॥ १८
 यो यदिच्छति यावच्च तावत्स लभते द्विजः ।
 शयनं भोजनं यानं मणिरत्नमथो धनम् ॥ १९

यानमाच्छादनं भोगान्दासीश्च समलंकृताः ।
 ददौ राजा समुद्दिश्य तयोर्मात्रोर्महीपतिः ॥ २०
 ततः स पृथिवीपालो दत्त्वा श्राद्धान्यनेकशः ।
 प्रविवेश पुनर्धीमाचगरं वारणाह्वयम् ॥ २१
 ते चापि राजवचनात्पुरुषा ये गताऽभवन् ।
 संकल्प्य तेषां कुल्यानि पुनः प्रत्यागमन्ततः ॥ २२
 माल्यैर्गन्धैश्च विविधैरर्चयित्वा यथाविधि ।
 कुल्यानि तेषां संयोज्य तदाचख्युर्महीपतेः ॥ २३
 समाश्वास्य तु राजानं धर्मात्मानं युधिष्ठिरम् ।
 नारदोऽप्यगमत्प्रीतः परमर्विधेयैस्सितम् ॥ २४
 एवं वर्षाण्यतीतानि धृतराष्ट्रस्य धीमतः ।
 वनवासे तथा त्रीणि नगरे दशपञ्च च ॥ २५
 हतपुत्रस्य संप्राप्ते दानानि ददतः सदा ।
 ज्ञातिसंबन्धिमित्राणां श्राद्धाणां स्वजनस्य च ॥ २६
 युधिष्ठिरस्तु नृपतिर्नातिप्रीतमनास्तदा ।
 धारयामास तद्राज्यं निहतज्ञातिबान्धवः ॥ २७

॥ इति श्रीमन्महाभारते शतसाहस्र्यां संहितायां वैयासिक्यां आश्रमवासिकपर्वणि नारदाभमनपर्वणि
 एकचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४१ ॥

॥ समाप्तं नारदाभमनपर्व ॥ ३ ॥ आश्रमवासिकपर्व च ॥ १५ ॥

अस्नानन्तरं मौसलपर्व भविष्यति ।
 तस्यायमाद्यः श्लोकः ।
 वैशंपायन उवाच ।

पद्मत्रिंशे त्वथ संप्राप्ते वर्षे करैरवनन्दनः ।
 ददर्श विपरीतानि निमिच्चानि युधिष्ठिरः ॥ १

इदमाश्रमवासिकपर्वं कुम्भघोणस्थेन टी. आर्. कृष्णाचार्येण टी. आर्. व्यासाचार्येण च सुबन्ध्यां
 निर्णयसागरमुद्रायाम्बे मुद्रापितम् । शकाब्दाः १८३२ सन १९१०.

तत्रैव तेषां कुल्यानीति श्र. पाठः ॥ १५ ॥ संकल्प्य एकी-
 कृत्य कुल्यानि अस्थानि प्रत्यागमन् गङ्गामिति शेषः ॥ २२ ॥

संयोज्य गङ्गयेति शेषः ॥ २३ ॥

After this
Pages are
Blank

Col-
N 25/3/76
SVI

**Central Archaeological Library,
NEW DELHI.**

9015

Call No. Sa 8 Km/Vya/R.V

Author— Krishnacharya, T.P.
and Vyasaacharya, T.R.

Title— (Sriman) Mahabharata-
tam.

Borrower No.	Date of Issue	Date of Return

"A book that is shut is but a block"

CENTRAL ARCHAEOLOGICAL LIBRARY
GOVT. OF INDIA
Department of Archaeology
NEW DELHI

Please help us to keep the book
clean and moving.